

Jarní programové schéma 2026

Hynek Chudárek
Generální ředitel
České televize

Vážené dámy, vážení pánové,

není to tak dlouho, co jsme vám představili vánoční program, který každoročně patří k vrcholům českotelevizní sezóny. Již nyní bychom vás ale rádi seznámili s novinkami, které vám nabídne jarní programové schéma. Velkým tahounem jarní nabídky bude opět divácky mimořádně oblíbená a v pořadí již čtvrtá série pořadu Peče celá země. Vrací se osvědčené stálice, moderátorská dvojice Tereza Bebarová a Václav Kopta a porotci Josef Maršálek a Michaela Landová, tedy tváře, které dokážou propojit profesionalitu, humor a lidskost. Těšit se ale můžeme také na novinku v podobě podcastu Dopečeno, který divákům nabídne další pohled do zákulisí a umožní setkat se s tvůrci i soutěžícími mimo televizní obrazovku.

Seriálová tvorba České televize pokračuje v tradici, kterou představují kriminální příběhy. Po Místu zločinu v Plzni, Ostravě a Českých Budějovicích, představíme další mordpartu, tentokrát díky seriálu Místo zločinu Zlín. Věřím, že i tato série ukáže sílu žánru pod taktovkou České televize a nabídne napětí, autenticitu a hlubší vhled do práce vyšetřovacích týmů.

Významné místo v jarní nabídce zaujme také televizní film Lajf, který ve spolupráci připravili režisér Jiří Strach a scénárista Marek Epstein. Ujali se nelehkého tématu odchodu ze života, a přestože se může zdát, že toto téma s humorem příliš nesouzní, opak je pravdou. Tvůrci do příběhu dokázali vnést jemnost, nadhled a humor, který otevírá bolavé téma

citlivě, s respektem a zároveň způsobem, který osloví široké publikum.

Milovníci dokumentů, ale nejen oni, se mohou v příštím roce opět těšit v programu ČT 2 na obrovskou škálu skvělých témat, která se v dokumentární tvorbě objevují a v mnoha případech nabízejí divákovi nový pohled na nejrůznější problematiku.

Rok 2026 bude pro ČT sport rokem oslav. 10. února uplyne 20 let od vzniku kanálu ČT sport a koncem ledna si zároveň připomeneme 70 let od prvního mezinárodního televizního přenosu Československé televize. Tehdy šlo o olympijské hry v Cortině a právě ty budeme přenášet i letos, což této symbolice dodává mimořádnou sílu. A určitě vás chci pozvat na sledování ZOH, které startují v únoru v Itálii. Přípravy na přenosy z tohoto sportovního svátku jsou na Kavčích horách v plném proudu.

ČT art se těší u diváků vysoké oblibě, a i na jaře jim přinese celou řadu atraktivních pořadů. Těšit se mohou například na oblíbené lkony Kamila Střihavky. Fanoušky jazzu jistě potěší Stivín, improvizovaný portrét, televizní medailon Jiřího Stivína. Cyklus Kroky a skoky v české animaci poodhalí zákulisí oblíbených filmů a seriálů, které známe již od dětství. Za shlédnutí stojí také film o básníku Antonínu Sovovi O mlkovaní, lásce a zradě.

V nadcházejícím období se malí i velcí diváci ČT :D mohou těšit na pokračování večerníčku Čtyřlístek, na další díly cyklu Pohádková

pátkačka, který i na jaře doprovází celoroční soutěž Fantazíro, a také na výročí, jež stojí za připomenutí neuvěřitelné 45. výročí Studia Kamarád. Ze zahraničních seriálů uvede například Tobiáš Lolness, Belfort a Lupin, Byl jednou jeden předmět, Atomákov nebo Vegesauri. Do vysílání se vrátí i legendy Gumídci a Phineas a Ferb.

Zvláštní pozornost si zaslouží i nový projekt DouČTo. Vzniká na edukační platformě České televize ČT edu, která byla vytvořena jako veřejnoprávní, nekomerční, a především důvěryhodný zdroj vzdělávacího obsahu. Díky zkušenostem i zpětné vazbě víme, že ČT edu je vnímána jako ověřená a stabilní platforma, na kterou se mohou školy, rodiče i žáci spolehnout. Proto na počátku ledna 2026 odstartujeme projekt DouČTo, který nabídne moderní podporu při přípravě k přijímacím zkouškám na střední školy a pomůže tak tisícům žáků zvládnout tuto důležitou životní etapu.

Rád bych závěrem poděkoval všem televizním divákům za věrnost, zájem a důvěru, které jsou pro Českou televizi tím nejcennějším.

Hynek Chudárek
Generální ředitel České televize

PEČE CELÁ ZEMĚ

OD 3. LEDNA!

Každou sobotu večer
na ČT1

Pečení je hra. S hravostí pečeme pro své milované, nejsladší buchty jsou vždycky ty od maminky a v neděli u babičky nesmí ke káfičku chybět bábovka. Děti vzpomínají na kouzelné chvílky strávené u pečení vánočního cukroví a na narozeninové oslavě nikdy nesmí chybět šlehačkový dort. Pečení prostě spojuje generace, lidi nejrozličnějších zájmů a profesí. Mladí i dnes vyhledávají rodinné recepty prověřené generacemi, a když přijdeme ze zahrádky se sladkou úrodou, hned přemýšlíme, co všechno bychom z ní mohli pro rodinu upéct a v jaké buchtě by který vlastnoručně

vypěstovaný plod lépe vynikl. Pečení je zkrátka fenomén, který se v nějaké podobě nevyhne nikomu. Čtvrtá řada Peče celá země tak opět přiková celé rodiny k televizním obrazovkám, kde se dostane jak na českou klasiku, tak na zcela originální recepty a techniky. Jistě i v této řadě diváky ohromí doslova umělecká díla, se kterými budou soutěžící přesvědčovat porotce o svých schopnostech, které mají s každou řadou vzestupnou úroveň. Připravte se – Peče celá země pokračuje! Oslava může začít! Uvidíte na ČT1 a v iVysílání – včetně třech předchozích řad.

Petr Mühl
Kreativní producent

Když jsme před několika lety začínali s první řadou Peče celá země, těžko jsme si uměli představit, jak silně si tento formát získá srdce českých diváků. Dnes, při přípravě už čtvrté řady, je zřejmé, že pečení není jen o mouce, másele a cukru, ale především o radosti, sdílení a lidskosti, která prostupuje každým dílem. Mám obrovskou radost, že se nám daří zachovat ducha původního britského formátu The Great British Bake Off a zároveň ho přirozeně rozvíjet v českém prostředí. Naši soutěžící každou sérii dokazují, že amatérské pečení může být stejně napínavé, dojemné i inspirativní jako jakákoli jiná televizní disciplína. Jejich výkony, příběhy, a především poctivý vztah k řemeslu jsou tím, co dává pořadu opravdový smysl. Čtvrtá řada přináší nejen nové výzvy a originální recepty, ale i několik překvapení, která

jsme do soutěže s týmem porotců a dramaturgů vložili. Věřím, že i tentokrát se diváci nechají vtáhnout do atmosféry bílého stanu, do světa vůní, chutí a precizních detailů, které dělají z pečení skutečné umění. Stejně jako u prvního dortu, který dáte do trouby, i u čtvrté řady platí, že nic nejde vrátit zpátky, co se upeče to se upeče – ale

Tereza Bebarová

Moderátorka

Peče celá země je srdcovka. Nejen má, ale i spousta diváků České televize. Získala si je kombinací laskavé atmosféry, radosti z pečení, sdílení dovedností i na přirozené lidskosti, díky které se z ní stal fenomén, který spojuje generace.

Soutěž je inspirací pro všechny, kteří chtějí doma zkusit nové recepty nebo se jednoduše potěšit atmosférou, kde hraje hlavní roli kreativita a radost z tvorby.

když se to povede, je to ten nejkrásnější pocit. Těší mě, že se i tentokrát podařilo spojit špičkový tvůrčí tým, inspirativní soutěžící a atmosféru, která je pro Peče celá země tak charakteristická. Věřím, že čtvrtá řada potěší nejen diváky, kteří pořad sledují od jeho začátků, ale i ty, kteří do světa domácího pečení teprve vstupují.

Mám za sebou moderování třech řad Peče celá země, takže můžu konstatovat, že už jsem viděla ledacos. Ale každý nový ročník mě nakonec něčím dostane. Pokaždé si říkám, že mě přece nemůže už nic překvapit, a pak se nestačím divit, co je ještě možné. Měla jsem za to, že lidé, kteří se do soutěže hlásí, berou pečení jako příjemnou kratochvíli určenou k relaxaci a potěšení svých blízkých. Ale tahle nová parta amatérských cukrářů na mě, od první chvíle amatérsky rozhodně nepůsobila. Na plac přišlo dvanáct absolutně připravených, soustředěných, dobře naladěných a vzájemně spolupracujících profilů, až jsem si říkala, že je na tom něco divného. Jak se věci dál vyvíjely si nechám pro sebe. Ale co můžu prozradit je, že v nové řadě Peče celá země diváci uvidí věci nevídané, až nemožné! A věřím, že si tu partu nadšenců, pro které pečení není jen koníčkem, ale velkou životní vášní, diváci zamilují stejně tak, jako my.

Václav Kopta

Moderátor

Sledování každé řady vede nové soutěžící k tomu, že už daleko lépe vědí, co je čeká. Jsou informovanější. A také mohou i víc taktizovat, protože moc dobře vědí, co komu z porotců vyhovuje a co se naopak nelíbí. Vede to i k lepší informovanosti nás moderátorů a vidíme víc do karet soutěžícím. Jednoznačně bych to shrnul tak, že to vede k vyšší úrovni samotného pořadu. Máme kvalifikovanější soutěžící. Největším benefitem pořadu pak z mého pohledu je, že soutěžící nejsou nějakým agresivním postupem porotců či moderátorů tlačeni k extrémním výkonům, i když samozřejmě nervy tečou a že v sobě kromě bojového ducha objevují také empatii a ochotu pomáhat kolegům. Protože když někdo jede soliterně jen na sebe a na ostatní

se neohlíží, většinou ho to sobectví dožene. Vím to ze zkušenosti i z předchozích řad, že lidé, kteří si jdou od prvního kola pro vítězství, většinou do finále nedojdou, protože se sami vyoutují právě přemírou motivace. Dlužno říct, že poslední ročník přinesl krásné, lidské okamžiky, ale i hodně napětí, které nás udrželo v očekávání až do úplného finále. Přiznám se, že tentokrát jsem byl hodně nervózní, jak to celé dopadne. Tím, jak se výkony soutěžících vyrovnávají a jsou lepší a lepší, tak je čím dál tím složitější vybrat jen jednoho. Bohudíky to není úkol, který by příslušel nám moderátorům, takže s Terezou s velikou pokorou přenecháváme tyto úkoly našim milým porotcům.

Míša Landová

Porotkyně

Cukrařina se u nás za poslední roky hodně posunula. Klademe větší důraz na kvalitu surovin, učíme se nové techniky, vzděláváme se, inspirujeme se vzájemně. A oceňují to i zákazníci, kteří jsou ochotni si za dobrým zákuskem zajet i nemalou vzdálenost, a za kvalitu a chuť si připlatit. Na druhou stranu je to ale řemeslo, které pořád není z mého pohledu dostatečně oceňované. Je to obor, který musíte prostě dělat s láskou. Jako národ ale pečeme hodně a pečeme rádi, trůfám si říct, přestože může být můj názor trochu zkreslený, protože se v pečicí komunitě pohybují. V posledních letech popularita samozřejmě díky některých vlivům jako byla třeba pandemie nebo pořád Peče celá země stoupá, ale i tak bych řekla, že to máme tak nějak v genech. A není to jen pečení, je to dobré jídlo obecně,

kteří rádi a s láskou připravujeme pro svoje blízké. Pořád Peče celá země je oblíbený především kvůli svému pozitivnímu formátu. Kombinuje v sobě soutěž, přináší zábavu, ale zároveň i nové informace a postřehy. Ukazuje nové moderní recepty, ale připomíná i tradiční, které pomalu upadají v zapomnění. Soutěž sama o sobě vytváří napínavou atmosféru, kdy soutěžící čelí jednotlivým výzvám, a to je pro diváky poutavé a fascinující. Diváci si dost často najdou svého favorita, kterému

fandí a mnozí se s ním i ztotožňují. A co je určitě velkým přínosem tohoto pořadu, sledují ho celé rodiny a velký zájem budí i u dětí. Jsme ve čtvrté řadě pořadu, soutěžící mohli sledovat už tři předchozí řady a měli tak lepší představu o tom, co je čeká a mohli se na to připravit. Nutno ovšem podotknout, že i jednotlivé výzvy se vyvíjí a posouvají směrem vzhůru. Každopádně i čtvrtá řada nabízí partu naprosto skvělých a šikovných lidí. Jejich výkony tady byly poměrně vyrovnané a vítěz si své prvenství opravdu vybojoval.

Josef Maršálek

Porotce

Peče celá země je milý, vlídný, nekonfliktní formát, spojující rodinu skrz kulinární sladké umění napříč generacemi a vytvářející pozitivní emoce a dobrou náladu. Není to agresivní TV show a ve finále u ní nejde o nic jiného než si podle daného zadání něco společně upéct. Tenhle formát funguje, je oblíbený ve všech zemích celého světa a myslím, že to není náhodou. Je strašně důležité, že takové formáty existují a jsem moc rád, že ho u nás dělá právě Česká televize. Otázkou, kterou jsme si velmi často s Míšou v zákulisí kladli je, kam se soutěž může ještě posunout. Soutěžící si totiž na sebe někdy ušili obrovský bič. Třeba tím, že šli velmi často až na hranice toho, co je v daném časovém limitu možné. Ale šlo o jejich prezentaci a úplně chápu, že nám a celému

národu chtěli ukázat to nejlepší, esenci toho, co umí, kdo jsou a jaké zkušenosti mají. A jestli někdo u televizních obrazovek pochybuje, necht' se podívat třeba na právě odvysílanou poslední řadu britského Bake Off. S čistým svědomím můžu říct, že naši soutěžící a nejenom v této řadě, jsou, co se cukrářského umění týká, v mnohém napřed. A posun je tu stále znatelný. Stačí se podívat na výrobky například z první řady, a porovnat je třeba s již odvysílanou třetí řadou. V té čtvrté nám naši soutěžící několikrát vytřeli zrak svým umem a také připraveností i když jsme tam měli i případ, který mohl hovořit o pravém opaku. Ale to nechám na divácích, nebudu více prozrazovat, ať se mají na co těšit. Obecně je však tento posun, který nejenom amatérská cukrařina v Česku za šest let udělala, obrovský. A velký podíl na tom má právě Peče celá země. Z toho, co jsem mohl v našem stanu během prohlídek vidět, zaznamenat a zachytit, mám silný pocit, že si naši soutěžící sedli a vytvořili fantastickou skupinu. I když, aby bylo jasné, je to pořád soutěž. Někdo má ambice v ní jen tak být, někdo dojit co nejdál, a někdo ji vyhrát. Když bylo ale potřeba zatáhnout za jeden provaz, tak jeden druhého nenechali ve štychu.

PEČE CELÁ ZEMĚ 2026

účastníci

Adéla Kubínová

25 let, Vizovice

O mně: Studovala jsem marketing, pracovala v reklamní agentuře, a protože jsou mou celoživotní vášní auta, zastávám pozici detailera. Další mou vášní je cestování. Svou první bábovku jsem upekla ve dvanácti letech. Mojí mamince pečení nevadilo, ale neměla k této činnosti hlubší vztah. Proto zůstala u nejrůznějších variací na bábovku. Možná i proto byla bábovka mým prvním výrobkem, který jsem upekla, respektive ugrilovala, protože jsem si neporozuměla s piktogramy na troubě. Navíc jsem do ní nedala vejce, formu vysypala hladkou moukou... Navzdory všemu se bábovka snědla. Postupně jsem začala zkoušet další recepty a máma pekla méně a méně. Asi ale nemůžu vypíchnout dílko, na který bych byla nejpyšnější. Vždycky jsem se řídila hlavně tím, co lidem chutná. Kdybych ale přece jen měla zmínit jeden

svůj dezert, na který jsem hrdá, zvolila bych indiánky ze druhého kola castingu. Pan Maršálek se tehdy dvakrát ujišťoval, zda jsem je opravdu dělala poprvé.

O odvaze: Pořad Peče celá země jsem vždycky moc ráda sledovala. Líbil se mi koncept i přístup oproti jiným kulinářským show. Občas jsem i zavtipkovala, že se také přihlásím. A pak mi bratranec přepsal IG Peče celá země s tím, že se zahajuje casting na další řadu. A tak jsem přihlášku vyplnila a poslala. Postup castingem byl pro mě velkým překvapením. Kola šla za sebou a já stále postupovala. Vlastně to byl takový hec, ale teď se to opravdu děje. Od začátku mi byl největší oporou můj partner, který se mnou celý proces prožívá.

O rituálech: Vzhledem k mému nábitému, hektickému životu je pečení TEN rituál, díky němuž se dokážu odreagovat a naladit na správnou vlnu. Pečením také ráda spojuji lidi. Kromě rodinných oslav s partnerem pořádáme i tematické letní party, kde hraje hlavní roli jídlo – např. burger party nebo živá. Při těchto příležitostech trávím dva dny v kuchyni přípravou domácího pečiva a dezertů – to mě na tom baví nejvíc. Spouštěčem bývá ale spousta věcí. Zapínám troubu, když jsem smutná, když mám radost, když jsem sama, když pořádáme party, nebo když někdo v okolí jednoduše zatouží po nějaké dobrotě.

O inspiraci: Pečení i vaření mě vždycky lákalo, ale než mě k němu někdo stihl dovést, našlo si mě samo. Již odmala jsem se motala mamince v kuchyni, pomáhala

jí a čekala, kdy mi dovolí připravit něco vlastního. Pro rady jsem si také nejčastěji chodila k ní, ale nejvíc užitečných rad ohledně pečení mi dala babička, se kterou jsem si o pečení často povídala. Jedna z těch nejužitečnějších? Že na mouce záleží, protože není hladká, jako hladká.

O reakcích: Okolí si mě s jídlem už poměrně dost spojuje. Vědí, že kde jsem já, bude stoprocentně něco dobrého. Největší úspěch mívají paradoxně ty nejjednodušší výtvořky – například

Alena Šrámková

42 let, Kuřim

O mně: Pracuji jako inspektorka na oblastním inspektorátu práce a mou náplní je kontrola dodržování ustanovení zákoníku práce ze strany zaměstnavatelů. Mám tak možnost navštívit někdy

sněhová roláda, kynuté bulky na burger, čokoládové dorty apod. Vzhledově vždy oceňuje rodina mé dorty, které peču mladším bráchrům.

O snech: Mým snem je postupně našetřit a otevřít si foodtruck, ve kterém budu připravovat nejen snacky, ale i moučníky a dezerty. Celé bistro by bylo fúzí českých a francouzských chutí. Není to něco, čeho bych potřebovala dosáhnout teď hned, ale vím, že můj život spěje k tomu mít vlastní bistro a dělat lidem jídlem radost.

i opravdu zajímavou výrobu a místa. S manželem a dvěma dětmi žijeme v rodinném domě v Kuřimi a společně rádi vyrábíme na kola, hrajeme stolní hry, pořádáme zahradní grilovačky, koukáme na celovečerní filmy na plátně... Moje rodina je můj život i obrovská inspirace a opora. Svůj první dort jsem upekla v roce 2008. Byl pro mamku k narozeninám a dodnes vím úplně přesně, jak vypadal. K pečení dortů mě totiž motivovala právě ona. Sem tam jsem upekla dort pro kamarády a když na mě před lety začaly na sítích vyskakovat dezerty jako tartaletky s mousse v zrcadlové polevě nebo éclair s pistáciovým praliné a malinovou ganache, řekla jsem si, že bych to chtěla umět. Začala jsem hledat recepty, postupy a zkoušela a zkoušela. Nadchla mě ale třeba i práce se dřevem. Je to vlastně podobné pečení – jde o vztah k surovině a nadšení z jejího zpracování. Vyrobita jsem si tak třeba jídelní stůl, který je dominantou našeho domu.

O odvaze: Pečení je pro mě vášní, ale dlouho jsem ho vnímala jen jako radost, kterou sdílím s rodinou a přáteli. Jenže pak přišla moje sestra a následně i kamarádka s nápadem přihlásit mě do Peče celá země. Přišlo mi to absurdní – co bych tam asi tak dělala? Když jsem pak ale sama narazila na přihlášku do soutěže, vyplnila jsem ji. Zůstala sice téměř do konce termínu podání uložena v počítači, ale nakonec jsem si řekla, že aspoň zjistím, jak vypadá takový casting a teď jsem tady. V TOP 12. Udělala jsem obrovský krok z komfortní zóny a ať už to dopadne jakkoliv, tak vím, že jsem měla odvahu to zkusit. Už to samo o sobě je vítězství.

O rituálech: Pečení je můj malý svět, do kterého se nořím nejraději, když mám kolem sebe naprostý klid. Žádný spěch, žádné rušení, jen já, suroviny a vůně, která postupně zaplní celý dům. Nemám žádné pevné rituály, žádné přesné postupy, které bych vždy dodržovala, ale jednu zvláštnost prozradím – mluvím si sama pro sebe. Komentuju si každý krok, někdy si pochvávám dobře vyšlehaný krém, jindy si zanedávám, občas se i sama sobě zasměju, když si uvědomím, jak to musí vypadat. Pečení je radost i způsob, jak na chvíli vypnout realitu.

O inspiraci: Po vyzkoušení receptů z časopisů supermarketů jsem si našla Víkendové pečení. Přehlednost receptů, detailní popis a užitečné rady na závěr mi dodávaly jistotu, že i složitější dezerty zvládnou. Pak přišly na řadu recepty Josefa Maršálka, na které jsem si dlouho netroufala. To byla další meta. A já zjistila, že i ta se dá pokořit. Postupně jsem objevovala

další skvělé cukrářské osobnosti – Helenu Fléglovou, Mirkou van Gils Slavíkovou nebo třeba Ivetu Fabešovou – a každá z nich mi otevřela nové dveře do světa sladkostí

O reakcích: Většinou slyším samou chválu, což mě těší a motivuje. Je to pro mě potvrzení, že tvořím něco, co lidem chutná a dělá radost. Jediný, kdo si dovolí být kritický, je můj manžel. Ne že by mu moje pečení nechutnalo, ale asi si řekl, že mě musí neustále posouvat dál. Jeho hodnocení vždycky začíná slovy: „Dobrý, ale...“ A pak následuje nějaká připomínka. Je prostě odvázný! A co mělo zatím největší úspěch? Těžko říct... Neteř miluje Pavlovu, tatka ultra čokoládové, manžel tvarohové... Dorty mají vždycky velkou odezvu a když mám volnou ruku, ráda vytvářím něco neobvyklého, aby to pro oslavence nebyl „jenom“ dort.

O snech: Být v soutěži Peče celá země, je něco, o čem se mi ani nesnilo. A teď ten sen prožívám. Ještě nedávno jsem brala pečení jen jako radost pro sebe a své blízké, a najednou jsem součástí něčeho mnohem většího. A co dál? Chci se pořád učit, zkoušet nové věci a mít odvahu posouvat své hranice. Pečení je nekończący svět možností a já chci mít chuť objevovat ho dál. Ale kromě toho bych si přála ještě jednu věc – pomáhat ostatním najít si k pečení cestu a dodat jim odvahu jít za svými pekařskými sny. Protože jestli jsem se něco naučila, tak to, že když se člověk odváží udělat první krok a nevzdá se i přes mnohé nezdary, může ho to dovést mnohem dál, než si kdy dokázal představit.

Anežka Nováková

25 let, Aš

O mně: Vystudovala jsem stavební průmyslovou školu v Plzni a aktuálně jsem ženou v domácnosti. Starám se o nutriční a stravovací plán profesionálního cyklisty a zodpovídám za přípravu vyvážené a kvalitní stravy. Moje rodina je sportovně založená, rodiče nás od mala vedli ke sportu a sama jsem závodila na horských kolech. Začala jsem se věnovat pečení v době, kdy jsem poznala svého přítele, který byl v té době profesionální cyklista na nejvyšší úrovni a vzhledem k tomu, že byl často pryč, tak jsem ho vždy chtěla překvapit něčím sladkým za použití těch nejkvalitnějších surovin, na čemž si zakládám. Jedním z prvních pokusů byl želatinový tvarohový dort, který skončil fiaskem. Chuťově byl dobrý, ale vzhled hodně pokulhával, což mě přimělo

k tomu se stále zlepšovat. Nejvíc pyšná jsem na třípatrový čokoládový satební dort, který zvládl i dvouhodinovou cestu autem v největším letním horku.

O odvaze: Soutěž Peče celá země sleduji od první řady, takže jsem účast v soutěži měla vždy v sobě jako velký cíl. Kdyby to bylo jen na mně, asi bych ještě nějaký rok počkala, než bych získala odvahu odeslat přihlášku. Ale díky tomu, že rodina mého přítele je velice kompetitivní, tak mě hodně podporují a věří v mé schopnosti, což mi nakonec dodalo tu potřebnou odvahu a impuls odeslat přihlášku. Přítelova maminka mě dokonce doprovodila na první casting.

O rituálech: Nejraději peču, když jsem sama doma, mám na to klid a můžu se do toho plně ponořit. Mám moc ráda ten pocit kdy ostatním dávám sladké překvapení v podobě například dortu a dělám tím radost všem okolo sebe. Tím nejlépe dokážu vyjádřit své pocity a lásku k lidem, kterým daný kousek peču.

O inspiraci: Mým pekařským a cukrářským guru jsou určitě babičky jak z mé, tak přítelovy rodiny. U nás doma se peklo často. Maminka vždy pekla na víkend, takže jsem k tomu tíhla od malička, kdy jsem jí pomáhala. Úplná láska k pečení u mě vzplanula v době, kdy jsem potkala svého přítele. Formuji mě trendy spojené s mojí vlastní kreativitou a představivostí a také prostředí, protože když jsem ve Španělsku, nebo cestuji, tak peču něco úplně jiného, než když jsem doma v Čechách. První

radu, na kterou si vzpomenu, mi dala moje prababička, která vždycky říkala, že kynuté buchty je nejlepší promazávat sádlem a stejně tak i sádlem vymazávat formy na bábovky.

O reakcích: Nejlepší reakce jsou vždy od rodiny, protože ji znám velice dobře a dokážu do daného dortu nebo jiné laskominy vdechnout emoci, kterou z daného člověka mám a tím pádem to pro toho dotyčného není jen obyčejný

Denisa Lincová

29 let, Tuchlovice

O mně: Jmenuji se Denisa Lincová, ale pro všechny, co mě znají jsem Operní buchtá, protože se žívím jako operní pěvkyně a učitelka zpěvu na základní umělecké škole. Jsem šťastně vdaná

dort, ale najde si buď v chuti nebo designu sám sebe a lásku kterou se mu snažím takto vyjádřit. Největší úspěch měl prozatím kokosovo-mangový dort pro přítelovu maminku k narozeninám, kde jsem asi nejlépe dokázala předat to, co jsem tím dortem chtěla vyjádřit.

O snech: Můj sen je vyhrát Peče celá země a napsat kuchařku. V budoucnu bych si také chtěla otevřít vlastní cukrárnu.

a s manželem a tříletým synem Matyášem tvoříme skvělý tým. Pečení mě provází od dětství – maminka byla pekařka a babička mě rozmazlovala skvělými domácími dobrotami. První pokus o vlastní pečení jsem podnikla už v šesti letech, když jsem upekla hrnkovou olejovou bábovku. S velkou pečlivostí jsem ji posypala rozinkami, které se mi samozřejmě dokonale spálily. Od té doby jsem se ale v pečení hodně posunula a největší radost mi dělají narozeninové dorty pro manžela a syna, kde se snažím ladit chuť do nejmenšího detailu.

O odvaze: Všechno to bylo naprosto spontánní. Každé nedělní ráno dělám lívance k snídani, a zrovna při téhle pohodové chvilce na mě na ČT1 vyskočil medailonek o přihláškách do Peče celá země. V tu chvíli jsem si řekla, proč ne? Miluju životní výzvy a tahle mi přišla jako ta pravá. Rychle jsem vyplnila při ihlášku a odeslala ji. Vlastně jsem o tom ani moc nepřemýšlela. Je to podobné jako zpívat před lidmi – tréma je pro mě vždycky

motor, který mě posouvá dál, dodává mi energii. Taková příležitost se prostě neodmítá.

O rituálech: Spíš než rituály nebo zvyky bych to nazvala nemocí z povolání. Když pečů, tak zpívám a tančím, takže to občas vypadá jako groteska z kabaretu. Je to pro mě přirozený způsob, jak se do pečení opravdu ponořit a na chvíli zapomenout na vše kolem. K tomu mám skvělého muže, který mi vytvořil vlastní pekárnu, kde mohu vše tvořit. Neumažu si tak kuchyň doma a mám prostor pro všechny dobroty, které pečů pro rodinu, kamarády a známé. Stačí jen zapnout troubu a všechno začne nabírat svůj směr. Pečení je pro mě nejen kreativní proces, ale i určitá forma relaxace, při které se cítím sama sebou.

O inspiraci: Pečení mě provází od dětství. Babička mě jako malou krmila samými skvosty a já ji fascinovaně sledovala při práci. Milovala jsem chvíle, kdy jsem mohla stát u kuchyňské linky a pomáhat jí s válením těsta nebo zdobením koláčů. Ten pocit radosti z tvoření ve mně zůstal dodnes. Dnes se inspijuji hlavně moderní cukrařinou. Mým guru je Dominique Ansel – jeho kuchařka byla první, kterou jsem si koupila, abych pochopila receptury a techniky. Každá stránka mě nadchla a posunula dál. Také jsem měla možnost učit se od skvělých cukrářů na kurzech Ivety Fabešové, Heleny Fléglové, Josefa Maršálka a Mirky van Gils Slavíkové. Od každého jsem si vzala aspoň kousek inspirace. I když jsem dnes schopná upéct složité dorty a propracované dezerty, pořád mám v sobě tu

malou holku, která si s vykulenýma očima prohlíží nádherně nadýchaný piškot a říká si: To chci umět taky!

O reakcích: Na většinu mých výtvorů reaguje rodina pozitivně, i když někdy si manžel kritiku neodpustí. Vždycky mi řekne, co si opravdu myslí – upřímně a bez obalu. A to na něm miluju i nenávidím, protože to pak vždycky desetkrát předělám, než jsem spokojená. Ale i díky tomu se stále zlepšuji. Největší úspěch mám asi s kynutými koláči, ale i slané pečení má u nás své místo – rohlíčky nebo quiche jsou vždy vítaným zpestřením. Miluju složité dorty, kde si můžu hrát s detaily a technikami, ale přece jen mám největší radost, když udělám lehký citrusový dort s lemon curd, šlehačkovým krémem a čerstvým ovocem, po kterém nezbyde ani drobeček. A samozřejmě mě vždy potěší komplimenty od přátel.

O snech: Pečení pro mě není jen koníček, ale vášně, která se vedle zpívání stala důležitou součástí mého života. Mým snem je mít vlastní kavárnu, kde bych mohla spojit svou lásku k jídlu a dezertům s útulnou atmosférou, kde by si každý mohl vychutnat nejen skvělé jídlo, ale i výběrovou kávu nebo dobré pivo. Chtěla bych, aby to bylo místo, kde se lidé cítí příjemně a mohou si vychutnat chvíle pohody s jedinečnými dezerty, které bych pro ně s radostí připravovala. Také bych si ráda vytvořila prostor, kde by se to všechno dalo spojit – jak pečení, tak zpívání, takže by to mohl být i prostor pro menší koncerty nebo kulturní akce, které by přidaly ještě víc kouzla.

Eliška Hlaváčová

29 let, Těšetice
u Bochova

O mně: Jsem hrdou maminkou dvou úžasných dětí a momentálně si užívám mateřskou dovolenou. Vystudovala jsem zootechniku a kvalitu potravin na České zemědělské univerzitě a společně s partnerem hospodaříme na rodinné farmě v Doupovských horách, kde se snažíme využívat suroviny z vlastní produkce. Moje první vzpomínka na pečení sahá do mých dvanácti let, kdy jsem se pokusila upéct dort k mamčiným narozeninám. Dnes by mě mé tehdejší výtvary jistě pobavily. Nejvíce pyšná jsem na svůj kváskový chléb, zejména když se mi podaří věnovat čas jeho zdobení.

O odvaze: Na rodinných oslavách, pro které s nadšením připravuji různé dezerty, mě blízcí často povzbuzovali k účasti

v soutěži Peče celá země. Jsem velkou fanynkou tohoto pořadu a každou novou řadu sleduji s napětím. Jednoho večera jsme s partnerem narazili na výzvu k přihlášení na sociálních sítích. Ze srandy jsem se ho zeptala, zda to mám zkusit. S očekáváním nulového výsledku jsem přihlášku vyplnila a odeslala. Nikdy by mě nenapadlo, že budu vybrána.

O rituálech: Pečení je u nás téměř každodenní rituál, kterým chci své rodině nabídnout to nejlepší ideálně z vlastních surovin. Každý den se snažím připravit něco chutného a zdravého, abych měla přehled o kvalitě ingrediencí. Do pečení vždy zapojuji své děti, které to milují, a i když to znamená delší přípravu a větší nepořádek, stojí to za to. Můj 3,5letý syn si pod mým dohledem dokáže připravit těsto na své oblíbené banánové lívance, opéct je nebo naplnit formy těstem. Je vzorem pro svou 1,5letou sestřičku, která ho nadšeně napodobuje. Nejoblíbenější činností je pro ně plnění a potírání buchet, i když máslo občas skončí tam, kde by nemělo.

O inspiraci: S obdivem sleduji díla světových cukrářů, jak českých, tak zahraničních. K pečení, ale nejenom k němu, mě přivedla moje babička, která mě od dětství zapojovala do přípravy cukroví až po zavařování okurek. Cenné rady získávám i od své druhé babičky, která celý život pracovala v gastronomii, kde nasbírala mnoho zkušeností.

O reakcích: Moje rodina mé výtvary vždy přijímá s nadšením. I když se něco nepovede, jsou ke mně laskaví a podpo-

rují mě, čehož si velmi vážím. Můj partner je milovníkem kynutých dobrot ve všech podobách – od koláčů a buchet až po záviny, které u něj vždy sklídí největší úspěch.

Hana Ševčíková

53 let, Brno

O mně: Pracuji jako provozní technička pro MČ Brno – Královo Pole, bydlím v Brně a moje rodina to jsou rodiče, bratr, neteř a malý okruh skvělých přátel. Pečení se věnuji od útlého mládí, kdy jsem pekla s babičkou, pak mamkou a tetou. Bylo to klasické venkovské pečení a až v dospělosti jsem začala zkoušet zákusky a dezerty, které se běžně o víkendu pro rodinu nepečou. Přiznám se, že hodně pokusů bylo neúspěšných, ale nikdy jsem neřešila, že je to katastrofa, protože to putovalo k rodičům, kteří mají

O snech: Své sny o pečení si zatím nechávám pro sebe, abych je nezakřikla. Doufám však, že se stanou součástí naší rodinné budoucnosti, a pokud se vše podaří, ráda se o ně podělím.

slepice a tam se to vždy zrecyklovalo. Zatím nejvíc jsem pyšná na svůj první velký dort, který jsem pekla před dvěma lety pro neteř k osmnáctinám. Podařil se, skvěle chutnal a dostala jsem velkou pochvalu.

O odvaze: Kamarád se chtěl přihlásit, ale neměl odvahy, tak jsme se domluvili, že se přihlásíme spolu a navzájem se podpoříme. Přihlášku jsme podali ve stejný den, navíc poslední, kdy šlo podat přihlášku. Na první casting jsme byli pozvaní také na stejný den, takže jsme se vzájemně podpořili, ale kamarád bohužel vybraný nebyl.

O rituálech: Na rituály si nepotrpím. Vzhledem k tomu, že miluji vše kynuté od útlého mládí, tak když mě přepadne na něco chuť, podívám se, jaké mám suroviny, a ještě večer jsem schopna si stoupnout k plotně a upéct štrůdl, bábovku, makové šneky, vlastně cokoliv. Jen abych měla k snídani sladkou dobrotu, kterou většinou částečně rozdám kamarádům nebo zavezu neteři či rodičům. I proto pečů velmi často.

O inspiraci: Já bohužel nemám ani žádný vzor. Ráda se dívám na pořady o pečení, čtu články anebo sleduji na Instagramu různá videa. Ale každý je jedinečný a vyniká v něčem jiném, proto si

vybírám od každého něco. Největší školu mi dala babička, a pak moje mamina, které dodnes volám a ptám se na radu. Ohledně slaného pečiva konzultuji recepty s bratrem a kamarádkou Radkou, která mě zase naučila péct chleba. A pokud je to modernější recept, tak čerpám z blogů, videí a rad od zkušených cukrářů v kuchařkách či webu, a pak zkouším a zkouším stále dokola, dokud se mi to nepodaří. Nejužitečnější radu mi dala mamka: u pečení se nestresuj, ztrácíš tím čas a kvalitu!

O reakcích: Okolí většinou reaguje slovy: krásný, výborný, bomba, nebe v hubě. A když se někdy vloudí chybička, tak přátelé

Lenka Mojžíšková

51 let, Frýdek-Místek

ví, že jsem otevřená kritice a že chci vždy všechno vědět. To ale není často. Největší úspěch má vždy red velvet s malinami, brownies, věnečky, punčový řez a teď nově tartaletky s vanilkovým krémem a ovocem.

O snech: V pečení bych chtěla pokračovat a učit se nové věci a techniky. Moc mě to baví a uklidňuje, i kdyby to bylo jen pro mě, rodinu a přátele. Mým velkým snem je již několik let otevřít si malé květinářství, a pokud bych se k tomu rozhodla, tak i pečení bude nějakým způsobem součástí tohoto projektu. Propojení květin a zákusků. Než se uváže kytice, tak bude možné vybrat si nějaký ten zákusek.

O mně: Profesí jsem prodavačka v soukromé prodejně potravin, manžel je správce fotbalového stadionu Stovky ve Frýdku-Místku a máme dvě děti a tři vnoučata. Pro rodinu jsem pekla odjakživa – koláče, buchty a podobně. Pak po mě ale rodina začala požadovat narozeninové dortíky. Zprvu šlo jen o obyčejné dorty bez velkých ozdob, ale postupně jsem se snažila zdokonalovat, takže už asi desátým rokem zdobím pomocí marcipánu, krémových květů, nejrůznějších polevy a podobně. Nejvíce pyšná jsem na svatební třípatrový dort, který jsem připravovala pro kamarádku.

O odvaze: Odvahu přihlásit se do této ani jiné soutěže bych já sama určitě nenašla. Přihlásil mě syn, a přestože tvrdí, že jsem mu svoje národné ochotně nahlásila, tak on byl tím, kdo přihlášku skutečně poslal. Ve výsledku jsem ale ráda, že to udělal,

i když mám velmi smíšené pocity a obavy. Ale také očekávání.

O rituálech: Vždy když peču, musím mít puštěnou tu správnou hudbu, kterou je pro mě rock a metal. Většinou tedy naladím oblíbené rockové rádio. A když mám chvíli klidu jen pro sebe, tak mi udělá radost dobrý film a kafičko z oblíbeného hrníčku. Spouštěčem k pečení je pak každý telefonát, nebo zpráva od dětí nebo rodiny, že se k nám chystají. V tom okamžiku už přemýšlím, co dobrého jim připravím na zub.

O inspiraci: Inspirací mi jsou Josef Maršálek, Míša Landová a Mirka Van

Lukáš Studihrad

35 let, Zbuzany

Gils Slavíková, ale prvopočátky vidím u svých babiček. Jedna uměla nejlepší tvarohovou bábovku a druhá zase pekla v kamnech bezkonkurenční kynuté borůvkové koláče.

O reakcích: Reakce na mé výtvořky jsou vesměs kladné, nejvíce jsou oceňované moje modelované dorty s tvarohovo-šlehačkovým krémem a také s trhacím chlebem jsem vždy slavila velký úspěch.

O snech: Mým snem je pracovat v cukrářském oboru. Ráda bych se zdokonalila v nejrůznějších technikách a více se v tomto ohledu realizovala.

O mně: Pracuji v logistické firmě na pozici business controllera. Nejblíže v rodině mám k mladší sestře. Druhou rodinou jsou mi kamarádi a nejbližší osobu je pro mě Šárka, se kterou žiju. Je mi oporou, mámou, kamarádkou – zkrátka spřízněnou duší. K pečení mě přivedl můj vysokoškolský projekt o makronkách, který jsem pár let po vystudování otevřel a uvědomil jsem si, že jsem makronky nikdy nepekla. První, celkem vydařenou várkou makronek to tehdy začalo. To mi bylo 29 let. Na své makronky jsem také asi nejvíce pyšný. Učil jsem se je celkem dlouho, chodil na kurzy, které mi s tím pomohly a získal tak spoustu informací o cukrařině. Tím stoupl i zájem o tento obor.

O odvaze: Přihlášku za mě podali moji kamarádi. Sám bych přihlášku asi nepodal, nicméně když už byla podána, věděl jsem, že na casting půjdu.

O rituálech: Nevím, zda jde úplně o rituál, ale sám od sebe nepeču stejné věci, jen pokud je to něčí přání. Rád pečú nové věci, zkouším různé kombinace a často se inspiřuji nějakým dezertem, který upravím ať už do podoby jiného dezertu, nebo naopak změním chuťové kombinace. A jelikož se na tyto prvotiny musím soustředit, často se uzavírám do vlastního světa a nevnímám okolí. A co mě nutí postavit se k troubě? Je to vnitřní motivace naučit se něco nového, vyzkoušet nové techniky, chuťové kombinace, pracovat s různými surovinami.

O inspiraci: Kdo je mým cukrářským guru? Inspiraci čerpám z různých zdrojů a od inspirativních lidí. Ale největším guru je pro mě Vlad Rjasnyy, známý nejen díky svým luxusním makronkám. Líbí se mi jeho pohled na cukrařinu. Je to takový chemik – zjišťuje, jak věci fungují a podle toho je pak schopen vytvořit si vlastní receptury od základů.

O reakcích: Většinou jsou reakce velmi pozitivní, neboť se snažím ze své kuchyně dávat jen výtvořky, u kterých jsem si jist, že budou chutnat. Nejsem schopen generalizovat, co mělo největší úspěch, protože jak se říká: sto lidí, sto chutí. Z mého pohledu měl největší úspěch dezert ve tvaru kokosu. Kokosová skořápka z čokolády, ve které byly exotické chutě – kokos, ananas, mučenka. Pak je také oblíbený dort – hořká čokoláda s malinami. A samozřejmě již zmiňované makronky.

O snech: Mám více snů spojených s pečením. Chtěl bych vést cukrářské

kurzy, mít vlastní bistro či kavárnu. Asi nejambicióznějším snem je být v národním týmu cukrářů a kuchařů. Je to velký sen, ale myslím, že člověk by si měl dávat velké a lehce nereálné cíle.

Martin Linka

36 let, Turnov

O mně: Jako lékař ortodontista pracuji v ordinacích v Praze a v Jablonci nad Nisou. Manželka je ředitelka školy ve Stráži nad Nisou a sedmiletý syn chodí do druhé třídy základní školy v Turnově. O pečení jsem se zajímal již od dětství, protože babička pekla pravidelně a já jí mohl pomáhat. Můj první pokus o výrobu domácího karamelu dopadl tak, že jsme museli nakonec vyhodit hrnec.

O odvaze: Do soutěže mě tajně přihlásila moje žena a pozvánka na casting tak pro mě byla překvapením. Doma jsme před-

chozí řady soutěže pravidelně sledovali a mě bavilo zkoušet si jednotlivé technické výzvy. Nikdy by mě ale nenapadlo, že si soutěžní výzvy zkusím přímo v soutěžním stanu, nejen doma v kuchyni.

O rituálech: Pečení je mojí formou relaxace. Byť syn při pečení rád pomáhá, tak jsem v kuchyni nejraději sám. Při poslechu hudby nebo častěji i mluveného slova a rozhlasových her mohu v klidu vypnout hlavu a věnovat se jen pečení.

O inspiraci: Jako malý kluk jsem velice rád pomáhal babičce s pečením, takže její rady a postupy využívám dodnes. S oblibou sleduji Petru Burianovou, výherkyni první řady Peče celá země. Je mi blížky

Michaela Malinová

47 let, Marseille,
Francie

její respekt k českému folklóru a lidovým tradicím.

O reakcích: Moje výrobky nejčastěji hodnotí rodina nebo kolegové z práce. Protože se ale považuji za skromného člověka, tak jejich slova chvály беру s velkou rezervou. Největší odměnou je pro mne, když se po cukrářském výrobku rychle zapráší. Před několika lety se zaměstnanci kliniky domluvili, že si uspořádáme vlastní pekařskou soutěž. Můj výherní dort sklídl opravdu velké uznání.

O snech: Mým snem je zdokonalit se v nejrůznějších cukrářských postupech a technikách, abych rodině a známým mohl nabídnout široké spektrum různých zákusků nebo dortů.

O mně: Pracuji jako nehtová designerka a školitelka v mém salónu v Marseille. Žiju s přítelem a ve Francii jsem už dvanáctým rokem, ale žije tu i moje sestra – dvojče s rodinou. Pečení jsem si poprvé zkusila, když jsme se sestrou slavily čtyřicáté narozeniny. Jen tak pro pobavení jsme se dohodly, že si vzájemně upečeme dort. A to byl ten moment, kdy mi došlo, že mě to hrozně baví. Nejvíce pyšná jsem asi na můj čokoládovo-kokosový dort se zrcadlovou polevou. I když jsem hrozný perfekcionista a nikdy nejsem sama se sebou spokojená, tak tenhle dort je pro mě top.

O odvaze: Do pořadu Peče celá země jsem se přihlásila sama. A to už třikrát! Nevím, zda se tomu dá říkat odvaha, protože někdy mi přišlo že jsem spíš šílená, když jsem to po každém nezdaru

zkusila znova. Ale ono to nakonec dopadlo a teď jsem moc ráda, že jsem to nevzdala! A proč jsem se vůbec přihlásila? Hrozně ráda soutěžím, a to i jako nehtová designérka. Mám ráda nové výzvy. Miluju pečení a pořad Peče celá země se mi vždycky moc líbil.

O rituálech: Rituál asi úplně nemám, ale při pečení nikdy nenosím zástěru, mívám puštěnou televizi a většinou bývám sama. Co mě většinou vede k tomu pustit troubu je chuť relaxovat a něco nového tvořit. Hrozně se pokaždé těším na to, co z toho bude.

O inspiraci: Ráda sleduji práci světových cukrářů jako jsou Amaury Guichon, Cedric Grolet a Cyril Lignac. Na workshopu jsem zatím byla jen jednou. A to na zdobení dortů s Luma's Cake. K pečení mě přivedl stejnojmenný pořad – Le Meilleur Pâtissier, který se vysílá ve Francii. Během prvních čtyř let v Marseille jsem na něj koukala každý rok. Ale v té době jsme neměli doma troubu, tak mě ani nenapadlo zkusit si upéct dort. Ale už to bylo někde v podvědomí, že by se mi to líbilo. Nejceněnější rady, které se vždy držím, je mít dostatečné množství soli v těstě, kterou jsem slyšela u Josefa Maršálka.

O reakcích: Mám na dortech hodně ráda estetický vzhled a čistotu práce a na to moje okolí reaguje vždycky s obdivem. A když ochutnají, tak i s uznáním. Nemůžu říct, že by mé okolí mělo jen jednoho favorita. Ale všem se moc líbí i chutná můj čokoládovo-karamelový koláč, o který si často říkají.

O snech: Určitě bych se do budoucna

chtěla pečení věnovat intenzivněji. Moc by mě bavilo dělat dorty na objednávku, tvořit své recepty a možná si v Čechách otevřít i malou kavárničku.

Pavel Kapoun

18 let, Praha

O mně: Studuji architekturu a stavitelství na ČVUT v Praze, ale vedle návrhů budov mě vždy lákala i tvorba v kuchyni. Pečení jsem se začal věnovat už jako dítě, i když si přesný věk nepamatuji, pohybovat se mezi ingrediencemi mě zkrátka vždy bavilo. Díky babičce, dědovi a mamce, kteří mě do kuchyně rádi pustili, jsem měl možnost od malička zkoušet nejrůznější recepty. Samozřejmě začátky nebyly vždy slavné. Vzpomínám na zdrclé muffiny nebo štrúdl tvrdý jako kámen, který se ale nakonec stejně snědl, i když možná

spíš z lítosti. Moje rodina je velká, mám pět sourozenců, a všichni jsou nejen skvělou oporou, ale i velmi mlsnými ochutnávači, což mě motivuje se neustále zlepšovat. Nejvíc pyšný jsem zatím na svatební dort pro svou sestřenici. Vidět ho rozkrajovat a sledovat, jak si na něm hosté pochutnávají, byl nepopsatelný pocit!

O odvaze: Přihlášku do soutěže Peče celá země jsem poslal sám, ale velkou roli v tom sehrála moje rodina, hlavně mamka, která mě k tomu neustále pobízela. Dokonce jsme se doma sázeli, jestli mě vyberou, nebo ne, a to celé tomu dodalo ještě větší náboj. Dlouho předtím, když jsem sledoval předchozí řady, mi výkony soutěžících připadaly téměř nadlidské. A ne že by nebyly! Ale s každým dalším upečeným dortem a odpracovanou hodinou v kuchyni jsem nakonec dospěl k rozhodnutí: proč ne? Přesto mě ani ve snu nenapadlo, že bych skutečně mohl projít dál.

O rituálech: Nevím, jestli to lze nazvat přímo rituálem, ale jakmile se rozhodnu, že jdu péct, má to jasný scénář – nasažu svou věrnou, už notně umaštěnou zástěru, beru reproduktor a pouštím si muzikály nebo oblíbené skladby. Protože není lepší pocit než péct a zároveň tančit, když vás nikdo nevidí. A kritické ochutnávání před zrcadlem také nikdy nechybí. A pokud někdo vejde do kuchyně v tomto mém rozpoložení, je velká pravděpodobnost, že si ani nesundám sluchátka, buď ho budu ignorovat, nebo mu to alespoň trochu znepříjemní pobyt v kuchyni za to

narušení. Možná i proto pečou většinou sám. Troubu mě ale spolehlivě přiměje zapnout jakákoli rodinná sešlost a těch u nás rozhodně není málo!

O inspiraci: Mým cukrářským guru byla a stále je Nadiya Hussain, vítězka britské verze Bake Off. Právě ona ve mně postupně budovala vášeň pro pečení a ukázala mi, že kreativita a osobitost mají v kuchyni své místo. Postupem času mě inspirovala i řada dalších osobností, ale Nadiya byla tou první. A nejcennější radu? Tu mám asi hluboko v sobě – říkám si: Sto lidí, sto chutí. Tahle jednoduchá pravda mě vždycky uklidní a dodá mi sebevědomí. Ne každému musí chutnat všechno, ale vždycky se najde někdo, kdo mé výtvořky ocení. A právě to mě žene dál!

O reakcích: Mám asi neuvěřitelné štěstí na své okolí, protože jsem se zatím nesetkal s nikým, kdo by mými výtvořky opovrhoval. Naopak, dostávám tolik hezkých slov a komplimentů, že mě to občas až zaskočí. Největší kritik jsem ale stejně já sám. Zajímavé je, že spousta lidí mi ani nevěří, že vůbec pečou – což upřímně nechápu. Pečení přece nemá žádnou předepsanou formu, podle které by se dalo poznat, kdo se mu věnuje a kdo ne. Každopádně jejich překvapení mě vždycky pobaví a o to víc mě těší, když pak vidím, jak si na mých dezertech pochutnávají!

O snech: Můj sen nemá jasné obrysy, nechávám si prostor na to nevědět, co přesně přinese budoucnost. Ale představa mít vlastní cukrárnu a třeba

v ní zároveň vydávat i svou amatérskou poezii, mě baví. Není to plán, ke kterému bych nutně směřoval, ale pokaždé, když jsem v nějaké zranitelnější chvíli, právě tenhle obraz mě dokáže uklidnit. Vidět

Vojtěch Blažek

22 let, Vrchlabí

O mně: Vystudoval jsem hotelovou školu se zaměřením na cestovní ruch. Momentálně pracuji v gastru jako pomocná síla v kuchyni a ve volném času se věnuji sociálním sítím, kde působím jako menší influencer. Jsem singl, rád cestuji a trávím čas na horách se svým psem Paulem. Pocházím z poměrně velké rodiny, mám rodiče a bráchu, a kromě toho má moje mamka dvě sestry, takže se často scházíme v hojném počtu – sestřenice, bratřanci, tety,

sám sebe v útulném prostoru, kde voní čerstvě upečené dorty a vedle nich leží knížky s mými verši, mi dává pocit klidu a jistoty. A kdo ví? Možná jednou...

strejdové. K pečení jsem se dostal už jako malý. Vždy mě bavilo sledovat mamku a babičku při pečení a rád jsem se zapojoval. Pamatuju si na mamčiny máslové retro dorty, které jsem naprosto miloval. Mezi mé oblíbené vzpomínky patří i pečení s mou nejlepší kamarádkou se kterou jsme na tajňáka pekli různé dobroty. Naplno jsem se k pečení dostal na střední škole během covidu, kdy probíhala distanční výuka a byl čas zkoušet nové věci. Moje první pokusy by určitě leckoho pobavily, hlavně co se týče dortů, ale v začátcích jsem byl rád, když se alespoň trochu něco povedlo podle mé představy a chuťově to bylo dobré. Pyšný jsem určitě na veškeré svatby, na které jsem prozatím dělal pro své blízké a kamarády svatební dorty. Je krásné být součástí takového dne.

O odvaze: Do soutěže jsem se hlásil už po druhé. Přihlášku jsem poslal sám, ale moji přátelé, a hlavně rodina mě chtěli vidět v televizi. Já jsem si chtěl především odškrtnout jedno z přání na mém seznamu a vyzkoušet něco nového, vystoupit ze své komfortní zóny a poznat nové přátele. Také mě zajímá, kam mě soutěž může posunout.

O rituálech: Určitě se během pečení neobejdu bez své červené puntíkaté zástěry. Rád poslouchám hudbu, nejradši si vezmu airpody, abych se mohl soustředit jen na pečení. Mezi skvělé rituály patří rozhodně rodinné pečení pouťových případně svatebních koláčků, při kterém se většinou každý rok scházíme s mamkou a jejími sestrami.

O inspiraci: Největší inspirací je mi moje sestřenice, která mě spoustu věcí naučila a když jsem byl malý, tak jsem chtěl být trochu jako ona. Je vyučená cukrářka a já se tak vždycky inspiroval jejími výtvy. Naučila mě vše od základu – korpusy, krémy, náplně. Také se hodně inspiroji na sociálních sítích – na Instagramu nebo v oblíbené aplikaci Pinterest. Sleduji spoustu pečících profilů, kde si rád vezmu od každého něco, v podstatě je pro mě každý člověk, který peče, inspirací. Mezi profily, které rád sleduji jsou Iva J. Sarauerová – Ivka_fitbake, Besky, Iveta Fabešová, Helena Fléglova, Míša Landová a Josef Maršálek.

O reakcích: Od rodiny a přátel mám většinou jen pozitivní reakce na moje výtvy a málokdy jsem od nich slyšel nějakou kritiku. Milujeme maxi větrníky a věnečky, podotýkám opravdu maxi, protože upřednostňujeme velké, poctivé zákusky. Věnečky a větrníky jsem trochu vylepšil a vždy sklízí úspěch za chuť i vzhled.

O snech: Když jsem byl malý, vždy jsem chtěl něco svého. Nejprve jsem snil o restauraci, poté kavárně a posledních pět let je tím vysněným cílem cukrářská výrobná. Víím, že ji nemohu mít ze dne na den, ale je to sen, který si chci splnit. Chtěl bych péct pro každého, kdo by si u mě objednal dort nebo cokoli jiného. Moc se mi taky líbí koncept kurzů, který je teď docela trendy. Určitě bych se nebránil ani tomu, že bych sám vedl kurzy třeba pro děti nebo dospělé a předával jim své zkušenosti a oblíbené recepty či postupy. Díky sociálním sítím mám poměrně veliký dosah třeba na Instagramu a do budoucna bych také rád vytvořil svou kuchařku, případně něco jiného, pod co bych se mohl podepsat.

VELIKONOČNÍ SBÍRKA POMOZTE DĚTEM VE SPOJENÍ S PEČE CELÁ ZEMĚ

Osmadvacátý ročník sbírky Pomozte dětem bude mít i v roce 2026 sladkou příchuť. Maskot sbírky Kuře a jeho partneři budou hostem speciálního benefičního dílu Peče celá země, který ČT odvysílá v tradičním termínu, tedy o Velikonočním pondělí 6. 4. 2026.

Péct pro dobrou věc budou herečky **Pavla Tomicová** a **Zuzana Zlatohlávková**, moderátorka **Daniela Brzobohatá**, herec **Richard Genzer**, moderátor **Karel Kovář** alias **Kovy** a písničkář **Jan Pokorný** alias **Pokáč**.

Dívejte se a pomozte znevýhodněným dětem spolu s Českou televizí!

Pomozte dětem je charitativní sbírkový projekt České televize a Nadace rozvoje občanské společnosti. Umožňuje dětem v celé České republice žít kvalitnější a spokojenější život navzdory handicapu nebo prostředí, ve kterém vyrůstají. Za 27 let sbírka podpořila více než **215 tisíc dětí** částkou převyšující **300 milionů korun**.

Gabriela Vondrušová

Ředitelka Nadace
rozvoje občanské společnosti

Spolupráci s Českou televizí si velmi ceníme a jsme moc rádi, že je naším dlouhodobým partnerem. A neméně důležitá je pro nás samozřejmě i podpora všech zapojených dárců a osobností. Benefiční speciál má významný dopad, jen minulý rok jsme podpořili 1 900 dětí částkou přesahující 11 milionů korun. Naši pomoc směřujeme do všech regionů a sledujeme aktuální potřeby dětí a rodin v náročných životních situacích. Nové příběhy pomoci pro rok 2026 vám opět představíme v rámci velikonoční kampaně v březnu. I letos se těšíme, že spolu upečeme mnoho dobrého.

Novinkou jsou rozšířené možnosti podpory v rámci DMS – nově je možné přes DMS zaslat také dar ve výši 290 nebo 490 Kč. Stačí zaslat SMS ve tvaru DMS KURE 490 nebo DMS KURE 290 na číslo 87 777 nebo darovat pravidelně formou trvalé DMS zasláním SMS ve tvaru DMS TRV KURE 490 nebo DMS TRV KURE 290 na číslo 87 777.

Klára Stočesová

Manažerka projektu
Pomozte dětem

Diváci České televize patří mezi naše nejvěrnější dárcy. Díky jejich štědrosti a podpoře už s Kuřetem 27 let měníme životy sociálně a zdravotně znevýhodněných dětí a také dětí v ohrožení či krizi. Každý dar se počítá.

Daniela Brzobohatá

Moderátorka

Když jste dostala nabídku zúčastnit se pečení pro sbírku Pomozte dětem, jak jste na to reagovala – přece jen péct před kamerami...

Nejprve jsem odmítla, protože vůbec nepeču. Jedinou zkušenost mám s muffiny. Dělam jeden jediný druh, který se mi osvědčil na první dobrou, což znamená, že neexperimentuji. Třeba vánoční cukroví jsem pekla jen jednou jedinkrát v životě a vzhledem k tomu, že doma tohle domácí sladké nejíme, tak ani nemám motivaci k tomu zkoušet něco péct. Ale podlehla jsem argumentu, že půjde o dobrou věc a že bude velká legrace. Takže jsem kývla

A byla velká legrace?

Byla, péct po boku Richarda Genzera je vždy velká legrace. Vlastně jsme vytvořili

takové pečící duo, vzájemně jsme se doplňovali, podporovali se, vzájemně se i shazovali – to všechno tam bylo, to všechno proběhlo, uvidíte.

Co říkáte na pořad Peče celá země, který má fanoušky napříč republikou? Máte čas sledovat podobné typy pořadů?

Nemám. Reality show sice občas sleduju, ale vzhledem k tomu, že jak jsem už zmínila mě pečení nijak extra netáhlo, tak se bez mučení přiznám, že jsem viděla možná deset minut jednoho z dílů... Víím, že všechny ty dorty a dezerty, které se tu připravují jsou mistrovská záležitost a to, co jsou soutěžící schopni tu předvést, je prostě neskutečný. Jenže také víím, že pro mě je vlastně úplně zbytečný to sledovat. Je za tím spousta práce, spousta špinavého nádobí a toho se chci právě vyvarovat.

Pekli jste tři výrobky, co z toho byla pro vás opravdu výzva?

Agar! Já než vůbec rozklíčovala, že je agar nějaké želé... V tom jsme s Richardem rozdíl. Richard dřív peče, než čte, a já dřív pečlivě čtu, a pak mi už zase nezbývá čas na tu výrobu, konkrétně na zatuhnutí toho želé. Takže jsem tak dlouho četla, až mi chyběla nějaká půl hodinka. Ale já s tím želé fakt nemám žádnou zkušenost. Vůbec jsem nevěděla, kdy už to může nalít do formy, aby to zase nezatuhlo příliš. Teprve u hodnocení poroty jsem zjistila, že když to nalijete příliš pozdě, tak vám ty vrstvy k sobě nepřilnou, kloužou po sobě. Neříkám, že teď bych si s tím už poradila, ale přece jenom si člověk už něco nastudoval skrz tu praxi, takže by se mi ta výzva už dělala líp.

Richard Genzer

Herec

Proč jste souhlasil s účastí v pečícím pořadu pro charitativní účely?

Protože jsem pro charitu ještě pořádě nic neudělal. Přišlo mi samozřejmě tu nabídku přijmout. Zabil by mě vlastní stud, kdybych na to nekývnul.

Čekaly na vás tři pečící výzvy – co z toho vám šlo a co naopak nedopadlo podle vašich představ?

Nejhorší byly cupcaky. To bylo tak strašný, že bych to fakt nikomu nepřál. Byly sice dobrý na chuť, ale na pohled to vypadalo strašidelně, fakt jako hrozný, odporný byly. Maximálně na Halloween by se mohly podávat, strašit s tím děti. A nejlepší? Velikonoční věnec, ten se mi nějakým nedopatřením povedl. Ochutnal jsem ho a byl

i dobřej. Nestihnul jsem ochutnat výrobky ostatních jen Pavly Tomicové, té jsem uzobával, i když to ještě neměla hotový. A hrozný bylo i to želé, když jsem viděl, jak se to divně třese... A nechutnalo mi to teda. Věnec byl nejlepší.

Co doma – vaříte? Pečete?

Vařím, ale nepeču. Přijde mi to strašně pracný, potřebujete k tomu tolik věcí, všechno je pak špinavý a je z toho strašně nádobí. To když děláte segedín, stačí vám jeden kastrol.

Pavla Tomicová

Herečka

Když vám přišla nabídka do charitativního pečení, co jste na to říkala?

Upřímně... Vyděsilo mě, že budu péct v přítomnosti lidí. Jsem známá tím, že když něco dělám, tak u toho nesmím nikoho mít. Navíc pečení to je hodně velká výzva. Na druhou stranu pomoc dětem – to je také velká výzva. Takže když jsem se dozvěděla z krizového centra, jak velké a děsivé mohou mít dnes děti problémy, jak často jsou zneužívané těmi, kteří by o ně měli pečovat. To mě vážně nemohlo nechat chladnou. A jestli maličko pomůžu nějaká moje účast k tomu, aby lidi na děti přispívali, tak to prostě udělat musím. Je dobře, že se takové akce dějí.

Jak se vám tedy peklo pro dobrou věc?

Jako na výsledek úplně pyšná nejsem, protože to nevypadalo úplně dobře,

natož podle mých představ, ale bylo to chutné. Kolegové mi to uždibovali, takže to asi bylo dobrý a mě samotné to taky chutnalo.

Pečete ráda?

Já jsem vždycky ráda vařila, nikdy jsem moc nepekla. Ale možná po téhle zkušenosti začnu, i když jsem už sladkému víceméně odvykla, ale slané pečení bych mohla vzít na milost.

Karel Kovy Kovář

Moderátor

Je pečení vaše disciplína?

Není a jsem rád, že není. To znamená, že charitativní pečení je pro mě velká výzva a ty já mám obecně moc rád.

Jste tedy potěšený, že jste se mohli zapojit do charitativní akce Peče celá země?

Jsem a moc. Ne kvůli tomu pečení, ale díky tomu charitativnímu přesahu. Díky tomu, že Kuře znám od malička. Vzpomínám si, že jako malý kluk jsem si přál mít plyšový kuře, takže mi ho zoufalí rodiče všude sháněli a jsem strašně rád, že podobně jako třeba StarDance i Peče celá země má takový přesah a nepřestává mě fascinovat, kolik peněz zvládnou diváci naposílat. Je to vždycky podle mě krásná vizitka, na kterou můžeme být pyšní, že když jde o dobrou věc, tak jsou za mě Češi hrdinové.

Z toho pečicího maratonu – uměl byste vytáhnout jednu věc, která vás pobavila, překvapila, třeba, že někdo z vašich kolegů je pečicím mistrem?

Já měl po levé straně za sebou Geňu, takže jsem se bavil prakticky neustále, i když většina těch hlodů nejde podle mě v tomto pořadu publikovat. Já jsem říkal, že se přimlouvám za verzi, která by šla do vysílání po desáté hodině, a to všechno tam pak bude moct zůstat. Překvapil mě Honza, Pokáč protože je strašně šikovný. Podle mě mu všechny recepty vyšly výborně a kdybych si měl vsadit, kdo to vyhraje, tak to bude on, protože je šikula. Pak si určitě odnáším i poznání, že ono to jako složitě vypadá, jednoduchý to není, ale je to skvělá zábava to zkoušet. I když se to vlastně nepovede, tak to člověk sní sám, ale je to strašně uklidňující činnost a myslím, že budu péct mnohem častěji. Už se chystám na nějaké formy a asi si koupím i kuchyňský stroj – robota a budu péct častěji.

Zuzana Zlatohlávková
Herečka

Užila jste si svou účast v charitativním díle Peče celá země?

Nesmírně jsem si to užila, i když jsem měla trému. V kuchyni totiž nejsem doma a vlastně jsem začala vařit a trochu péct až díky svému muži

a dětem. V mládí jsem se trochu odbývala – kuskus s konzervou postačil, ale teď jsem silně motivovaná vařit a péct nejen dobré pokrmy, ale i zdravé, výživově hodnotné. Nicméně se musím přiznat, že mám ten rejstřík velmi chudý a některé věci, ty, co mají doma úspěch, opakuji. Takže jsem měla strach, trému a byla jsem nervózní. Trochu jsem si i vyčítala, že jsem do toho šla. A jak se natáčení blížilo, už jsem skoro nemohla spát. V hlavě jsem si pořád opakovala recepty, přemýšlela jsem, jak se co dělá. Ale vlastně mě pořád uklidňoval fakt, že se nejedná o soutěž, ale že jde o dobrou věc a budu tam za toho hosta, který rozhodně nemusí být inspirací pro kuchařičky. A když se začalo péct, tak byla na place i v zázemí se všemi těmi lidmi kolem a hosty taková sranda, že jsem se necítila trapně ani když se mi něco nepovedlo. S Danielou Brzobohatou jsme byly jeden večer na posledním místě. Čili opravdu přišlo i to fiasko a ztrapnění se, nicméně i určité uvolnění. Dneska jsem nicméně předpokládala, že ten věnec bude mým favoritním kouskem. Jenže jsem do něj zapomněla dát cukr... Do kvásku našťestí ano, ale do těsta už bohužel ne. Poctiví jsme se ale snažili být všichni, a to je důležité, pak nevadí, že se něco nepovede, vždyť ani v kuchyni doma se leckomu všechno nepovede. Snažila jsem se tedy udržet nervy na uzdě, nerozflákat tady cizí nádoby a neutéct s pláčem z kuchyně s tím, že už v životě nikdy nebudu ani péct ani vařit. Ovládla jsem se, zvlášť když

mi pochválili i ten věnec, ve kterém chybělo 75 gramů cukru.

Vzpomenete si na svůj první výrobek, který jste kdy upekla?

Já myslím, že to byla bábovka nebo něco takového. Nechtělo se mi trávit mládí v kuchyni, nechtěla jsem se s ničím moc zdržovat, takže to musela být nějaká hodně rychlá bábovka.

Pokáč – Jan Pokorný
Písničkář

Dávám sbohem leču, odedneška pečů – je to vaše krédo po účasti v charitativním natáčení pořadu Peče celá země?

Musím říct, že jsem teď pečení rozhodně o několik tisíc procent blíž, než jsem byl předtím, protože tady

jsem si osahal, že to není až taková raketová věda a že když člověk smíchá dobré suroviny a strčí to do trouby, tak z toho většinou něco dobrého vyleze.

Chcete mi říct, že obvykle pekařem nejste?

Jednou jsem zkoušel nějaké housky a taky palačinky, což úplně nedopadlo. ale jako regulérně jsem fakt pekl až tady.

Takže otázka, jestli vás k pohybu v kuchyni přivedla maminka nebo babička je lichá? Nebo je to tak, že nepečete, ale vaříte?

Vařit jsem začal až s dětmi. Máme malé kluky, takže sotva se narodili, začal jsem to zkoušet. Takže jestli mě někdo něco naučil, tak asi manželka Eliška – vaří výborně anebo internet, protože tam taky vaří výborně.

Co vám přináší účast v tomto charitativním pořadu?

Přináší mi radost z toho, že jsem u toho mohl být a něčemu dobrému pomoci. Zároveň mi dělá velkou radost, že motivujeme další lidi, aby pomáhali dětem, které když nemají stejnou startovací čáru jako ostatní, tak jim ji aspoň přiblížit. Myslím si, že když je v našich silách pomoci, tak je správné to udělat.

Odesl jste si z natáčení něco, co vás pobavilo nebo řekněme překvapilo? Třeba um vašich kolegů?

Dneska jsem zjistil, že Geňovi bude 60 a to mi je docela líto.

Doprovodný podcast cukrářské show Peče celá země.

Zkratke si čekání na další epizodu zábavným rozhovorem s jednotlivými účastníky, kteří museli soutěž opustit. Proč se přihlásili do největší pečicí reality show v Česku? Co se jim při pečení nepovedlo? A co se děje

mezitím v zákulisí? Moderují Pavel Anděl a Tereza Olbrichtová, startujeme 1. ledna v iVysílání, na YouTube a všech podcastových aplikacích. Připraveno je 15 epizod, které přináší také bonusové rozhovory.

MÍSTO ZLOČINU ZLÍN

Šéf mordparty major Josef Ptáčník (Radek Holub) je známý oblíbenou hláškou: Všechn velký organizovaný zločin devadesátých let má své kořeny ve Zlíně. V úvodních dílech epizodického seriálu s průběžnou linkou se dozvídá, že byl z vězení propuštěn nájemný vrah Malovický, kterého Josef zatkl a usvědčil. V divokých devadesátkách, kdy se daly vydělat miliardy na lehkých topných olejích, vyhodil Malovický do vzduchu auto s podnikatelem Kabátem. Podle legendy připravil bývalý policista Kabát nelegální struktury kolem LTO o 200

milionů korun a někde je ukryl. Kam, to si zřejmě odnesl do hrobu, protože se ani po těch letech nikdy nenašly. S propuštěním usvědčeného vraha se začíná roztáčet spirála podivných událostí a honba za ztracenými penězi. Na začátku příběhu se do rodného Zlína vrací i bývalá státní zástupkyně z Českých Budějovic Lucie Veselá (Jitka Schneiderová), která pracovala jako mladá policistka s Josefem Ptáčníkem právě na této kauze. Jejich počáteční nevráživost dává tušit, že pozadí tehdejších událostí bylo dramatické.

Mladou generaci kriminálního týmu tvoří dvojice Marta Benešová (Andrea Mohylová) a Vojta Černý (Daniel Krejčík). I jejich postavy jsou částečně spojeny s průběžnou linkou a výrazně ožíví tuto řadu svým sympatickým

a zkušeným hereckým projevem. Jako šéf celé zlínské kriminálky se představí Igor Bareš v postavě plukovníka Vladimíra Terče, který je nerad rušen ze svého klidu, a to zejména když nějaký případ rozvíří veřejné či politické mínění.

Jan Lekeš

Kreativní producent

Místo zločinu Zlín je po Plzni, Ostravě a Českých Budějovicích již čtvrtým pokračováním Míst zločinu. Stejně jako v předchozích řadách jsme se i tady snažili představit ikonická místa spojená s celým regionem a nezůstávat pouze v ulicích krajské metropole. Nejde tedy o městskou detektivku, podíváme se také na Valašsko, Slovácko, do Bílých Karpat, Luhačovic a vinařského regionu u Polešovic. Díky tomu se nám snad podařilo zachytit něco ze specifické atmosféry tohoto regionu a genia loci jednotlivých míst.

námět: Martin Froyda, Martin Bezouška, Dušan Brunclík // **scénář:** Tomáš Koňarik, Zdeněk Zapletal, Martin Bezouška, Tomáš Chvála // **kamera:** Asen Šopov
zvuk: Ielyzaveta Nazarenko // **střih:** Marek Opatrný, Vladimír Barák, Michal Lánský
hudba: Juraj Dobrákov // **architektka:** Iva Raisová // **kostýmy:** Lucie Brown
dramaturgie: Jan Lekeš, Miloš Zahradník // **výkonná producentka ČT:** Karolína Vodičková // **producent:** Arthur Krensky Films – Martin Froyda
kreativní producent ČT: Jan Lekeš // **režie:** Jiří Chlumský, Jan Hřebejk, Martin Kopp **hraji:** Radek Holub, Jitka Schneiderová, Andrea Mohylová, Daniel Krejčík, Igor Bareš, Ondřej Malý, Miroslav Etlzer, Kateřina Brožová, Dominika Býmová Vodňanský, Tomáš Klus a další

KDO JE KDO

Radek Holub

Josef Ptáčník

Šéf zlínské mordparty. Samorost, který nejraději tráví čas o samotě na rybách. U policie je od 90. let, angažoval se v řešení kauzy LTO, od té doby čelí podezření, že i on se na kauze napákoval.

Andrea Mohylová

Marta Benešová

Zastupuje společně s Vojtou mladou generaci v týmu. Nadějná, systematická a chytrá policistka.

Jitka Schneiderová

Lucie Veselá

Přišla z postu státní zástupkyně v Českých Budějovicích. Pochází ze Zlína a na řešení kauzy LTO se podílela s Ptáčníkem. Vztah s Ptáčníkem je zpočátku napjatý. Jako kriminalistka je skvělá.

Daniel Krejčík

Vojta Černý

Mladý policajt, občas trochu zbrklý a zmatený, ale má přirozený policejní talent.

Igor Bareš

Vladimír Terč

Šéf zlínské kriminálky. Má rád klid a je nerad, když se na jeho oddělení obrací pozornost veřejnosti a médií. Ptáčníka, který je právě v této oblasti neobratný, často podrží, protože ví, že celý tým stojí hlavně na něm.

Baráž

Vražda místní legendy nás zavádí do fotbalového prostředí.

Dlouhá cesta

Jak nebezpečné je propadnout samozvanému charismatickému guru.

Nenávist

Proč byla zabita starší žena, která nemá nepřátele, ale ani peníze?

Dějà vu

Současná vražda místního podnikatele nás vrátí do neklidných devadesátek a kauzy lehkých topných olejů.

El Paso

Série ozbrojených přepadení, při kterých se zločinci vydávají za policii.

Lest

Při řešení vraždy mladé majitelky masážního salónu se kriminalisté dostanou až ke skupině občanů popírajících existenci České republiky.

Amulet

Případ z pohraničí, kde se pašují uprchlíci.

Baťův odkaz

Těla zavražděných jsou nalezena na místech spojených s památkou Tomáše Bati.

Tanečnice

Mladá dívka je po tanečním kurzu nalezena mrtvá. Účast v kurzu měla vyhrát v soutěži, o které ale nikdo z pořadatelů neví.

Pozdní sběr

Ambiciózní majitelka malého vinařství dá výpověď místnímu vinaři. Druhý den ráno je nalezena mrtvá.

Smrt aktivisty

Ekologický aktivista bojující za čistotu přirozeného prostředí, svorně nenáviděný místními podnikateli, je nalezen zavražděný pár metrů od sochy Radegasta.

Poklad na jezeře

Nedořešený případ lehkých topných olejů, ve kterém byl angažován i Ptáčník, šéf zlínské mordparty, dochází v tomto závěrečném díle svého rozuzlení.

Radek Holub

Hlavní vyšetřovatel
Josef Ptáčník

Ve vaší seriálové historii je několik detektivních seriálů: Labyrint, Vraždy v kruhu nebo Případy prvního oddělení. Hrál jste někdy kriminalistu?

Ano, v seriálu Poldové a nemluvně od režiséra Radka Bajgara jsem si zahrál hezkou roli veselého policajta. V Místě zločinu Zlín hraju opak veselého policajta.

A můžete nám říct z čeho pramení jeho neveselé naladění?

Nejčastější připomínkou pana režiséra bylo, že musím být opravdu nepříjemný, protože k vraždám volají policajty většinou v časných ranních hodinách, takže musím být logicky věčně nevyspalí

a špatně naložení. Vážné role samozřejmě v divadle i před kamerou běžně hraju, ale jsem upřímně radši, když se můžu smát a když je na place legrace.

Hrajete dokonce hlavního operativce. Bylo třeba se na roli stěžejního kriminalisty nějak speciálně připravovat?

Fyzicky ne, nicméně nás vzali na střelnici, abychom se seznámili se střelnými zbraněmi. Nafasovali jsme pak samozřejmě plastové makety, abychom se na place navzájem nepostříleli, takže to bylo bezpečné.

Jaký je váš vztah ke zbraním? Střílel jste někdy?

Vůbec. Poprvé jsem střílel až teď na střelnici, tedy v pozdním věku. Vztah ke zbraním tedy rozhodně nemám,

neabsolvoval jsem ani základní vojenskou službu. Ale instruktor, který mě školil, mi nevěřil, že držím zbraň v ruce poprvé

Musel jste si třeba kvůli nějakému úkonu lehce vykročit z komfortní zóny? Bylo třeba něco opravdu nacvičovat?

Jeden takový úkon tedy rozhodně ano – nasadit podezřelému pouta. To je taková zvláštní disciplína... Docela by mě zajímalo, jestli to zvládnou i skuteční policisté zacvaknout na první dobrou? Třeba na to mají nějaký kurz na té policejní akademii, nám to nikomu nešlo. A i detektivkách, ve kterých jsem hrál předtím to nikomu nešlo. Taky jsme si museli osvojit speciální policejní žargon. To jsou výrazy, které většina populace nikdy neřekne a nepoužije. Třeba na slovo vytěžit směrem k lidem jsem osobně až alergický.

Jak byste charakterizoval svoji postavu?

Klidný chlap, rybář. Na to se během natáčení maličko pozapomnělo, tak jsme ještěv posledních dnech dotáčeli pár scén u rybníka a s pruty.

Dostal jste nějaký prostor si tu postavu nějakým způsobem přizpůsobit svým představám?

Vzhledem k tomu, že nejsem ani vyšetřovatel ani rybář, snažil jsem se tu roli ztvárnit se ctí podle scénáře tak, jak byla napsána. Nesnažil jsem se jí nic přidávat, na nic jsem netlačil.

Kývnul jste na roli ještě před přečtením scénáře nebo jste si dal čas na rozhodnutí až poté, co si prostudujete, co vás čeká?

Režisér Jirka Chlumský mi telefonoval asi dva roky předtím, než se začalo natáčet, aby se ujistil že budu volný a nebudu vázaný žádnou jinou prací. Takže jsem si scénář přečetl asi po roce a půl od nabídky. Bylo to objemné - dvanáct dílů nenatočíte za pár dní a také daleko. Většina z nás také stále pendlovala mezi Zlínem a Prahou, protože hrajeme v divadle. To cestování jsem si tedy moc neužíval a ani nebyl čas na to se v místech, kde se točilo, trochu porozhlédnout.

Detektivky jsou nejpopulárnějším televizním žánrem. Také si nějakou občas pustíte?

Nedávno dávali v televizi takové ty staré černobílé detektivky ze sedmdesátých let Hříšní lidé města pražského a detektivní filmy s panem Hrušínským. Nebo Jiřím Kodetem. Ty mám rád. To jsou výborné scénáře.

Proč by si neměli diváci Místo zločinu Zlín nechat ujít?

Jestli mají diváci rádi tento žánr a sérii Míst zločinu, tak si to užijí. Jsou to zase jiné případy a zápletky, je to hezky namixované. V jednom díle říkám takovou repliku, tu jsem si nevymyslel: veškerý organizovaný zločin pochází ze Zlína. Tak to by asi diváci měli vidět, ne?

Jitka Schneiderová

**Bývalá státní zástupkyně
a nově vyšetřovatelka
Lucie Veselá**

Kvalita scénáře nebo jméno režiséra? Co častěji rozhodne o tom, jakou roli přijmete?

Rozhodně kvalita scénáře a následně režisér, který ideálně stojí o to, abych roli hrála. A navíc si vzájemně si rozumíme. Ideální kombinace.

V detektivním seriálu Místo zločinu Zlín se vracíte na scénu jako operativce. Byla pro vás tato konkrétní role v něčem lákavá až atraktivní?

Atraktivní byla z důvodu, že ze státní zástupkyně, jsem se dostala do terénu a do hlavní party vyšetřovatelů. Zahrát si kriminalistku bylo zajímavý. Byla moje první.

Jak vnímáte ženy v těchto náročných profesích?

Mám k nim respekt a obdivuji jejich statečnost. A taky, že mají sílu a chuť obstát v silné patriarchální partě a vydrží tam.

Měla jste prostor si postavu maličko přizpůsobit své představě nebo byla role tak jasně definovaná, že na kreativitu nedošlo?

Moje postava byla jasně napsaná a hrála jsem ji podle situací, které byly ve scénáři dané.

Na jaký typ ženy zákona ve vašem podání se můžeme těšit?

Moje Lucie Veselá je velmi pragmatická, pevná a skvělá ve své profesi. Doufám, že se v některých scénách objeví i její smysl pro humor.

Krimi žánr je v současnosti divácky vůbec nejžádanější. Našla si detektivka cestu i k vám?

Můj oblíbený krimi seriál je Slow Horses a OKTOPUS.

Dozvíme se i něco ze soukromí vaší postavy?

Soukromí kriminalistky Lucie Veselé se bude postupně odhalovat ve spojení s postavou Radka Holuba.

Jste rodačka ze Znojma, což není od Zlína příliš daleko. Uvítala jste natáčení na Moravě?

Zlínský kraj poskytl zajímavé lokace pro celé natáčení. Bude hrát velkou vizuální

roli a jeho atmosféra věřím dodá seriálu patřičnou dramatičnost. Zlín mám ráda a cítila jsem se tam moc dobře. Jen cestování bylo náročné vzhledem k vzdálenosti do Prahy, kam jsem jezdila na otočku hrát představení.

Proč by si diváci neměli nechat ujít seriál Místo zločinu Zlín?

Andrea Mohylová

Kriminalistka Marta Benešová

Protože to je kriminálka s Radkem Holubem v roli hlavního operativce. Má krásnou kameru Asena Šopova, naše hlavní parta společně s Danielem Krejčíkem a Andreou Mohylovou si sedla a seriál režírovali Jiří Chlumský, Martin Kopp a Jan Hřebejk.

Máte s rolí kriminalistky zkušenosti z předchozích projektů – čerpala jste z nich nebo je vaše postava Marty Benešové někdo úplně jiný?

Určitě jsem čerpala, zároveň doufám, že je Marta trochu někdo jiný, protože je to opravdu už moje třetí policistka v pořadí, takže se snažím malinko obměňovat a doufám, že se to povedlo. V Místě zločinu Zlín mám super partáky zase z úplně jiného ranku, máme tam i nějaký humor a legraci, takže je to takové polidštěné.

Baví vás policejní prostředí?

Upřímně mě to hodně baví včetně práce se zbraní, protože samozřejmě vím, že když ji držím v ruce, nemůžu nikomu ublížit, je to opravdu pohlídané. Baví mě zjišťovat, jakým způsobem lidé pracují v kriminální sféře fungují, jak jednájí s podezřelými, následně s pachateli, zajímá mě, jak je s tím propojená psychologie... Tohle je pro mě hodně zajímavý svět.

Pomohlo vám pro pochopení některých věcí setkání se skutečnými policisty?

Mám jeden zážitek. Jela jsem do Plzně, zastavili mě policisté a mně se úplně rozjelo srdce. Říkám: Pánové, co se děje? A oni, že nemám dálniční známku. Moje nepovídejte je moc nezajímalo, ale když jsem se jich ve finále zeptala, proč dělají právě tuhle práci, řekli mi něco, co by mě předtím nikdy nenapadlo – adrenalin! Ti lidé ho asi nějakým způsobem vyhledávají a třeba i proto se stanou policisty. Tak to jsem do Marty chtěla dostat. Fakt, že je tou profesí fascinovaná, pohlčená, že ji skutečně baví, naplňuje a že je v tom prostředí prostě šťastná.

Jak se vám točilo se třemi režiséry?

Pořád se učím a každý režisér je tak pro mě přínosem. Chtěla bych ale zmínit Asena Šopova, hlavního kameramana a zároveň mistra světla, protože jeho sledovat – to je neuvěřitelné. On třeba točil Želary, což je můj zamilovaný film a pro mě to byla velká škola. Nebo vidět při práci Jitku Schneiderovou. Moc mě to s touhle partou bavilo, protože jsem se kolikrát nemusela ani nikoho na nic ptát, stačilo se jenom zklidnit, pozorovat a člověk většinou pochopí co a jak funguje, aniž by se dožadováním informací od ostatních a ubíral jim čas. Za mě to byla velká škola a ohledně režisérů jsem ráda, že jsem všechny tři potkala. Budu je mít v srdci.

Jaké bylo strávit s touto postavou třicet let roku?

Když jsem viděla poprvé ukázkou, vehnalo mi to slzy do očí. Za tou prací je tři čtvrtě roku života se vším dobrým i zlým, jakože dobré věci rozhodně převažovaly. Měla jsem možnost ujít s tímto projektem

obrovský kus cesty a navázat spoustu přátelských vztahů s lidmi z kraje, s herci i neherci, kteří byli mimochodem bezvadní, protože opravdu krále dělají poddaní. Byli perfektní, klobouk dolů.

Co jste si ze Zlínska odnesla?

Zmíním poslední natáčecí den – z chaty u Slap jsem si odnesla klíště.

Daniel Krejčík

Kriminalista Vojta Černý

Vraha jste si už v minulosti zahrál, ale v roli kriminalisty vás uvidíme poprvé, je to tak?

Moje úplně první natáčecí role byla mrtvola v kriminálním seriálu – natáčel jsem jeden den a byl jsem od rána zahrabaný na hřišti v písku s prostřenou hlavou. Pak jsem dvakrát v jiných

kriminálkách vraždil, teď jsem dvanáctkrát vraždy vyšetřoval. Má to vzestupnou tendenci!

Musel jste se naučit manipulovat se zbraní?

Byli jsme si zastřílet, protože producent Martin Froyda chtěl, abychom se se zbraní naučili zacházet. Nikdy předtím jsem z opravdové zbraně nestřílel. Vzali nás tam celou hlavní partu, jeden po druhém jsme se měli vystřídat a vyzkoušet si to. Jako první měl střílet Radek Holub, který říkal, že má panickou hrůzu ze zbraní. Přistoupilo se tedy k Jitce Schneiderové, ta z toho byla taky celá zelená a nakonec řekla, že si zapomněla brýle. A když přišla řada na mě, vyhrkl jsem, že jsem gay, na tyhle echt ključí věci jsem nikdy moc nebyl, ale v porovnání s těmi předchozími dvěma je to asi ten nejmenší problém. Jediná Andrea Mohylová hrála kriminalistku mockrát a vypadala, že se se zbraní v ruce narodila. Byli jsme taková legrační parta. Ale pak jsme se do toho všichni poměrně rychle dostali. Museli jsme. Já jsem střílel třeba hned svůj první natáčecí den. Netrefil jsem se ani jednou, ale k překvapení všech to aspoň všichni přežili.

Prozradíte nám něco víc o své postavě?

Moje postava se jmenuje Vojta Černý, je takové ucho. Mladý kluk z Prahy, co nastoupil na kriminálku do Zlína poté, co tam na Baťovce vystudoval filmovou režii. Mezi filmem a kriminálkou je jen

malej rozdíl – tam i tam se prostě musí poznat, kdo lže. A Vojta na to má docela čuch. Snažil jsem se mu propůjčit určitou lehkost, fištrón a vtip. A byl jsem velmi vděčný všem třem režisérům – panu Hřebejkovi, Martinovi Koppovi i Jirkovi Chlumskému, že nám nechali prostor pro to být s Andreou Mohylovou takovou mladou dvojicí, která se mezi sebou dobírá. Nacházeli jsme si prostor pro humor, toho mají kriminalisté dost.

Takže se ten humor opravdu rodil až na place?

Napsaný od scenáristů nebyl. A byl tam poměrně velký prostor pro to, abychom si sami řekli, jak ty své role vnímáme a jak je chceme hrát. Byl jsem moc rád, když jsme s Andreou na kamerových zkouškách zjistili, že se nám na sebe dobře reaguje. Naši dvojici jsme pak mohli doslova oživit tím naším humorem, který jsme si vymysleli skutečně až my dva. Bylo kde čerpat! Znáám hodně kriminalistů, moji rodiče mají pohřební službu a mezi nejbližší přátele všech pohřebáků patří kriminalisti a špatní lékaři. Ty se kolem mě doma točili dost často.

Jak dlouho natáčení trvalo?

Seriál jsme točili tři čtvrtě roku, což byla moje nejdelší natáčecí práce, jakou jsem kdy v životě dělal. K tomu jsem hrál ještě v Praze v divadlech, takže to bylo i kvůli té dlouhodobosti hodně náročné. Leckdy se stávalo, že jsem v pět ráno šel ve Zlíně do maskérny připravovat se na natáčení, které trvalo do třech hodin odpoledne, pak jsem skočil do auta, které

mě odvezlo do Prahy do divadla, kam jsme dorazili v sedm večer. Odehrál jsem dvouhodinové představení, opět jsem skočil do auta a řidič mě odvezl zpátky do Zlína, kam jsme dorazili v jednu ráno. A v pět se už zase vstávalo. Mezitím bylo samozřejmě nutné naučit se kvanta textu. To se na člověku vždycky nějak podepíše, ale myslím, že seriálu to prospělo. Byl jsem strhaný, takže to aspoň vypadalo, že jako kriminalista nemám šanci se vyspat a vykonávám svou práci opravdu dobře.

Na seriálu se podíleli hned tři režiséři, jaké to pro vás bylo jako pro herce?

Já ani v předchozích projektech, povětšinou s Českou televizí, nezažil, že bych točil seriál jen s jedním režisérem. I u předchozího seriálu, kterým bylo Děčko, jsme měli režiséry dva. U Místa zločinu Zlín se režiséři střídali po dílech, nicméně to gró seriálu a celou hlavní příběhovou linku točil primárně Jirka Chlumský. Ale všichni byli moc fajn. Myslím, že Honza Hřebejk do toho přinesl humor a dal nám právě ten zmíněný prostor pro to, abychom ty naše postavy oživil humor. Martin Kopp – mladý, šikovný režisér byl skvělý v tom, že při práci s ním jsem měl pocit, že jsme parta děcek, co si na detektivu hraje někde na sídlišti. Dělal nám z toho takovou bojovku, vymýšlel nám různé překážky a tu svou energii dokázal krásně přenést na všechny kolem. Jirka Chlumský byl pro mě klíčový tím, že si mě vybral na kamerových zkouškách, i když si myslím, že si museli všichni ťukat na čelo. Přece jenom, nepůsobím jako drsňák. Ale dal mi tenhle protiúkol, důvěru a volnost a když

natáčení skončilo, řekl mi, že je rád, že to tak dopadlo a že si mě vybral.

Seriál Místo zločinu si vždycky zakládá na tom, že ukazuje ikonická místa z dotyčného kraje. Co uvidíme ze Zlínska?

Od všeho kousek – krásnou farmu v Luhačovicích, Beskydy, Žitkovou, Pustevny, Moravské Karpaty a všechny ty kopce kolem, což jsou samá nádherná místa. V seriálu také hezky zahraje architektura a celý Zlínský kraj. Ale většinu času jsme strávili v odlehklých částech, v migračním centru pro uprchlíky, po garážích, sociálních bytech – prostě na místech, kde je člověku leckdy hodně úzko. Prostě tam, kde zločin visí v ovzduší.

Co jste si ze seriálu odnesl?

Jednak pro mě bylo příjemné, že jsem si mohl zahrát něco trochu jiného, než většinou hraju. Splnil jsem tátovi sen, že se ze mě stal na rok kriminalista, rozebíral se mnou všechny případy i manipulaci s mrtvolama, byl pyšnej. Ale tenhle seriál mi do života přinesl i lásku, zamiloval jsem se na začátku natáčení na Moravě tak moc, že jsem se dva měsíce po dotočení za toho muže oženil. Takže když se všichni stěhovali ze Zlínska do Prahy, já se na Moravu stěhoval. Tahle temná atmosféra při vyšetřování zločinů se mi kompenzovala randěním po Moravě. Pozorný divák si rozhodně všimne toho, že od druhého dílu má sem tam kapitán Vojta na krku cucáka. Takže když už vyčistil Zlínsko od zločinu, mohl se tam bezpečně mezi Moraváky přiznít.

LAJF

Podivná výprava Jiřího Stracha. Film Lajf nejen zabolí, ale i rozesměje. Osvědčená dvojice, režisér Jiří Strach a scenárista Marek Epstein, znovu spolupracuje! V brněnském studiu České televize natočili film Lajf. V hlavních rolích se představí Jan Kolařík, Jiří Mádl, Božidara Turzonovová, Sophia Šporclová a Ivo Gogál. „Lajf je velká režijní výzva. Jednak musíme najít přesné odlehčení v situacích, které jsou vlastně mrazivé. A za druhé, polovina filmu se odehrává uvnitř interiéru osobního auta, které se tak vlastně stává jeho šestým hrdinou,“ říká režisér Jiří Strach. Připomíná, že kameraman Martin Šec proto se svým týmem vyvinul speciální technologii, kterou bude prostor dynamicky snímán. Pětice nesourodých hrdinů se potkává

v anonymním městě. Co a proč je svedlo dohromady a jaký je vlastně cíl jejich cesty, když nasedají do oprýskaného auta? Ve stísněném interiéru má nejprve hlavní slovo stará paní Bertoldová (Božidara Turzonovová), dáma, která střídá rozšafnost s cynismem s nebývalou lehkostí, když diriguje směr jízdy. Zjevně trpící podnikatel Kamil (Jiří Mádl) si s sebou nese nevyřešené trauma ze vztahu. Od prvního okamžiku všem komplikuje život recidivista Troškár (Jan Kolařík), člověk se slupkou rasistických předsudků, které obalují velmi zranitelnou duši. Jak se Troškár na své nejdůležitější životní cestě snese s řidičem nespolehlivého auta Gáborem, kterého považuje za cikána, jemuž se nedá věřit (Ivo Gogál). A celou

pětici svým mlčením irituje mladičká Pepé (Sophia Šporclová), která není smířená ani se světem, ani sama se sebou. Šestým

hrdinou filmu je pak samotné staré auto se svými vrtochy, v jehož interiéru pozvolna houstne atmosféra.

Jiřina Budíková

Kreativní producentka

„Marku Epsteinovi se podařilo napsat scénář, který na mnoha místech černohumorným stylem rozesměje, na jiných přiměje k zamyšlení nad hodnotami našich životů. Je mnohvrstevnatý, stejně jako jsou s odstupem směšné, tragické i dojmavé naše vlastní životy,“ zamýšlí se kreativní producentka Jiřina Budíková. Náročné role, které vyžadují spojení komediální situace s ponorem do existenciálního nitra, jsou opravdovou výzvou pro každého z ústřední pětičky. Film totiž nemá jednoho hlavního hrdinu, pětičky postav je zcela rovnocenná. Sophia Šporclová se například kvůli roli za půl roku naučila hrát na

saxofon. „V krátkém sledu po dramatu Máma točím další scénář Marka Epsteina. A opět je úplně jiný. Dostal jsem ale na plac pětiletých skvělých herců, navíc pětiletých několikagenerační. A to bylo klíčové, protože prakticky nikdo z hrdinů nezmizí z obrazovky a některé dialogy byly opravdu dlouhé, náročné na přesnost, citlivost a empatii vůči ostatním,“ doplňuje režisér Jiří Strach. Připomíná, že v brněnském studiu ČT se v minulosti s Markem společně podepsali také pod filmy Máma, Osmý nebo pohádku Šťastný smolař. Děj filmu je zasazený do neurčité krajiny, pro natáčení však štáb zvolil okolí Brna, ovšem v mnoha netradičních, téměř neznámých pohledech.

námět a scénář: Marek Epstein
kameraman: Martin Šec
výkonný producent: Karel Komárek
kreativní producentka: Jiřina Budíková
režie: Jiří Strach // **hraji:** Jan Kolařík, Jiří Mádl, Božidara Turzonovová, Sophia Šporclová, Ivo Gogál a další

Jiří Strach

Režisér

Pět cizích lidí, jedno auto, jeden plán odejít společně ze světa. Co nám můžete prozradit k filmu Lajf?

Vyprávíme hořko, veselo, cynicko-nadějný film o partě pěti lidí, kteří se neznají a spojuje jej jedině – nikdo z nich nemá odvahu spáchat tu věc sám. Mají jediný společný cíl a možná o to větší tajemství. Najdou se někde na internetu a jedou spolu na poslední cestu, přičemž se poznávají. Mluví spolu o důvodech, které je k tomu dovedli, odhalují svoje charaktery, které jsou někdy kruté, někdy něžné, někdy cynicky veselé, někdy rasistické. Je to taková všehochuť. Film vznikl podle scénáře Marka Epsteina, který, a to je důležité podotknout, ho napsal podle své stejnojmenné divadelní hry Lajf.

Proč vás oslovilo toto téma?

Protože ten film přes mnohdy bolavé, vážné, a ne úplně veselé situace, na konci posvítí světýlkem naděje, že ten život má přece jen smysl. Že se vyplatí za něj bojovat, že důvody pro odchod z tohoto světa, a teď už nemluví o sebevraždách jako takových, ale o dneska tak častokrát diskutovaných eutanaziích, třeba nejsou vždy tak velké, a tak marginální, abychom něco páchali proti boží vůli. Byla to naděje, která mě přiměla se toho námětu chopit.

Jednu z postav hraje slovenská herečka Božidara Turzonovová. Co lze odtajnit o této postavě?

Když jsem četl scénář, tak jsem po prvních stránkách viděl v té roli Jiřinu Jiráskovou. Říkal jsem: Chci v tom filmu Jiřinu Jiráskovou, vrať mi ji Pane Bože na tenhle svět, ať to může zahrát. Je to taková aristokratická hraběnka nebo se za ni trochu považuje. Žije si s pocitem, že je takový lehce charakterový i vzdělanostní nadčlověk. Paní Božidara se té role zhostila skvěle. V tom příběhu je největší nositelkou humoru, možná i nadhledu. Ona už má v tom životě hodně za sebou, leccos prožila a vlastně už ví, čeho se vzdává a možná je s tím vším nejvíc smířená. Moc jsem si přál setkání s touhle slovenskou legendou a setkání to bylo skutečně fenomenální, krásné, plné profesionality, pochopení, vzájemnosti... To je vždycky tak, když se potkáte s někým z té starší generace,

ať už to byla Jiřina Jirásková, ať už to byl Josef Somr, ať to byla Jana Hlaváčová nebo Jiřina Bohdalová. Pro mě je to dotyk něčeho byvšího. Byvší profesionality, přístupu k životu, k profesi. Mám tendenci z těchto lidí doted', a to už je mi padesát, co nejvíc čerpat, učit se od nich, protože oni jsou ještě nositeli něčeho kvalitního.

Dalšího do party ztvárnil brněnský bard Jan Kolařík. Co je zač jeho postava?

Jan Kolařík je brněnský herec, ale my mu dali takový trošku ostravský punc, zavrtali jsme ho víc do dolů. Hraje takového roztomilého rasistu, který všechny považuje za cikány. Nejvíc postavu Jirky Mádlu, posléze i postavu Sophie Šporclové, které neminou jeho rasistické poznámky. Já vždycky obsazuji jenom ty Trojany a Dvořáky, ale teď k nim asi přibydou i Kolaříci, protože on je prostě skvělý hráč. Role asociálního hovada se zhostil naprosto geniálně. Samozřejmě jsme všichni věděli, že je skvělý herec, ale já ho měl poprvé na place a tím se zařadil do mého týmu.

Dalším členem posádky vozu je Ivo Gogál. Co nám řeknete k jeho postavě?

Ivo hraje smutného slovenského klauna, na kterého v podstatě dopadá sh*tstorm všech ostatních spolujezdců. Je to chudák, po kterém to všechno stéká, který všechno snese. Možná má největší srdce z nich všech, největší empatii, ale nemůže se příliš bránit, protože řídí. Musí plnit roli řidiče

a vlastně mu nic jiného nezbyvá než po sobě frustrace všech, co v tom autě spolu s ním jedou, nechat téct.

Jak bylo náročné pracovat s autem, jako hlavním interiérem?

To je výzva, má to něco do sebe. Známe filmy, které jsou natočené v jedné místnosti například 12 rozhněvaných mužů nebo filmy odehrávající se v jednom bytě. To jedno auto je ale ještě menší prostor. Jirka Mádl správně říkal, že si tam nemůžeme pomoci pohybem, gestem, fúzí. Vyžaduje to jenom hraní od ramen nahoru. To znamená, že to buďto v těch očích je, nebo to v nich není. Já si k tomu přizval pět vynikajících herců. Věděl jsem, že to musí být postaveno na milimetrově přesném herectví. Kameraman Martin Šec vymyslel speciální zařízení – na strop auta jsme nainstalovali koleje, kde mohla kamera jezdit odzadu dopředu až k čelnímu zrcátku a doleva a doprava, což nám nabídlo možnosti skutečně kontinuálních, dlouhých záběrů.

To auto tedy v průběhu natáčení opravdu jelo?

Samozřejmě jinak to nenatočíte, to bychom museli řešit složitou post-produkci ve studiu, a pak to pomocí AI dodělavat. Nevím, jestli by to bylo autentické, věrohodné. Připojili jsme auto, ve kterém seděli herci na low loader, to je takový dlouhý vozík, který je tažen po silnicích. To znamená, že když už se kamery jednou rozjedou, je dobré natočit toho co nejvíc. Kolikrát

museli herci tři čtyř až pěti stránkové dialogové obrazy dát najednou. A ne jednou, ale třeba osmkrát, patnáctkrát. To jsem obdivoval a paní Turzonovové jsem chodil líbat ruce, že to ve svých třiaosmdesáti letech zvládá. Před všemi těmi herci jsem se skláněl! Tohle zvládnout včetně těch emotivních věcí, které se tam musí odehrávat v té správné míře, protože kdybychom to jenom trošku přepískli, tak už je to patos nebo tomu už nebudete věřit. Oni byli schopni si to takovým způsobem zafixovat a dát to mnohokrát správně. Je to herecký film, kde já jako režisér mám jen takovou malinkou zásluhu a veškerý obdiv a případně potlesk, jestli přijde po tom filmu, patří Marku Epsteinovi a hercům.

Jak technicky probíhá natáčení – kde je režisér, štáb a kdo to všechno ovládá?

Ta věc je nazkoušená. Herci jsou v autě na tom valníku, který táhne nějaké velké auto. My samozřejmě sedíme na korbě toho auta, které táhne, tam máme monitor, sedí tam zvukař a mikrofony jsou poschovávané různě v autě. Kamera je v autě nebo může být na korbě, což znamená, že vidí přes čelní sklo. My máme sluchátka, herci mají mikroporty, takže když jim chci říct nějaký povel, tak přes vysílačku v autě. Takhle komunikujeme. Není to úplně komfortní pro nikoho, protože na vás prší, fouká, neustále se bojíte, protože mnohdy točíme na neuzavřených silnicích. Dálnici neuzavřete, takže před vámi jede třeba policejní doprovod

nebo něco bliká, aby se nedej bože něco nestalo. Já jako režisér mám z těchto věcí stresy, protože auta, co vás předjíždí, tak všichni koukají, co se tam točí. Je to stresující, nepřináší to člověku úplně radost.

Bylo zapotřebí kaskadérů?

Bylo, ale nešlo o nic závažného – jedna obyčejná scénka, kdy protagonistům auto přestane brzdít, oni jedou lesem a na konci toho lesa je závora, kterou mohou buďto prorazit nebo se jí vyhnout mezi stromy. Do toho jsem herce samozřejmě nepustil.

Diskutoval s vámi Jiří Mádl jako režisér s režisérem?

Jiří Mádl je úžasný kluk. Mám ho rád, léta jsem jeho fanoušek. Mám radost, že se mu povedly Vlny a považuji ho za mimořádně talentovaného kluka, který je kromě toho, že je talentovaný, také chytrý. Takže když hraje, tak do toho režisérovi nemluví. On je za to zodpovědný. I já vždycky když hraju, tak se proměním v takovou modelínu a nechám s sebou mačkat, jak si režisér přeje a Jirka to dělá taky. Je chytrý a tu postavu vnímá. A že tady bylo co vnímat! A tak za tu postavu přináší nápady, ale nechává mě jako režisérovi to poslední slovo. A má smůlu, já ho budu obsazovat dál.

Jste režisér, který se drží striktně scénáře nebo máte rád kreativní herce, kteří do toho dají něco ze sebe?

Záleží na žánru. Když děláte detektivku,

kde je věc poměrně daná, protože přináší různá prozrazení a různá tajemství, tak tam improvizovat úplně moc nejde, protože bychom tím rozbili ten detektivní příběh, tu křížovku, kterou potom diváci luští. Některé filmy se přepisují poměrně významně, kupříkladu Anděl Páně, ale vlastně i do dvojky jsem hodně zasahoval. Scénáře Marka Epsteina jsou tak dobře napsané, podobně jako třeba scénáře pana Svěráka, že zasahovat do nich by bylo možná až rouhání nebo režijní arogance. Jak Lajf, tak Mámu, ale třeba Osmý nebo BrainStorm podle scénáře Marka Epsteina, to si prostě vezmete a jedete podle těch not. To se dobře diriguje.

Jak jste našel Sophii Šporclovou?

Před třemi lety jsme na Slovensku točili seriál Lovce a tam byla figura třináctileté šilené, démonem posedlé. Samozřejmě moc třináctiletých hereček neznáte, protože nejsou ještě ani na konzervatořích. Udělali jsme tedy casting a přivedli mi Sophii. Podíval jsem se na ni a v první vteřině jsem věděl, že to je ona. A obsadil jsem ji do Lovce. V té době jsem už měl v šuplíku scénář jak na film Lajf, tak na film Máma. V podstatě jsem natáčení seriálu Lovce pojal jako takové kamerové zkoušky. A ukázalo se, že toho Sophie umí hodně, že jde o mimořádný talent. V tomhle věku je naprosto nevidané, že někdo dokáže zahrát tak náročné věci. Jak v Lajfu, tak především v Mámě. Troufnu si říct, že jsem takový objevitel Sophie Šporclové.

Nemáte strach, že budou diváci po zhlédnutí filmu přemýšlet o nějaké nápodobě?

To už by se nesměly točit detektivky, vraždy, vlastně nic, protože u všeho můžete říct, že se nabízí nějaké napodobování. Když jsem natočil Anděla Páně a Anděla Páně 2, tak jsem taky nikde neviděl fronty u křtitelnic a plné kostely lidí. Dělán si legraci, teď vážně. Byla to jedna z věcí, pro které jsem ten film zvažoval. Ale ten konec mi to obhájil. My tím filmem neříkáme, že sebevražda je správně, dělejte to. Naopak, my tím podprahově ukazujeme a otvíráme určité zoufalství těch duší. Věřím tomu, že tam diváci zaznamenají lekci, jak z toho ven. Věřím tomu.

Jiří Mádl

Kamil

V Lajfu představujete podnikatele Kamila. Co trápí vaši postavu, že má tak černé myšlenky?

Kamil má jediný důvod k černým myšlenkám, který se dá obecně pochopit, protože on ví, že i tak odchází z tohoto světa, jenom na ten konec nechce čekat. Má v tom tedy docela jasno, jeho motivace prostupuje každým momentem, má navíc i bolesti. Je přesvědčený, že se nemusí na nikoho na nic ptát. A beznaděj v něm probouzí vztek na ty ostatní – proč to dělají oni?

Jak se takový stav hraje?

Prostě si určíte, kde vás to bolí a ono vás to po pár dnech bolet začne.

Jak se vám hrálo v plném, uzavřeném autě?

Samozřejmě to bylo náročné, protože ten pohyb vám dává něco navíc. Začínali jsme scénou, kdy jsme v motoru, a pak jsme věděli, že je tam už jen pár scén mimo to auto. Pamatuji si, že když jsme druhý nebo třetí den sedali do auta a věděli jsme, že v něm budeme trávit dalších 14 dní, tak to bylo docela šílené.

To bylo reálné auto, kde jste seděli rameno na rameno nebo jste ho měli malinko zvětšené?

Měli jsme dvě auta, jedno bylo vybavené technikou na kamery a jedno, které se točilo zvenku nebo, když mělo být vidět, že jedeme. Jinak nic speciálního.

Co se týče kontinuálního herectví, měli jste hodně textu, což se blížilo k divadelnímu herectví. Jaké to bylo?

Mohli jsme využít ten způsob, o kterém vždycky slycháváme, že si Gérard Depardieu někde lepil text, nebo Jiřina Bohdalová, že si s oblibou někde lepí text. V autě jsme měli také pořád nalepené texty. My se Sophii Šporclovou ale mluvíme míň. Je to spíš založené na dynamice těch tří, kteří si nadávají – Kolaříka, Gogála a paní Turzonovové. Myslím si, že kdybych to měl rozdělit na dvě části, tak my jsme se Sophií v jednom rybníčku a oni v tom druhém.

Zvažují herci, že se při natáčení může něco stát, že to bude náročnější, protože pojedete několik dní na valníku a budou kolem vás jezdit auta?

Zažil jsem za ta léta hodně nebezpečných situací, i scénu, která mě hodně bolela, ale ne ve filmu Lajf. Nemyslím si, že by o tom někdo z nás nějak víc přemýšlel. Natáčeli jsme ale scénu, kdy jedeme lesem a vymlátíme se.

To byl váš nejnebezpečnější zážitek z natáčení?

Tohle bylo bezpečné. Velký strach jsem měl, když jsme točili film Konfident na Slovensku. Když točíte na Slovensku, tak máte pocit, že jde pořád trošku o život. Točil jsem scénu, kdy kamera byla ve vlaku a já jsem řídil V3S, takové velké železné nákladní vozidlo. Měl jsem jet z kopce ani rychle ani pomalu, koukat se do kamery, a hlavně neujet tomu vlaku. A ještě mít v očích jiný výraz než strach. To bylo hodně těžké.

Je nějaká šance, že když vás teď obsadil Jiří Strach do svého filmu, tak vy teď obsadíte jeho?

On mi to připomínal každý den. V současné situaci nemám pro pana Stracha nic, ale my se mu určitě ozveme. Jednou to přijde.

Sophia Šporclová

Pepé

Jaká je dívka, kterou ve filmu hrajete?

Mladá, talentovaná a až moc smutná. Cítí se nepochopená a ztracená sama v sobě. Tápe, hledá se a neumí se najít. Navíc nemá vůbec nikoho, kdo by jí pomohl.

Touha odejít ze světa tedy pramení z jejího smutku?

Hlavně z toho, že se cítí být velmi nepochopená všemi, hlavně svými vrstevníky. Ano, odchází kvůli nepochopení a smutku.

Jak náročné bylo točit víceméně celou dobu v autě?

Bylo to hodně náročné, jednou byla extrémní zima, jindy zase nesnesitelné vedro, kdy jsme nemohli pomalu

dýchat. V některých momentech jsme si už za mě lezli i trošičku na nervy, někdy jsme byli velmi přepracovaní, takže jsme se ze zoufalství pořád něčemu smáli, ale myslím, že jsme si to všichni užili.

Máte nějaké bezpečnostní požadavky, když berete roli, aby se vám u toho nic nestalo?

Ne, já chci na vlastní kůži zažít všechno, co zažívá ta postava. Kdykoliv máme k dispozici kaskadéry, tak jsem naštvaná, ale během tohoto natáčení byly momenty, kdy jsme jeli přivázaní k tomu velkému autu a byly slyšet tak děsivé zvuky, že jsme si už mysleli, že se to s námi celé rozpadne. Podle mě tam jinak nebyly žádné děsivé natož nebezpečné momenty.

Vy jste se kvůli této roli učila hrát na saxofon...

Je to tak, učila jsem se po čtyři měsíce každý den několik hodin hrát na saxofon, nakonec to bylo skoro zbytečné... Ale na ten saxofon si přece jen zahraju, dokonce skladbu, kterou jsem si sama napsala. Pro mě bylo větším milníkem, že jsem si kvůli této roli nechala ostříhat vlasy. Zkrátila jsem je o celých 47 cm. To bylo za mě nejvíc. Byl to ve scénáři, ale Jirkovi se do toho nakonec moc nechtělo, takže jsem ho musela skoro nutit. V rámci maskérské zkoušky jsem i vyzkoušela všechny možné paruky, ale nakonec to stříhání klaplo. Hodně jsem to chtěla.

Jan Kolařík
Troškár

Rasista a násilník. Recidivista. Za fasádou sebejistoty, drzosti a agresivity se však nakonec skrývá slaboch, který nemá pro co žít. Paradoxně možná proto dokáže pochopit, co je a není důležité, a udělat správný čin ve správný okamžik.

Ivo Gogál
Gábor

Pábitel ze Slovenska. Je to cikán (jak si to o něm myslí Troškár), nebo prostě jen zarostlý chlapík kolotočářského vzhledu? Svěřuje se několikrát se svým příběhem, ale pokaždé má ten osud trochu jiné obrysy. Proč chce odejít ze světa? Protože už není užitečný? Kvůli pojišťovacímu podvodu? Nebo se mu pod kůži ve skutečnosti nikdo cizí nedostane, a říká jen to, co se hodí pro různé situace? Zároveň je Gábor citlivý, ukecaný a nečekaně vzdělaný.

Božidara Turzonovová
Paní Bertoldová

Elegantní stará dáma, která se narodila jako nemanželské dítě, a tento status poznamenal celý její život. Hodně toho zažila, zbohatla. Je tak trochu generál, který má tendenci ostatní komandovat. Chce mít svůj život pod kontrolou, včetně okamžiku smrti. Nenávidí svoji poslední štaci v domově důchodců.

NEUER

Vrchní inspektor Petr Ledecký a jeho kolegové čelí dennodenně nejtemnějším stránkám lidské povahy. V jejich práci není prostor pro hrdinství – vítězství jsou tichá, provázená únavou a frustrací. Bojují nejen s vrahy, ale také se systémem, ve kterém platí pravidla jen pro jednu stranu... Osmidílný seriál je adaptací populární série knih Václava Neuera o životě a práci vyšetřovatelů vražd krajského policejního ředitelství U Dvou lvů v Bratislavě. Přinese příběhy

inspirované skutečnými kriminálními případy, které vyšetřuje zkušený tým vyšetřovatelů vražd. Všechno, co divák uvidí, se odehrálo i ve skutečnosti. Poznává soukromé životy i náročnou práci kriminalistů. Nejedná se jen o příběhy o chytání zločinců, ale také o tom, jakou psychickou daň si tato práce vybírá. O tom, co se stává, když člověk přijde večer domů z boje se zlem. O naději, že všemu navzdory má spravedlnost stále smysl.

režie: Michal Kollár // **hrají:** Marián Miezga, Marko Igonda, Jana Kvantiková, Milan Kňažko, Stanislav Majer, Marián Labuda ml. a další

MIKI

Příběh Mikuláše Černáka, jednoho z nejobávanějších mužů slovenského podsvětí 90. let minulého století přinese čtyřdílná minisérie MIKI. Vznikala souběžně s natáčením dvou samostatných celovečerních filmů s názvy MIKI, ČERNÁK, které Česká televize divákům nabídne po minisérii. Od začátku však byla koncipovaná jako samostatné dílo. Sametová revoluce zažehla na Slovensku bouř-

livé období nových příležitostí a rodícího se byznysu. Mikuláš, původně obyčejný řidič autobusu, se rozhodne využít šance, kterou tato doba nabízí, a postupně se zaplétá do světa organizovaného zločinu. Díky své dravosti a bezohlednosti se stává jedním z největších mafiánských bossů v zemi. Jenže čím výš stoupá, tím větší je cena, kterou musí zaplatit...

režie: Jakub Kroner // **scénář:** Miro Šifra // **kamera:** Mário Ondriš // **hudba:** Dávid Kollár // **hrají:** Milan Ondřík, Dušan Cinkota, Gregor Hološka, Rebeka Poláková, Anna Javorková, Michal Kubovčík, Martin Nahálka, Ivo Krešić, Gusztáv Dietz, Miroslav Hanuš, Marek Fučík, Jozef Greguš, Miroslav Hanuš, Jozef Vajda, Matěj Hádek, Juraj Loj, Ivan Vojtek a další

PREMIÉROVÉ KOPRODUKČNÍ FILMY

TICHÁ POŠTA

Dobrodružný rodinný film Tichá pošta se odehrává v zimě v zasněžených Krkonoších na sklonku německé okupace. Skupinka dětí zachraňuje sestřeleného francouzského pilota, kterého našla v lese. Jejich akce připomíná princip známé hry na tichou poštu – zraněného pilota si děti mezi sebou předávají z jedné horské vesnice do druhé, podobně jako utajenou zprávu ve škole. Hrají ale riskantní hru, protože proti nim stojí smrtelně nebezpeční vojáci okupační

armády, musí přelstít zrádce a udavače a v neposlední řadě přežít v krutých podmínkách zimy na horách. Jejich cílem je několik desítek kilometrů vzdálená nemocnice, kde najdou pro Pierra bezpečnou pomoc. Napínavý a obrazově atraktivní filmový příběh je adaptací literární předlohy spisovatele a scenáristy Jiřího Stránského, autora legendární Zdivočelé země, a je inspirován skutečnými událostmi.

režie: Ján Sebechlebský // **námět:** Jiří Stránský // **scénář:** Klára Formanová, Ján Sebechlebský, Jiří Stránský // **kamera:** Martin Štrba // **hudba:** Vladimír Martinka // **zvuk:** Daniel Němec // **střih:** Michal Kondrla // **architekt:** Jan Vlček
kostýmy: Ján Kocman, **masky:** Eva Ungrová, **producenti:** 8Heads Productions, Arinafilm // **koproducenti:** Living Pictures, Česká televize, STVR: Slovenská televízia a rozhlas, Barrandov Studio, Moss & Roy // **hraji:** Eliška Dytrychová, Theodor Schaefer, Jakub Král, Judit Pecháček, Matěj Hádek, Karel Dobrý, Antonie Formanová, Roman Poláček, Daniel Fischer, Petr Forman, Denis Šafařík

AFTER PARTY

Mladá studentka Jindřiška si užívá léto, dokud se jednoho prázdninového rána po mejdanu neprobudí v domě plném exekutorů. Dozvídá se, že její otec nadělal obří dluhy a kromě exekutorů, kteří zabavují rodinný majetek, ho shánějí i vymahači. Jindřiščin doted' bezstarostný život se obrací vzhůru nohama. S koco-

vinou a nejlepší kamarádkou po boku se musí během jednoho dne rozhodnout, jestli pomoci svému otci, nebo zachránit sebe, dokud je ještě čas. Autentický a svěží debut Vojtěcha Strakatého, inspirovaný reálnými zkušenostmi, zazářil na 81. ročníku mezinárodního filmového festivalu v Benátkách.

scénář a režie: Vojtěch Strakatý // **kamera:** Stanislav Adam // **střih:** Filip de Pina // **zvuk:** Jakub Jurásek // **architekt:** Matěj Sýkora // **kostýmy:** Eva Justichová
producent: Xova Film // **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Helena Uldrichová, i/o post, Studio BEEP // **hraji:** Eliška Bašusová, Anna Tomanová, Jan Zadražil, Monika Zoubková, Jitka Schneiderová, Daniel Šváb a další

MORD

Kritikou oceněný debut Adama Martince, který měl světovou premiéru na KVIFF, kde získal zvláštní ocenění poroty.

Zabijačka se u stařečků na Osoblažsku koná každý rok. Je to jediný den v roce, kdy se sejde celá rodina, aby si zanáda-vala, pojedla, popila a prostě jenom žila. Letos je ale všechno jinak. Děda od rána přešlapuje a neví, jak zeťákovi Karlovi oznámit, že je to zabijačka poslední. Karlově dceři Romaně chybí máma a její sestře Lucii se rozpadá manželství. Její syn Dušan neví jak se ve srážkách ženského a mužského světa orientovat, strýc Šupina

od rána nebezpečně nasává, řezník Tonda tají, že má navlhle patrony a problematický soused osnuje, jak se všem pomstít za svůj zpackaný život. V průběhu takového dne je testována odolnost vzájemných pout odhalujících pevnost a křehkost vztahů utvářených tradicemi, láskou i křivdami.

Mord je celovečerním hraným debutem režiséra Adama Martince, rodáka z Krnova v Moravskoslezském kraji, který ve filmu reflektoval své zážitky z dětství a dospívání na severní Moravě. Do hlavní role obsadil režisér svého otce Karla Martince.

scénář a režie: Adam Martinec // **kamera:** David Hofmann // **hudba:** Jonatán Pastirčák // **zvuk:** Miki Kocáb, Peter Hilčanský // **střih:** Matěj Sláma // **výtvarník:** Aneta Grňáková // **producent:** Breathless Films // **koprodukcce:** filmsomnia, Česká televize – kreativní producentka Kateřina Ondřejková, FAMU, innogy
hraji: Karel Martinec, Miloslav Čížek, Pavlína Balner, Miloslav Čížek, Aleš Bílík, Albert Čuba, Karin Bílíková, Kristina Kaniová, Antonín Budínský, Lubomír Velička, Jan Koloničný, Zdeněk Pecháček a další

The image features a central white circle containing the text "ČT1" in a dark blue, sans-serif font. The background is a vibrant red field with several thick, white, curved lines that spiral outwards from the center, creating a dynamic, tunnel-like effect.

ČT1

KDE DOMOV MŮJ

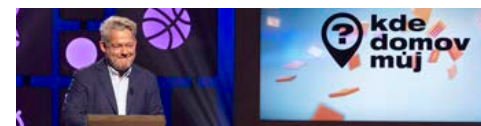
Nová dekorace i vyšší výhra. Oblíbený pořad Kde domov můj prošel proměnou. Soutěžní pořad Kde domov můj patří k dlouhodobým stálícím podvečerního programu ČT1. Každý všední den ho sledují stovky tisíc diváků ve společnosti moderátora Aleše Hámy, který v zábavně vědomostní soutěži zjišťuje, jak dobře zná trojice účastníků Českou republiku a Evropu. Po deseti letech se pořad dočkal výrazné vizuální i technické proměny. Od ledna na diváky čeká nejen nové studio, ale i modernější grafika i vyšší maximální výhra.

Nejvýraznější změnou v pořadu je zcela nová dekorace z jemně tónovaného dřeva s vyřezávanými světelnými motivy, kterou navrhl architekt Ricardo Honeff. Barvy ve studiu se tak nově mění i podle jednotlivých kol soutěže. „Chtěli jsme studio, které bude moderní a aby odpovídalo podvečernímu času vysílání a mělo tedy tu správnou atmosféru. Hledali jsme kompromis a myslím, že se to povedlo,“ uvedl vedoucí projektu Pavel Anděl, který prozradil i jak probíhaly finální přípravy v novém studiu. „Najít takové nasvícení, aby soutěžící neměli stíny na obličejích, aby nedělali stíny do dekorace a zároveň aby ta dekorace svítila, jak má... to byl čtyřdenní maraton.“ Další viditelnou novinkou jsou podsvícená tlačítka soutěžících, pomocí kterých se přihlašují. „Konečně je na ruce soutěžících vidět, kdy skutečně zmáčkli tlačítko. Je to pohodlnější i spravedlivější,“ zdůraznil

Anděl. Úpravou prošel i stolek Aleše Hámy. Monitor musel nahoru o 40 centimetrů, aby moderátor nemusel výrazně sklánět hlavu.

„Chtěli jsme modernější look, ale zachovat rozpoznatelnost pořadu. Grafika je nová, znělka je nová, ale stále víte, že koukáte na Kde domov můj?. Jediné, co zůstalo stejné, je hudba a Aleš. A myslím, že je to dobře,“ vysvětlil Anděl.

Podle Anděla reagovali soutěžící na nové studio překvapeně, ale velmi pozitivně. „Soutěžící očekávali staré studio, které znají z televize a najednou jsou v úplně jiném prostoru. Zatím ale všichni říkali, že je to krásné a přehledné.“ Velkým bonusem pro soutěžící je nyní i vyšší maximální výhra. Dosud mohl úspěšný finalista uhrát nejvyšší výhru 42 tisíc korun. Nově je to 50 tisíc korun! „Přidali jsme do finálového kola jednu otázku navíc za 4000 korun. To je podle mě příjemné osvěžení,“ řekl Anděl, kterého těší vysoká sledovanost pořadu pohybující se pravidelně kolem 600 tisíc diváků denně. „To je věc, která mě těší asi nejvíc. Cítíme zpětnou vazbu od diváků. Píšou nám, chválí změny, a negativní ohlasy prakticky nejsou,“ prozradil Anděl.

The background features a series of concentric, curved white lines on an orange field, creating a dynamic, tunnel-like or spiral effect that draws the eye towards the center.

DOKUMENTY

TOMÁŠ TÖPFER – MÁM SE LÍP, NEŽ SI ZASLOUŽÍM

Tomáš Töpfer se do mysli diváků České televize zapsal rolí Karla Arázima v dnes již legendárním seriálu Četnické humoresky, ale jeho pole působnosti je mnohem širší a rozmanitější. Herec, principál divadla, režisér, autor, politik a v neposlední řadě otec, manžel a muž, který v sobě nosí silný rodinný příběh a zkušenost nenadálé emigrace první ženy i s dětmi. V roce 2026 oslaví 75. narozeniny, ale přehnaně nebilancuje a ve své práci neustává, ba naopak aktivní a činorodosti má na rozdávání. Celovečerní dokument Martina Slunečka a Miloslava Šmídmajera přináší portrét jednoho z nejvýraznějších českých herců, který se po letech kariéry dokáže

ohlédnout s radostí, humorem i pokorou. Autoři sledují Töpferův současný život, který proplétají s návraty do dětství, archivními záběry, ukázkami ze známých rolí i komentáři kolegů a přátel, mezi nimiž nechybí Viktor Preiss, Petr Kostka, Alena Antalová či Ivan Trojan. Vrací se do míst, kde vznikaly Četnické humoresky, i do Divadla Na Fidlovačce, které Töpfer v polovině 90. let znovuzakládal. Ústředním motivem filmu je však Divadlo na Vinohradech, kde Tomáš Töpfer začínal jako mladý herec a kam se po desetiletích vrátil jako ředitel. Vinohradská scéna se stává symbolem profesní i osobní kontinuity – místem, kde se prolíná minulost s přítomností, i kde

Töpfer hledá rovnováhu mezi uměleckou a manažerskou odpovědností. Film nahlédne do zákulisí i do procesu přípravy rekonstrukce, kterou divadlo aktuálně prochází. Tvůrci se nevyhýbají ani osobním tématům – Töpferovým

židovským kořenům, rodinným ztrátám či vztahu s dcerami, které obě v současnosti žijí v cizině. I přes životní zvraty Tomáš Töpfer zůstává plný energie a neztrácí humor.

režie a scénář: Martin Slunečko a Miroslav Šmídmajer // **výkonný producent:** Roman Blaas // **kreativní producentka:** Martina Šantavá

Tomáš Töpfer

Jak dlouho vás tvůrci přemlouvali, než jste na natáčení kývnul?

Přemlouvat mě nemuseli, protože se taková nabídka neodmítá. Jiná příležitost nejspíš už nebude.

Máte ve svém srdci místo, které díky dokumentu uvidí i diváci?

Snažil jsem se představit místa, která v mém životě měla význam. Tedy kromě svého soukromí, které se snažím stále střežit.

V dokumentu mluvíte také o své divadelní i filmové práci. Co herce-kého teď aktuálně prožíváte?

Ted' se hlavně zabývám chystanou rekonstrukcí Divadla na Vinohradech, a hlavně vybudováním nového prostoru v Radiopaláci, který by měl sloužit jako náhradní prostor pro Divadlo na Vinohradech v době rekonstrukce. Stal jsem se polírem, což mě teď plně zaměstnává.

Martin Slunečko

Scenárista a režisér

Čím je pro vás Tomáš Töpfer výjimečný, že jste se o něm rozhodli natočit dokument?

Tomáš Töpfer? Klidná a doslova tajemná síla. Hájí si své soukromí, vyhýbá se společenským akcím a odmítá většinu rozhovorů. Poté, co paparazzi pronikli přes plot na pozemky jeho sousedů a fotili ho na jeho vlastní zahradě u bazénu teleobjektivem, se vyhýbá bulváru. Ve tváři má úsměv, který každého na první dobrou odzbrojí. Je náročný na sebe i na kolegy, to mu ale nebrání je bavit stovkami židovských anekdot. Přestože tvrdí, že je líný, v životě ztvárnil přes dvě stě rolí, elegantně zvládá práci ředitele Divadla na Vinohradech, hraní v divadle, režuruje, tráví hodiny v Senátu a občas napíše scénář divadelní hry nebo filmu. A ještě jedna výjimečná vlastnost: fascinuje mne, že

Tomáš Töpfer je přímo posedlý zakládáním nových divadel. V roce 1990 inicioval založení Shakespearovských slavností na Pražském hradě a o pár let později se mu s Eliškou Balzerovou a Petrem Rychlým podařilo oživit Divadlo Na Fidlovačce. A teď zakládá divadlo šesté. Bude v Radiopaláci, ve zrušeném kině Květen na Vinohradské třídě a stane se náhradní scénou Divadla na Vinohradech, které čeká tříletá rekonstrukce.

Jaká místa jste při natáčení navštívili?

Ještě na podzim jsme natočili Tomáše Töpfera v herecké akci v inscenaci Pygmalion, která se vzhledem k plánované rekonstrukci Divadla na Vinohradech nebude dlouhodobě hrát. S kamerou jsme se vypravili do Brna a okolí po stopách natáčení Četnických humoresek. Tomáš navštívil místa, kde se před pětadvaceti lety natáčelo a setkal se i s filmovou manželkou, brněnskou herečkou Alenou Antalovou. Další dny jsme natáčeli v Terezíně, kde vznikla televizní minisérie Jiřího Svobody Poslední cyklista o osudu jedné židovské rodiny za holocaustu. Jednu z postav filmu ztvárnil Tomáš Töpfer, který je současně spoluautorem námětu a scénáře filmu. Téma holocaustu se jej osobně dotýká, část jeho rodiny prošla Terezínem a mnozí pak zahynuli v koncentračních táborech. Podařilo se nám také natočit jeho setkání s řadou bývalých i současných kolegů přímo v Divadle na Vinohradech: s Viktorem Preissem, Petrem Kostkou, Ivanem Trojanem. Vzhledem

k tomu, že Tomáš je vášnivý rybář, věnovali jsme jeden den rybaření. A jako na objednávku, ryby braly. Přestože Tomáš Töpfer odmítá hovořit o svém soukromí, na konci natáčecího maratonu se nám podařilo získat vyjádření obou dcer, které odešly koncem 80. let s matkou do Spojených států. Tereza dlouhodobě žije na západě USA, a mladší dcera Marta je zpěvačkou a působí střídavě v Berlíně a v Praze.

Je vám blízký jeho postoj, který vyjádřil větou, jež se stala i názvem dokumentu? Tedy: Mám se líp, než si zasloužím!

To vyjádření sedí, a jeho postoj je mi blízký. Tomáš Töpfer vnímá sebe dost kriticky, tvrdí, že ne vždy mu všechno v životě vyšlo na devadesát nebo sto

procent. Připomíná ale, že i když se člověk snaží a sedí u řeky celý den, ne vždy se mu podaří ulovit pořádnou rybu. Tomáš se nevrací moc rád do minulosti a raději plánuje věci příští. Jedním dechem dodává, že v životě měl štěstí na lidi a že se většinou ocitl v pravý čas na pravém místě.

MODRÁ KREV IV

Historie jejich rodů je významnou součástí dějin naší země a jejich majetky patří do pokladnice českého kulturního dědictví. Přestože byly oficiální šlechtické tituly zrušeny po vzniku samostatného Československa, aristokraté žijí mezi námi. A s nimi příběhy jejich rodů. Jeden z nich, hrabě František Kinský, je průvodcem jedinečného seriálu Modrá krev, který je už od roku 2017 součástí vysílání České televize a přibližuje šlechtické rody a jejich životy. František Kinský představuje jednotlivé aristokraty, klade otázky, rozplétá příbuzenské vztahy, naslouchá vyprávění o historii dávné i nedávné, ale také o současnosti. V každém díle je představen jeden rod.

Mezi nimi již byli například Kolowratové, Schwarzenbergové, Lobkowiczové či Salmové. Seriál Modrá krev seznamuje diváky také s nejmladší generací aristokratů. Mnozí z nich sice vyrostli

v zahraničí, ale po listopadové revoluci v roce 1989 přijeli do tehdejšího Československa, převzali rodinné dědictví a začali jej spravovat. Jak se jim to daří, jak těžké je v současnosti dostat rodinnému krédu a jak se vyrovnávali či vyrovnávají s českým prostředím, také ukazuje seriál Modrá krev. Již čtvrtá řada dokumentární série o české šlechtě v nových deseti dílech představí další šlechtické rody

(Harrachové, Thunové, Clam Gallasové, Riegrové, Žerotínové, Schlickové, Larischové, Korfové, Serényi Thienové, Šimónkovi). Doposud jich série Modrá krev ve třech řadách představila šestadvacet. Projekt nabízí nový pohled na českou šlechtu a diváci i odborníci se vzácně shodují na tom, že přinesl řadu překvapivých svědectví o životech šlechticů i náhledech na minulost i současnost.

scénář: Alena Činčerová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková
režie: Alena Činčerová, Adéla Jandec Sirotková // **průvodce:** František Kinský

VELKÝ VLASTENECKÝ VÝLET

Na počátku byla zveřejněna výzva: Myslíte si, že válka na Ukrajině je podvod? Že média lžou o počtech mrtvých a dopadech speciální vojenské operace na Ukrajině? Přijďte na konkurz a staňte se hrdiny nového filmu. Do centra válečného konfliktu nakonec vyrazil filmový štáb v říjnu 2024 se třemi „hrdiny“ – fanoušky Putina, aby se přesvědčili, jak vypadá válka na Ukrajině na vlastní oči. Chcete vidět reakce pochybovačů, když jim nad hlavou létají rakety, schovávají se v krytech, chodí mezi masovými

hroby, mluví s dětmi v podzemní škole v metru, se zraněnými vojáky nebo trpícími pozůstalými? Pojedte s námi na velký vlastenecký výlet. Dokumentární road movie s komediálními prvky o cestě ze zatím bezpečného Česka do válekou zmiňovaného Charkova až na Donbas. Válka na Ukrajině bez cenzury. Snímek doplní nové díly Velkého vlasteneckého podcastu se speciálními hosty a bonusovými záběry z filmu, které budou dostupné v iVysílání, na YouTube a ve všech podcastových aplikacích.

scénář a režie: Robin Kvapil // **dramaturg:** Jan Bušta // **kamera:** Prokop Souček // **střih:** Libor Alexa // **zvuk:** Martin Tauber // **hudba:** Adam Boháč, Jonáš Rosůlek // **producent:** Punk Film // **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Věra Krincvajová, MagicLab, Napa Records, Silverart, Braha Production Company

ŽLUTOU ŽABOU AŽ DO MONGOLSKA

Trabanty objely svět, teď plují žáby! Cestovatel Dan Přibáň se vrací na obrazovku – tentokrát v obojživelném vozidle LuAZ 967 přezdívaném žlutá žába, které nejen jede, ale i plave! Spolu s ním vyráží na divokou cestu česko-slovenská parta bláznivých dobrodruhů včetně nezničitelného Marka Slobodníka na plovoucí motocyklové tříkolce. Cíl? 18 000 kilometrů z Prahy až do Ulánbátaru. Prostředky?

Ojeté, nebezpečné a legrační stroje. Výzvy? Nástrahy exotických zemí, bizarní režimy, mizející řeky, kvetoucí pouště i nekonečné pláně, kde nejsou cesty – jen směry. A Mongolsko – země modrého nebe. Nejméně osídlená země světa. Země, která láme srdce i plní sny. Ve finále, pod dunami pouště Gobi, dojatí chlapi zjišťují, že to fakt stálo za to a že zážitky se dějí... Ale někdy úplně jinak, než čekali.

režie a scénář: Dan Přibáň // **výkonný producent ČR:** Zdeněk Hala
producenti: endorfilm, Česká televize – kreativní producentka Věra Krincvajová, Dan Přibáň

UŽ SE ZASE TĚŠÍM NA PONDĚLÍ

Jak je těžké, ale zároveň důležité překonat životní stereotypy a nebát se i v pokročilém věku změnit profesi ukazuje dokument UŽ se zase těším na pondělí na příbězích pěti hrdinů.

Zuzana měla práci školitelky na soft skills. Práci milovala až do covidu. Od chvíle, kdy místo fyzického kontaktu s lidmi musela učit on-line a vydávat svou energii do monitoru počítače bez zpětné reakce, pomalu vyhořela. Došlo to tak daleko, že před každým sezením zvracela, a nakonec poslala své zákaznice kamsi. Dnes bydlí na chalupě daleko od lidí, píše knihy a přemýšlí co dál. S knihami objíždí knihovny a školky, rekonstruuje chalupu a možná by chtěla otevřít penzi.

Vlastimil vystudoval ekonomii a celý život pracoval v bankách. Před rokem mu dal syn k Vánocům deník, do kterého si každý den psal. Když v něm pak zpětně listoval, zjistil, že jeho profesní život nedává smysl. Ze dne na den odešel z vysokého postu. Práci začal hledat až pak. Dnes pracuje jako fundraiser pro organizaci Zdravotní klaun a dělá trasera pro nevidomé. Ve svém okolí má spoustu lidí, kteří by rádi vykročili v jeho stopách. Podle Vlastimila na to ale nemají koule, museli by se vzdát soutěživosti.

Jan pracoval léta jako policejní potápeč. Ve chvíli, kdy u policie dosáhl na služební výsluhy, neváhal, a stal se učitelem. Vyučuje matematiku a fyziku. Práce ho baví a děti, které učí, ho milují. On sám má doma tři kluky. Do své nové práce je natolik zapálený, že ke změně inspiroval i manželku. Ta pracovala původně v Ústavu experimentální medicíny, dnes se věnuje dětem ve školce.

Jitka chtěla být jako malá veterinářkou. Místo toho pracovala v Brně na výstavišti jako manažerka expozic. Po covidu ubýlo lidí, z práce se stal permanentní stres. Nic se nestíhalo a pouze se hasily problémy. Jitka byla psychicky na dně, do toho se ještě starala o nemocnou matku. Ve chvíli, kdy matka zemřela, řekla si Jitka dost. Vybudovala salón pro psy, vyhrála si s každým detailem a těší se na každý den.

Libor byl dlouhá léta šéfem vývojářského týmu, pracoval na manažerských pozicích, ale jeho práce mu přestala dávat smysl, potřeboval za sebou vidět konkrétní výsledky. Začal se zajímat o to, jak se připravuje zmrzlina, zkoušel doma různé receptury, pak si v okresním městě otevřel cukrárnu a dnes vyrábí svou vlastní zmrzlinu, na kterou se v zimě i v létě stojí fronty.

režie a scénář: Eva Tomanová // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová
kreativní producentka: Kateřina Ondřejková

ÚNOS ZAREMY

V Čečensku je každodenní realitou, že jsou oponenti lídra Ramzana Kadyrova unášeni, mučeni a vražděni. Lidé, kteří se otevřeně staví na obranu lidských práv, jsou nuceni utíkat ze země. Mnozí za to platí svými životy. Film *Únos Zaremy* v koprodukcii italské společnosti POPCult a České televize vypráví příběh ženy unesené a vězněné v Čečensku za to, že její synové brání svobodu a lidská práva. Dramatický příběh rodiny oponentů Kadyrovova režimu v Čečensku přináší nejen vhled do čečenské reality rámované ruskou invazí a několika válkami, ale je zejména univerzálním svědectvím věčného tématu osobní odvahy postavit se zlu, bránit svobodu a základní lidské hodnoty navzdory riziku krutých

následků a absolutní převaze totalitní moci. Film je unikátním vhledem do světa, o kterém média přinášejí spíše kusé informace. Přes opakované snahy osamostatnit se po rozpadu SSSR a vymanit se z ruského vlivu i za cenu vleklých, ničivých válek zůstává Čečensko autonomní republikou Ruské federace. Prezident Ramzan Kadyrov zavedl tuhou diktaturu a je Putinovým oddaným spojencem i vazalem. Zároveň je film autentickým svědectvím o lidské odvaze a touze po svobodě a odkrývá, že v každém sebekrutějším režimu, dokonce i v bývalém sovětském prostoru na onom těžko čitelném Kavkaze, existuje silný odpor lidí, kteří se odmítají podvolit, byť jsou za to krutě a spektakulárně trestáni.

MITSUKO – MATKA SJEDNOCENÉ EVROPY

Mitsuko Aoyama je považována za jednu z prvních Japonek, která na konci 19. století, po více než 250 letech izolace šogunátu, vstoupila na evropskou půdu. Nový domov našla na území dnešní České republiky, v Poběžovicích. Přicestovala v roce 1896 po boku svého manžela, rakouského hraběte a diplomata, Heinricha von Coudenhove-Kalergi. I přes to, že se

Mitsuko během života setkala s japonskou císařovnou nebo papežem, nebyla hybatelkou velkých dějin. Její příběh je osobní lovestory, která se odehrává na pozadí zásadních změn přelomu 19. a 20. století před tím, než starý svět rozbily dvě světové války. Právě proto nám ale může přinést velmi zajímavé svědectví o minulosti, jejíž ozvěnu slyšíme i dnes.

režie a scénář: Tatsiana Khamliuk // **výkonná producentka:** Barbora Svobodová
kreativní producentka: Martina Šantavá

režie: David Walter Bruckner, Stephanie Ninaus // **scénář:** Stephanie Ninaus
produkce: Ranfilm TV & Film Production GmbH // **koproducenti:** ČT, ORF

KUBA & ALJAŠKA

Mezinárodní koprodukční film Kuba a Aljaška vypráví příběh dvou mladých ukrajinských dívek, které se ve snaze pomáhat své zemi ve válečné situaci stávají zdravotnicemi v armádě. Přímé a autentické záběry z jejich života i práce se stávají dechberoucím svědectvím o odvaze, ale také o síle humoru a přátelství uprostřed válečného šílenství. Kamarádky, které vystupující pod přezdívkami Kuba a Aljaška, slouží v první linii ukrajinského konfliktu a zažívají brutalitu i absurditu války na vlastní kůži. Jejich osobními „zbraněmi“ a návodem na přežití jsou houževnatost, humor a neutuchající naděje. Film je složen převážně ze záběrů pořízených na mobilní

telefony a kamery GoPro, které mají obě hrdinky připevněné na helmách a přímo na svých tělech. Divákům tak zprostředkovává mimořádně intimní a bezprostřední pohled na každodenní život přímo na frontové linii. Zároveň ukazuje sílu mezilidských vztahů a přátelství, které jsou v tak extrémních podmínkách podmínkou přežití. Když je jedna z dívek při práci vážně zraněna a kamarádky jsou od sebe náhle odděleny, začíná na ně s plnou silou doléhat realita a zoufalství války. Syrový a silně emocionální film Kuba a Aljaška nevypráví jen o válce samotné, ale především o lidské schopnosti a potřebě vytvářet autentické, hluboké a trvalé vztahy — i v těch nejtemnějších časech.

režie a scénář: Igor Trojanovský // **výkonná producentka:** Barbora Svobodová
kreativní producentka: Markéta Štinglová

HOMELESS BLUES

Na severovýchodním okraji Prahy, v krajině mezi sady, mosty a železniční tratí, vznikl před deseti lety ojedinělý sociální projekt – Homeless Blues. Městská část Praha 9 se rozhodla nevyhánět lidi bez domova, ale dát jim šanci: poskytnout stavební buňky, nabídnout práci, obnovit pocit důstojnosti. Dokument sleduje během jednoho roku životní příběhy několika lidí,

kteří se do tohoto experimentu zapojili – lidí na okraji, kteří se učí znovu stát pevně na zemi. Film není jen o bezdomovcích – je o lidské důstojnosti, touze po blízkosti, o naději, která přetrvává i v nejsklonnějších podmínkách. Dokument vznikl pod záštitou a za finanční podpory Hlavního města Prahy a Městské části Praha 9.

režie a scénář: Libuše Rudinská // **kreativní producent:** Radomír Šofr
účinkuje: Karel Valenta a další

PACHOVÁ STOPA

Chybí vám důkazy, přesto chcete zazářit ve statistikách úspěšně uzavřených případů? Je tu neprůstředné řešení: pes. Představa, že existuje nestranná metoda, která generuje „pravdu“ na úrovni faktů a důkazů, může působit úlevně a provází dialog vědy a filozofie minimálně posledních několik staletí. Práce s pachovou stopou – neviditelným souborem stop přítomnosti člověka na daném místě, kterou dokáže přečíst jenom „nestranný“ pes – na první pohled dává tuto naději. Samotná metoda byla vynalezena Sověty a rozpracována východoněmeckou tajnou policií a hojně používána proti disidentům i jako součást psychického nátlaku na přiznání se např. k výlepu zakázaných plakátů či účasti na nepovolených demonstracích. V průběhu 80. let se stala součástí policejní praxe. Metoda využívá nesporné citlivosti a rozlišovacích

schopností psů identifikovat určité látky ve stopovém množství a v řadě případů má svoji relevanci. Problém nastává ve chvíli, kdy ji česká justice a policejní aparát nekriticky převzaly do praxe polistopadového výkonu spravedlnosti a byla ustavena na úroveň klíčového důkazu. Jinými slovy, je-li pachová stopa podezřelého označena jako pozitivní, stačí to k odsouzení bez dalších, nebo i navzdory dalším důkazům. Film sleduje příběhy justičních omylů nebo lidí, kteří sedí ve vězení s dlouhými tresty a usilují o obnovu procesu. Proč jsou Česká republika a Rusko státy, kde vás může pes poslat do vězení? Proč neexistují případy znovuotevření pochybných rozsudků, i když o metodě pachové stopy důvodně pochybují vědecké kapacity? Jak je možné, že je Česká republika globálním premiantem v počtu vyřešených vražd a daleko předčí i vyspělé západní země?

režie a scénář: Zuzana Piussi // **výkonná producentka:** Kateřina Kovářová
kreativní producentka: Veronika Slámová // **vystupují:** John Bok, Štěpán Urban, Rpmán Kalman, David Bartoš, Milena Santoriová a další

PROTI PROUDU – HUGO FRANTIŠEK SALM

1. dubna 2026 uplyne 250 let od narození výjimečného šlechtice, průmyslníka a mecenáše, který dokázal pohnout životem několika generací. Jeho životní příběh připomíná dobrodružný román z éry osvícenství – a přitom je celý pravdivý. Hugo František Salm patří k osobnostem, které neměnily svět malováním obrazů či skládáním hudby, ale silou myšlenek a rozhodnutí jít tam, kam se ostatní neodvažovali. Uměl se vymanit ze zaběhnutých představ své doby a vydal se vlastní cestou – a právě tím inspiroval své okolí i budoucnost. Hugo František Salm se nebál ani hlubin propastí, ani

hranic tehdejších možností. Z Anglie propašoval plány textilních strojů, čímž nastartoval rozvoj brněnského textilního průmyslu. Prosazoval očkování proti neštovicím v době, kdy moderní medicína teprve začínala. Místo rozmařilého života šlechtice se pustil do podnikání a zásadně modernizoval železárny, které se staly jedněmi z nejlepších v Evropě. To, co dokázal během relativně krátkého života, by jiným zabralo životů několik. V hlavní monodramatické roli starohraběte Salma exceluje herec Jan Kolařík.

režie a scénář: Pavel Jirásek // **výkonná producentka:** Diana Tuyet-Lan Nguyen Kosinová // **kreativní producent:** Patrick Diviš // **účinkují:** Jan Kolařík

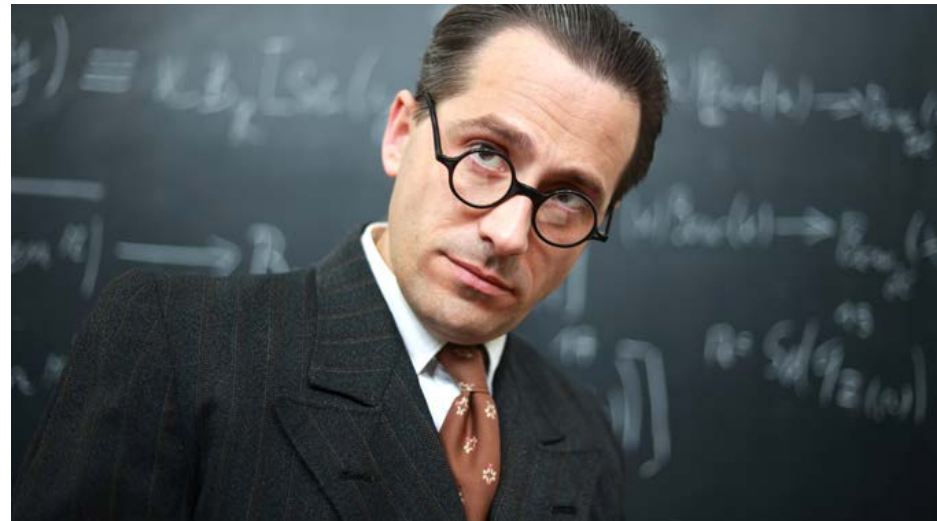

CYRIL HÖSCHL: ŽÍT PRO DRUHÉ

Osobně laděný portrét se ohlíží za životem a kariérou jedné z nejvýznamnějších osobností nejen české, ale i celoevropské psychiatrie, Cyrila Höschla. Vloni na podzim obdržel Cyril Höschl Cenu Neuron za mimořádný přínos v oblasti péče o duševní zdraví, psychiatrického výzkumu a za popularizaci oboru. Obrovskou zásluhou je jeho celoživotní systematické úsilí o destigmatizaci lidí s psychiatrickými onemocněními

a o změnu systému péče o pacienty. Osobně cítil velké uspokojení zejména z vybudování Národního ústavu duševního zdraví v Klecanech. Poslední měsíce jeho života silně poznamenala rychle postupující těžká nemoc. Profesor Höschl navzdory tomu souhlasil s natáčením a režisér Jan Mudra tak citlivě zachytil poslední okamžiky a úvahy této mimořádné osobnosti a také postřehy a vzpomínky jeho nejbližších, kolegů a přátel.

režie a scénář: Jan Mudra // **výkonný producent:** Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá

KURT GÖDEL

Příběh génia bojujícího s duševní nemocí v šíleném 20. století. Osud člověka, který došel až k samotným hranicím rozumu. Kurt Gödel – jeden z největších logiků všech dob, přítel Alberta Einsteina a rodák z Brna – patří k nejdůležitějším osobnostem vědy 20. století. Jeho věty o neúplnosti nejen ukázaly hranice lidského poznání, ale i konkrétně změnily náš svět. Položily teoretické základy vývoje počítačů, programování a systémů vedoucích

k umělé inteligenci. Geniální Gödel se celý život snažil nepodlehnout sílící duševní poruše a také šílenství kolem něj v podobě antisemitismu, nacismu a válek. Dokumentární film režiséra Jana Mudry sleduje Gödelův život mezi Brnem, Vídní a Princetonem v USA. Prostřednictvím dosud neznámých a nepublikovaných materiálů z osobního archivu Kurta Gödela film vypráví o osudu génia ve 20. století.

režie: Jan Mudra // **scénář:** Markéta Sára Valnohová // **výkonný producent:** Pavel Plešák // **kreativní producent:** Dušan Mulíček

ŽENSKÁ OTÁZKA – CESTA JIŘINY ŠIKLOVÉ

Velký společenský dokument zaměřený na vznik a proměnu ženské otázky v české společnosti, provázaný s příběhem české průkopnice genderových studií socioložky a disidentky Jiřiny Šiklové. „Když se vám něco nelíbí, změňte to,“ říkála protagonistka dokumentu a mnohé

skutečně změnila. Navázala tak na své předchůdkyně, jako byla Františka Plamínková a zároveň ovlivnila současnou generaci žen, které její myšlenky nesou dál. Za námětem a režii dokumentu stojí Jolana Matějková.

režie a scénář: Jolana Matějková // **výkonný producent:** Jiří Vlach
kreativní producentka: Alena Müllerová

MAROBUD – PRVNÍ KRÁL

Marobud – první král je celovečerní dokument o prvním historicky doloženém, a přesto skoro neznámém panovníkovi, který vládl na území naší republiky na přelomu letopočtů, a kterého Řím označoval za posledního neporaženého krále. Tvůrci natáčeli kromě českých lokalit v severním Německu, odkud Marobud pocházel a na Slovensku a v Rakousku, odkud proti němu vyrazila armáda pozdějšího císaře Tiberia. Vedle archeologů a historiků hovořili s vědci, kteří při zkou-

mání historie používají moderní kriminalistické metody. Součástí strhujícího příběhu germánského prince, který po převýchově v Římě vybudoval na našem území nezávislou říši, je odborný pokus o vytyčení jeho království, umělecká rekonstrukce jeho možné podoby a animace klíčových scén z jeho života. Divák uvidí slavná místa ze vzduchu i vykopávky pod zemí, mikroskopické záběry i zákresy zmizelých staveb a uslyší slova antických autorů – včetně těch, jejichž díla dosud český nevyšla ...

scénář: Jiří František Potužník
výkonná producentka: Diana Tuyet-Lan Nguyen Kosinová
kreativní producent: Patrick Diviš

SÁZKA NA DŮVĚRU

Časosběrný dokument režiséra Štěpána Pecha sleduje průběh unikátního sociálního experimentu, inspirovaného kanadským modelem, který testuje možnosti bezpodmínečné pomoci lidem bez domova. Sto účastníků dostává jednorázový finanční příspěvek 100 000 Kč a různé formy sociální podpory, aby se ověřilo, zda taková intervence může vést k trvalé změně v jejich životech. Film se zaměřuje na příběhy čtyř

sociálních pracovníků a jejich klientů během jednoho roku, čímž propojuje osobní rovinu s širším pohledem na systémová řešení bezdomovectví. Kromě silných lidských osudů přináší dokument i zásadní otázky o důvěře, odpovědnosti a předsudcích v české společnosti. Výsledkem je nejen výpověď o konkrétním výzkumu, ale i hlubší reflexe našich postojů k sociální pomoci.

režie: Štěpán Pech // **výkonný producent:** Jiří Vlach // **kreativní producentka:** Alena Müllerová // **koprodukce:** Česká televize, Frame Films

KONEC JEDNÉ ÉRY

Unikátní sběrný dokument o posledním roce těžby uhlí na Ostravsku. Po 200 letech se uzavírá poslední funkční důl, což znamená definitivní konec éry, která regionu přinesla jeho slávu

a prosperitu. Film přinese syrové a autentické svědectví horníků z jedné party, kteří musí opustit podzemí a začít nový život. Protože každý konec může být zároveň šancí pro budoucnost.

režie a scénář: Marcel Petrov // **výkonná producentka:** Olga Grossmanová
kreativní producentka: Lenka Poláková

KÖNIGGRATZ 1866

Nedaleko Hradce Králové se 3. července 1866 odehrála největší bitva na našem území. Byla peklem nejen pro vojáky, její hrůzy pocítili také civilisté. Šlo o vyvrcholení dlouhodobého rakousko-pruského soupeření a o počátek

hlubokých změn, které měly postihnout celou Evropu. Bitva u Hradce Králové a to, co po ní následovalo, předznamenávalo největší hrůzy, jaké mělo lidstvo zažít ve 20. století.

režie a scénář: Fritz Kalteis // **výkonná producentka:** Olga Grosmanová
kreativní producentka: Lenka Poláková

NECH PLAKAT JEN POLOVINU SRDCE

První část časosběrného projektu, který by měl přiblížit aktuální fázi výjimečného projektu Nadace rodiny Vlčkových na pomoc rodinám s těžce nemocnými dětmi. Přiblíží jednotlivé příběhy dětí s vážnými diagnózami, jejich rodičů a blízkých a nároky na péči i psychické zdraví. V dalším plánovaném díle pak zaznamenaná otevření pavilonu a provoz hospicu, který u nás nemá obdoby svým rozsahem a komplexností, čímž se liší od dalších velice důležitých, ale menších projektů jako

je např. Dům u Julie. Jde o zcela ojedinělý a dosud nijak nezdokumentovaný projekt. Činnost hospice, příběhy rodin a péče o vážně nemocné děti je základním dokumentárním materiálem tohoto filmu a smyslem jeho natáčení. S velkou pokorou a empatií vnímáme náročnou situaci rodin, které ovlivňuje vážná nemoc dítěte. Snaží se, aby všechny děti měly snadný přístup ke špičkové péči. Natáčení probíhá výběrově v letech 2024, 2025 a 2026.

režie a scénář: Olga Sommerová // **výkonný producent:** Jiří Vlach
kreativní producentka: Alena Müllerová

DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

SKRYTÉ SKVOSTY III

Herec Jaroslav Plesl také ve třetí řadě dokumentárního putování po hradech a zámcích České republiky prozradí, co se návštěvník obvykle nedozví a o čem kasteláni většinou nemluví. Jako průvodce pořadem tentokrát navštíví nejen státní památky, ale i objekty v soukromém vlastnictví. V deseti dílech

se s Jaroslavem Pleslem diváci vydají do Světlé nad Sázavou, Dačic, Slatiňan, Lipnice nad Sázavou, Karlovy koruny, na Valdštejn, Šternberk, do Březnice, Plasů a Zákup. Cyklus vznikl ve spolupráci České televize s Národním památkovým ústavem a agenturou CzechTourism.

režie: Alena Činčerová, Adéla Jandec Sirotková // **scénář:** Alena Činčerová
kreativní producentka: Lenka Poláková

OTCOVÉ PRŮMYSLU

Československo bylo při svém vzniku jedním z ekonomicky nejvyspělejších států tehdejší Evropy. Vděčilo za to generacím průkopníků, kteří se v průběhu 19. století odvážně pouštěli do průmyslového podnikání. Jejich jména jsou již mnohdy pozapomenuta, přestože z jejich dědictví dodnes těžíme. Zůstaly po nich světově proslulé značky

a pyšné tovární haly. Svou prestiž dávali okázale najevo a jejich vlastní sídla byly dílem znamenitých architektů. Dokázali však také štedře investovat do umění, neváhali s podporou mladých talentů, nezapomínali ani na sociální programy a filantropii obecně. Jejich jména stojí za to, aby byly připomínány.

režie: Michael Kaboš // **scénář:** Martin Červenka // **výkonná producentka:** Olga Grosmannová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková

VZPOURA ZVÍŘAT

Dokumentární série o soužití lidí a zvířat. Díl první o důsledcích krajiny protkané silnicemi. Každoročně narůstající počet dopravních nehod způsobených střetem se zvířaty má závažné následky jak pro motoristy, tak pro volně žijící faunu, která se snaží přežít v čím dál více fragmentované krajině. Dokument zachycuje práci Centra dopravního výzkumu, které se zaměřuje na sledování migračních tras zvířat přes dopravní infrastrukturu a hledání způsobů, jak těmto kolizím předcházet – ať už prostřednictvím ekoduktů, podchodů, nebo výzkumu chování samotných řidičů. Ve spolupráci s ochránci přírody nahlížíme do světa spárkaté zvěře, ježků, vyder, netopýrů, či obojživelníků během jarní migrace. Film přináší pohled na to, jak se zvířata dokážou přizpůsobit prostředí utvářenému člověkem, zároveň otevírá hlubší úvahy o odpovědnosti moderní společnosti vůči ostatním formám života.

Díl druhý o ptácích, kteří našli domov ve městech. Rychlé změny v krajině způsobené lidskou činností vedou k tomu, že zvířata hledají nový domov v městském prostředí, kde nacházejí potravu, úkryt a bezpečné podmínky pro život i příležitosti k zahnízdění. Dokument přináší pohled na městské

prostředí Brna, kde vědci sledují hnízdění poštolek a rorýsů ve fasádách budov nebo život výřečků malých v útrobách panelových domů. Městské parky fungují nejen jako domov rozmanitých druhů ptáků, ale v zimních měsících i jako nocoviště pro tisíce havranů. Film ukazuje, jak se města proměňují v novodobou divočinu, a sleduje interakce mezi ptáky a lidmi – od ochránců zvířat až po ty, kteří s jejich přítomností v lidském sousedství nesouhlasí.

Díl třetí o hrozbách invazních druhů. Invazní druhy zavlčené člověkem do přírodního prostředí ohrožují rovnováhu ekosystémů a vytlačují původní druhy. Dokument ve spolupráci s odborníky zkoumá, jaké dopady má jejich šíření a jak může lidstvo zmírnit negativní vliv těchto změn. Vědci z Akademie věd České republiky sledují výskyt sumečka černého v rybnících a střevličky východní v tůních, kde tyto druhy zásadně narušují původní společenstva. Film se rovněž vydává po stopách mývala severského, jehož populace se rozšiřuje i v české krajině. Prostřednictvím podvodních záběrů a terénního výzkumu ukazuje, jak lidská činnost – často nevědomky – formuje nové ekologické rovnováhy s dalekosáhlými důsledky.

režie a scénář: Pavel Jurda // **výkonný producent:** Pavel Plešák
kreativní producent: Dušan Mulíček

CYKLODÁLKY 2

Cestopisný cyklus CykloDálky pokračuje tam, kde v první sérii skončil, tedy v Ústí nad Labem. Osm nových dílů představí další zajímavé úseky dálkových cyklotras a především regiony, kterými procházejí – s humorem, bez patosu a s cílem ukázat místa, která v obvyklých turistických průvodcích nenajdete. Průvodcem zůstává herec a moderátor Ondřej Cihlář (Divadlo Vosto5), který na kole projíždí českou krajinu s lehkostí člověka, jenž neřeší jen kilometry a převýšení, ale hlavně to, co a koho cestou potká. Stejně jako každý cyklista přemýšlí, kudy jet dál, když přijde déšť, jak se vyhnout kopci nebo davům turistů, které perly krajiny si nenechat ujít – i kde se nejlépe po cyklistickém výkonu občerstvit. Druhá série mapuje osm tras – od Labské stezky mezi Poděbrady a Mělníkem přes Moravskou stezku až po cestu podél Železné opony do Strážného. Součástí je i trasa Bevlava spojující tři řeky (Bečvu, Vláru a Váh) nebo Strážnická

vinařská stezka podél Baťova kanálu. Každý díl bude pokračovat jinou částí dálkové cyklotrasy Českem. V každém díle se Ondřej Cihlář zastaví u místních lidí, kteří dělají věci po svém – navazují na tradiční řemesla, vyrábějí lokální produkty nebo nabízejí služby, které stojí za poznání. Kromě nich se v seriálu také na kole objeví zpěvačka Kaczi, horolezec Libor Uher, herec Viktor Braunreiter či archeolog Luděk Galuška. Seriál ukazuje, že cykloturistika není jen o fyzické aktivitě, ale především o objevování, poznávání a skutečných zážitcích. CykloDálky ovšem nejsou jen pro zapálené cyklisty. Jsou pro každého, kdo rád poznává nová místa, hledá tipy na víkendové výlety nebo prostě chce vidět Česko z jiného úhlu pohledu. Pořad nabízí praktické informace o trasách, ale přibližuje i příběhy lidí a míst, která by jinak zůstala skrytá. Druhá série vznikla opět ve spolupráci s agenturou CzechTourism.

V KARAVANU PO SLOVINSKU

Nová řada oblíbeného cestopisného cyklu V karavanu zavede diváky do Slovinska, malebné země, která v sobě spojuje dechberoucí přírodu, historická města i překvapivá zákoutí ležící mimo hlavní turistické trasy. Moderátor a novinář Teodor Marjanovič, jenž ve Slovinsku prožil podstatnou část života, provede diváky krajinou, kterou důvěrně zná a k níž má osobní vztah. Na cestě obytným vozem navštíví mimo jiné jezero Bled, náhorní plošinu Velika Planina, majestátní Triglavský národní park, města Lublaň, Maribor či přístavní město Koper, ale také menší vesnice, termální lázně či horské oblasti, kde se setkává tradice, pohostinnost a půvabná slovinská příroda.

Diváci se mohou těšit na autentické zážitky, setkání s místními lidmi a jejich příběhy, ochutnávky tradičních pokrmů, sportovní aktivity i návštěvy míst, která si uchovála svou jedinečnou atmosféru. Každý díl přináší jinou tvář Slovinska a ukazuje zemi plnou barev a kontrastů. Diváci, kteří rádi rádi hory, moře, kulturu nebo poklidné dovolené v přírodě, v něm mohou najít inspiraci k vlastním cestám a poznávání krás, které jsou na dosah, přesto často zůstávají neznámé. V karavanu po Slovinsku nabízí radost z cestování, chuť objevovat a připomíná, jak krásné může být vydat se za dobrodružstvím kousek za hranice.

režie: Jan Strejcovský // **scénář:** Pavel Anděl // **výkonný producent:** Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá

režie: Jakub Wehrenberg // **scénář:** Kateřina Lhotská
výkonný producent: Robert Uxa // **kreativní producent:** Lucie Kapounová

ČT2

DOBŘE RÁNO V NOVÉM HÁVU

Od ledna 2026 získá dlouholetý ranní lifestylový cyklus na ČT2 novou vizuální podobu. Hlavní myšlenku tvůrců pořadu, kterou je blízkost divákovi, proměnili architekti Jan Seyček a Petra Hlaváčková v dekoraci navozující příjemnou atmosféru domova.

„Po patnácti letech získá Dobré ráno nejen nový vizuál, ale i dramaturgické osvěžení sjednocující obě mutace pořadu vysílaného ze studií v Brně a Ostravě. Cílem je zachovat to, co diváci na pořadu oceňují – pohodu, lidskost a energii – a zároveň jej přirozeně posunout k současnému pojetí ranního vysílání,“ říká **Marcel Nevín**, vedoucí Centra dramaturgie TS Ostrava.

Napomůže tomu také zbrusu nová grafická výbava pořadu, která je elegantní, moderní a novou dekoraci tak citlivě doplňuje. „Od počátku s námi rozvíjeli ideu nového vizuálu kolegyně z divize Marketing Štěpánka Sunková, Milan Malík a Radovan Černý. Tato spolupráce byla pro projekt zcela klíčová. Máme radost z výsledku, který vnáší do pořadu svěží vítr a věříme, že tuto změnu ocení i diváci,“ doplňuje Svatava Šenková, vedoucí Centra dramaturgie TS Brno.

V nové podobě mohou diváci od 5. ledna 2026 sledovat Dobré ráno každý všední den na ČT2 v čase 5:59 – 8:30 a současně v iVysílání.

Tvůrčí týmy:

TS Ostrava: Marcel Nevín, vedoucí Centra dramaturgie, Markéta Grossmannová, manažerka realizace

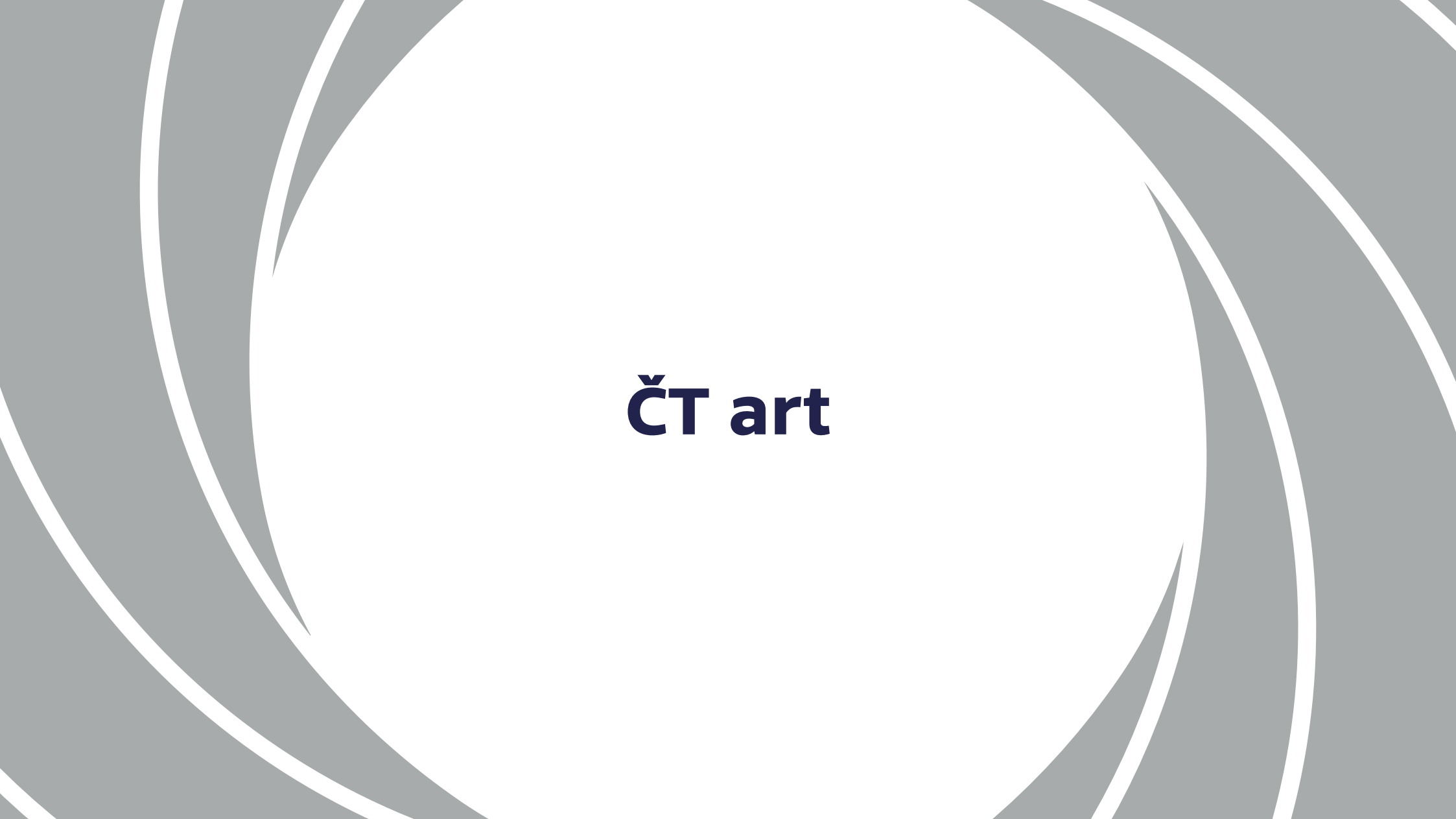
TS Brno: Svatava Šenková, vedoucí Centra dramaturgie, Igor Chvála, manažer realizace

Moderátoři a režie:

TS Ostrava
Petra Češková, Petr Hradil, Anna Bangoura, Radek Erben – moderace
Roman Motýčka, Zuzana Pražáková, Marcel Petrov – režie

TS Brno
Monika Brindzáková, Aleš Zbořil, Soňa Baranová, Ondřej Blaho – moderace
Petr Kotrla, Pavel Hejnal – režie

ČT art

Tomáš Motl

Výkonný ředitel ČT art

ČT art startuje novou sezónu s bohatou nabídkou filmů, seriálů i koncertů. Podle výkonného ředitele Tomáše Motla přinese stanice nejen velká jména, ale také pestrou škálu kulturních zážitků napříč žánry.

Co nového si ČT art připravil pro nadcházející měsíce?

Těší mě, že pokračujeme v mapování historie tuzemských divadelních scén a z těch nejvýznamnějších, co prošly naším vysíláním, jich už moc nebývá. Bezesporu mezi ně patří i brněnské HaDivadlo a premiérový desetidílný cyklus HaDivadlo – Padesátka na krku ukáže divákům, jak významnou stopu zanechalo v našem divadelním i kulturním časoprostoru. Významné,

a to i v mezinárodním kontextu, jsou i taneční skupiny jako 420PEOPLE, Lenka Vagnerová & Company, DEKKA-DANCERS a další, které představí šestidílný cyklus To je tanec! Pokračovat bude i pátou řadou naše nejúspěšnější hudební talkshow Ikony Kamila Střihavky a tvůrci skvěle zpracovaného cyklu Zlatá lýra přicházejí ze Slovenské televize s desetidílnou sérií Textaři, kde se objeví nejvýraznější autoři textů slovenské populární hudby.

Na jaké perly se podle vašeho názoru mohou diváci těšit?

Nechci mluvit za diváky, ale já osobně se z premiér moc těším třeba na to, jak Kamil Střihavka zpovídá Roberta Kodyma, Oldu Říhu nebo Milana Caise s Mardošou. Také na londýnské koncerty Petera Gabriela či George Michaela anebo pařížské vystoupení Nicka Cavea. Myslím, že stojí za to zhlédnout i třídílné dokumentární série o Picassovi, Shakespearovi, Sherlocku Holmesovi, Agathě Christie anebo čtyřdílný cyklus Velké zločiny ve světě umění, které se věnují poměrně nedávným případům krádeží uměleckých děl světového významu. Zvědavý budu i na to, jak v televizi zapůsobí vystoupení Josefa Špačka a Lukáše Vondráčka na Troja festivalu, které mělo v trojském zámku skvělou atmosféru. A doporučit můžu i některé divadelní zážitky. Třeba kabaretní pásmo věnované Jiřímu Šlitrovi Šli

tři Šlitři ze Semaforu, představení Wernisch z Nové scény Národního divadla, kterou divadelní kritici označili za inscenaci roku 2024, anebo výkon Miroslava Donutíla ve dvojroli doktora Galéna a Maršála, kterou ztvárnil v Bílé nemoci v inscenaci Městských divadel pražských.

V čem je podle vás ČT art jedinečný?

Vším tím, čím vstoupil už před více než dvanácti lety poprvé na obrazovky. Nabízením velkých jmen i zážitků napříč kulturními žánry. Pestrostí, kvalitou a obsahem, který jiné tuzemské televize nenabízejí. A také důležitou alternativou k obsahu na jiných kanálech České televize, která

tím pádem oslovuje všechny skupiny diváků. Přináší a představuje kulturu z tuzemska i celého světa, do tzv. zlatého fondu česko-televizního archivu přispívá spoustou unikátních uměleckých počinů. Je zkrátka parterem každému, kdo hledá v televizi kvalitu.

DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

HADIVADLO – PADESÁTKA NA KRKU

Desetidilný cyklus se ohlíží za padesátiletou historií tohoto legendárního studiového divadla. Břetislav Rychlík jako dlouholetý člen tohoto divadla, kde působil v letech 1982–1996, je více než povoláním scenáristou celého projektu. O HaDivadle napsal také knihu Herci „národa“ aneb Cesta herců HaDivadla, které nikdo nezná, z Prostějova do Brna na konec světa a zase zpátky. Je průvodcem, který se svými souputníky z prostějovské éry i současnými protagonisty divadla glosuje postavení HaDivadla v historii českých divadelních scén, jeho vrcholy i hledání, jeho poetiku a styl herecké či režijní práce. HaDivadlem za dobu jeho působení prošly desítky herců, tvůrců, režisérů

a dalších profesí. Jednotlivé díly přináší cenné vzpomínky zakladatelské generace – autorů či režisérů Svatopluka Vály, Arnošta Goldflama, také generací následujících – HaDivadlem prošli Jan Borna, David Jařab, Jan Antonín Pitínský, Jiří Pokorný, Luboš Balák, Marián Amsler, Ivan Buraj. Prostějovské počátky a několik brněnských působišť pamatují herci Miloš Maršálek, Cyril Drozda, Marie Ludvíková; čerstvé posily z JAMU – Tomáš Matonoha, Pavel Liška, Marek Daniel, Josef Polášek, Jana Plodková, Václav Neužil a mnozí další zde strávili léta učenická, ale rádi se do HaDivadla vracejí. Opomenuti nezůstanou ani ti, kteří nás již opustili – Josef Kovalčuk, dramaturg a jeden ze

spoluzakladatelů, hudební skladatel Jiří Bulis nebo herec Ján Sedal. Cyklus přináší svědectví nejen o studiovém divadle, které bylo nejprve na okraji, až posléze v centru divadelního dění v tehdejší Československu, ale také o společenských a politických poměrech v kulturní oblasti v oněch časech – Hanácké divadlo se vždy angažovalo v projektech, které režim neviděl rád – ať to byly Cesty (křižovatky – jízdní řady – setkání) spolu s Divadlem na okraji, Studiem Ypsilon a Divadlem na provázku nebo scénický časopis Rozrazil o demokracii, jehož pražská derniéra 17. listopadu 1989 vyústila ve stávkou. HaDivadlo vždycky trochu zlobilo, ale vždycky mu šlo o svobodnou a vášnivou divadelní

tvorbu, ať ji provozovalo kdekoli, v Kabinetu múz nebo v brněnské Alfa pasáži.

režie: Monika Rychlíková // **scénář:** Břetislav Rychlík
výkonný producent: Igor Chvála // **kreativní producentka:** Alena Müllerová

KROKY A SKOKY ČESKÉ ANIMACE

Česká animovaná tvorba má bohatou historii i zajímavou současnost. Televizní dokument poodhalí zákulisí vzniku oblíbených filmů a seriálů, které nás provází již od dětství. Zmapuje bohatou historii i současnost

tuzemské animované tvorby. Nahlédne do ateliérů současných animátorů a názorně prozkoumá proces vzniku animovaných snímků od prvotního nápadu po hotový film.

režie: Michael Kraboš // **výkonná producentka:** Olga Grosmannová
kreativní producentka: Lenka Poláková

TO JE TANEC!

Šestidílná dokumentární série za pomoci zasvěceného průvodce, choreografa, pedagoga a tanečníka s mezinárodní zkušeností Jana Kodeta představuje šest výjimečných souborů současného tance a pohybového divadla, které mají své zázemí v Praze. I když se jedná převážně o soubory mezinárodní, jejich uměleckými lídry jsou čeští (a v Čechách dlouhodobě žijící slovenští) choreografové a divadelníci. Jejich choreografický a divadelní rukopis je nezaměnitelný a ryze současný. Stejně jako témata, který zpracovávají. Od mezilidských vztahů, zásadních otázek lidské existence

přes ekologická témata až k tématům jednoznačně politickým. Cyklus zachycuje rozličné podoby současného českého tance, který je spíše než stylem postojem k pohybu a obecně životu vůbec. Šest jedinečných souborů spojuje kromě pražského působiště špičkové provedení kreací, které jim umožňuje obstát v mezinárodní konkurenci a také to, že soubory vznikly mimo české etablované taneční scény z iniciativy jednotlivců, kteří toužili povznést současný český tanec na evropskou úroveň. Jak se dnes žije a tvoří choreografům a tanečníkům ve městě nad Vltavou?

režie: Mojmír Kučera // **výkonný producent:** Petr Morávek // **kreativní producentka:** Eva Langšádlová // **účinkují:** 420People, Lenka Vagnerová&Company, Dekkadancers, Farma v jeskyni, Burkicom a TanteHorse&Spitfire Company

PICASSO

Když Pablo Picasso v roce 1973 zemřel, svět truchlil nad superhvězdou, géniem, který obrátil umění 20. století naruby. Zanechal po sobě přes sto tisíc uměleckých děl, ale také rozvrácenou rodinu, potomky z různých vztahů a některé z žen, se kterými žil a které ho inspirovaly v různých obdobích života. Po padesáti letech od Picassova úmrtí tvůrci nového třídílného dokumentu kladou otázky, týkající se všech vztahů, kontroverzí i tragédií, které provázely jeho celoživotní tvorbu. Odpovědět, kým byl Pablo Picasso,

se v dokumentární trilogii pokouší jeho dcera Paloma a vnoučata Bernard a Diana, umělci Jeff Koons, Julian Schnabel a Jenny Savilleová, dále spisovatelé Colm Tóibín a Siri Hustvedtová, psychoterapeutka Philippa Perryová a také řada kurátorů a znalců výtvarného umění. Dokumentární cyklus obsahuje mnoho ukázek z Picassova díla, od nejranějších až po ty nejvíce poutavé, rovněž vzácné archivní záběry, nahrávky a osobní výpovědi.

vedoucí dramaturg: Daniel Macho // **šéfproducent:** Daniel Fuchs
v českém znění účinkují: Aleš Procházka, Lucie Svobodová, Dana Černá, Martin Zahálka a další

GÉNIUS SHAKESPEARE

Dokudramatická trilogie Génius Shakespeare je pozváním do Londýna a Stratfordu nad Avonou v dobách Shakespearova života, ale také na moderní jeviště a filmová plátna, abychom prostřednictvím ukázek z jeho her a jejich filmových zpracování vychutnali dramatickou hloubku i vtip

v kontextu historických událostí, kdy vznikaly. O Shakespearovi a svém vztahu k němu hovoří mimo jiné Judi Denchová, Helen Mirrenová, Brian Cox, Martin Freeman, spisovatel Karl Ove Knausgård, anglista James Shapiro a shakespeareolog Ewan Fernie.

vedoucí dramaturg: Daniel Macho // **šéfproducent:** Daniel Fuchs
účinkují: Judi Denchová, Helen Mirrenová, Martin Freeman a další

JAK BYL ZAVRAŽDĚN SHERLOCK HOLMES

Jak byl zavražděn Sherlock Holmes je britský životopisný dokumentární cyklus, věnovaný literární cestě doktora Arthura Conana Doylea a především jeho nesmrtelnému hrdinovi Sherlocku Holmesovi. Obsahuje mnoho pro českého diváka i čtenáře zřejmé

neznámých faktů a souvislostí. Poměrně podrobné a na archivech založené zpracování je osvěžené hranými dohrávkami. Pořadem provází Lucy Worsleyová.

vedoucí dramaturg: Daniel Macho // **výrobce:** BBC
průvodkyně: Lucy Worsleyová

AGATHA CHRISTIE: KRÁLOVNA TAJEMNÝCH PŘÍBĚHŮ

Nově natočený třídílný cyklus Agatha Christie: královna tajemných příběhů je lahůdkou pro literární fanoušky spisovatelky velkého jména. Prostřednictvím série archivních dokumentů a rozhovorů odhaluje průvodkyně pořadem Lucy

Worsleyová, jaké aspekty života Agathy Christie inspirovaly královnu tajemných příběhů k napsání knih, které se nakonec staly jedním z nejčtenějších počínů anglické beletrie. Zajímavá fakta ilustrují hrané vstupy.

vedoucí dramaturg: Daniel Macho // **výrobce:** BBC
průvodkyně: Lucy Worsleyová

VELKÉ ZLOČINY VE SVĚTĚ UMĚNÍ

Velké zločiny ve světě umění, to je minisérie žánru „true crime“, zabývající se skutečnými zločiny – krádežemi nejvýznamnějších uměleckých děl světového kulturního dědictví. Loupeže ve věhlasných galeriích vždy vyvolávají enormní pozornost. V jejím stínu ovšem zůstává práce mezinárodních policejních složek, které usilují o to, aby se zcizená díla nevyčísitelné hodnoty v pořádku vrátila na své místo ve výstavních síních. Čtyři dokumenty tohoto volného cyklu popisují postupy vyšetřovatelů a sledují policejní pátrání v jednotlivých případech krok po kroku, zároveň však odkrývají také

identitu zlodějů umění a snaží se odhalit jejich osobnostní profily i motivaci. V jednotlivých dílech uvidíme, jak vznikl trófalý plán ukrást Vincentovy rané obrazy z Van Goghova muzea v Amsterdamu v roce 2002. Kdo zcizil Raffaelovu Madonu v roce 1983 a kam vedly stopy z Budapešti? V čem spočívá práce tajného agenta, zaměřená na potírání obchodu s odcizenými uměleckými předměty a jak souvisí s krádeží Breughelových obrazů z galerie v Nice? Proč Výkřik Edvarda Muncha zmizel ze zdi obrazárny právě v době zahájení Zimních olympijských her v Lillehammeru v roce 1994?

vedoucí dramaturg: Daniel Macho // **šéfproducent:** Pavel Fuchs
hraje: Pál Enger

HUDEBNÍ CYKLY

IKONY KAMILA STŘIHAVKY

Pátá řada hudebního cyklu Ikony Kamila Střihavky nabídne další osobnosti české scény, které se nesmazatelně zapsaly do historie populární a rockové hudby. Budou jimi: hudební skladatel Ondřej Soukup, kytarista a člen skupiny Lucie, Robert Kodým, Milan Cais a Mardoša ze skupiny Tata Bojs, ostravská rocková zpěvačka Tanja, fenomenální saxofonista a hráč na dechové nástroje

Michal Žáček, blues-rockový zpěvák ze skupiny Krausberry Martin Kraus, zpěvačka, skladatelka a členka skupiny Marsyas Zuzana Michnová, malíř a písničkář muzikant ze skupin Precedens a Lili Marlene Martin Němec, frontman skupiny Druhá tráva Robert Křestán a český metalový baskytarista a zpěvák Vlasta Henych.

režie: Miloslav Levek // **výkonný producent:** Štěpánka Holubová
kreativní producent: Jiří Hubač

PŘÍBĚHY SVĚTOVÉ HUDBY

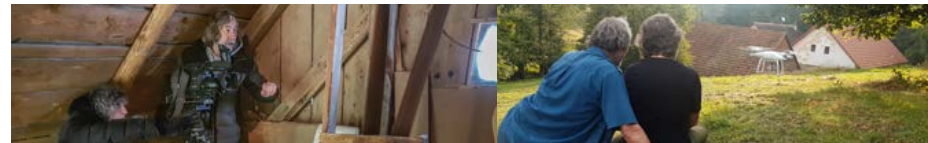

TEXTAŘI

Nový slovenský dokumentární cyklus nechává v deseti dílech nahlédnout do odvětví populární hudby, které mnohdy zůstává tak trochu ve stínu. Vedle interpreta a skladatele hudby pomáhá výsledku i básník, který přidá k melodii slova. Svě umění do služby mnoha skladeb kapel Elán, Tublatanka, Team, IMT Smile nebo

zpěváků Richarda Müllera, Roba Grigorova, Petera Lipy, Miroslava Žbirky, Kataríny Knechtové a dalších vložili například Milan Lasica, Kamil Peteraj či Boris Filan. Deset životů a desítky nezapomenutelných písní ožijí v sérii Textaři.

režie: Peter Pokorný // **kamera:** Ján Kász // **účinkují:** Kamil Peteraj, Boris Filan, Milan Lasica a další

O MILKOVÁNÍ, LÁSCE A ZRADĚ

Křehký, intimní a velmi vizuální dokumentární film obrátí pozornost diváků České televize k básníkovi Antonínu Sovovi. Ačkoliv jeho jméno dnes působí už téměř čítankově, stálo za to tuto osobnost znovu oživit prostřednictvím televizního zpracování.

Antonín Sova nebyl jen literátem. Byl prvním ředitelem městské knihovny v Praze. Zastaralou rakousko-uherskou čítárnu přetvořil v moderní instituci. Se svými soupeřnými, sochařem Františkem Bílkem, básníkem Otokarem Březinou a malíři Janem Preislerem i Maxem Švabinským, se stali na přelomu 19. a 20. století nejvýznamnějšími představiteli českého symbolismu. V té době ještě nikdo nevěděl, jak dramatický životní osud čeká Sovu i celou jeho rodinu. Milostná katastrofa Antonína Sovy, zapsaná v jeho díle, byla dlouho obestřena diskretním mlčením. Otevřít toto téma se odvážil jako jediný a na dlouhou dobu poslední Karel Čapek. Korespondence mezi

manželi, deníky, zdravotní a osobní dokumentace, to vše zmizelo. Skryté náznaky v Sovově díle jsou tak jediným svědectvím, jak hluboko do jeho života a díla zasáhla dlouhá agonie jeho vztahu se ženou Marií.

Režisér filmu **Josef Císařovský** popsal své dílo slovy: „Ačkoliv dokumentární film O milkování, lásce a zradě nepomíjí Sovovy životopisné milníky, vztah k rodné Vysočině nebo zásluhy v rámci Městské knihovny, pojetí dokumentu klade důraz na Sovovu zásadní nešťastnou životní anabázi. V životě se jistě odehrává spousta událostí, které dávají vzniknout mnoha příběhům, ale nakonec jako by nad všemi zůstal viset jeden jediný příběh, který je důležitý, a který má smysl vyprávět. Sovův příběh o provinění a věčném trestu se pak stává nadosobním a jako mýtus má schopnost zastupovat zkušenost, která už není individuální. Tato ústřední linka vyprávění představuje klíč k chápání Sovova života a tvorby.“

režie a scénář: Josef Císařovský // **výkonný producent:** Petr Morávek
kreativní producent: Radomír Šofr

DOX – ZA UMĚNÍM

Co se stane, když se někdo rozhodne v postkomunistické zemi nepostavit kanceláře nebo byty, ale galerii současného umění? Dokumentární film *Za uměním* sleduje příběh vzniku a vývoje Centra současného umění DOX – vizionářského prostoru, který za 15 let své existence výrazně zasáhl do české kulturní i společenské scény. Režisér Jan Látal nabízí divákům nejen portrét jedinečné instituce, ale i reflexi toho, jakou roli může umění hrát v době, kdy převládají ekonomická čísla nad hodnotami. Snímek se opírá

o výpovědi zakladatele DOXu Leoše Války, a dalších významných osobností z oblasti umění, architektury a médií, stejně jako o bohatý archivní materiál a současné dění v galerii. Ve filmu se prolínají příběhy výjimečných výstav, dramatický proces vzniku unikátní budovy, hledání vizuální identity i každodenní kontakt galerie s návštěvníky. *Za uměním* tak není jen pohledem na jednu kulturní instituci – je to film o odvaze myslet jinak, o síle vize a o tom, co všechno dokáže umění změnit.

režie a scénář: Jan Látal // **výkonný producent:** Roman Blaas
kreativní producentka: Martina šantavá

PRAŽSKÉ JARO OKNO DO SVĚTA

Dokument který vzniká u příležitosti 80. výročí mezinárodního hudebního festivalu *Pražské jaro*, není pouze historickou bilancí toho, co se za osmdesát let událo. Naopak, je to film o festivalu, který se stal součástí naší kultury. O festivalu, který po dekady

minulého režimu představoval jistý kulturní most mezi námi a ostatním světem. Film nesleduje pouze myšlenku a historický étos festivalu, ale i realitu jeho příprav a provozu. Především je ale o hudbě a o tom, co pro nás znamená.

režie: Martin Suchánek // **kamera:** Richard Špůr // **zvuk:** Martin Stýblo
střih: Filip De Pina // **výkonný producent:** Robert Uxa
manažerka vývoje: Lucie Kapounová

DRUHÝ ŽIVOT ANTIKVARIÁTŮ

Během posledních let je pro provozovatele antikvariátů čím dál obtížnější zaujmout a udržet si zákazníky, potažmo přilákat nové. Pouhý prodej a výkup starých knih už většinou není jejich primární náplní, přirozenou nutností je mít kromě klasického prodeje také e-shop, který dle mnohých konzervativních čtenářů zbavuje celé odvětví původní romantiky. Jak čeští antikváři ustáli rozmach elektronických knih, e-shopů

a sociálních sítí a dokázali svůj tradiční obor udržet při životě? Jak fungují antikvariáty v různých koutech naší země a jak přizpůsobují antikváři svůj obor současným trendům? Dokumentární film Petra Zahrádky zachycuje prostředí dnešních antikvariátů, cestu knihy od výkupu po prodej, obří sklady a výdejny e-shopů i malé krámký s krabicemi od banánů plnými knih z druhé ruky.

režie a scénář: Petr Zahrádka // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová
kreativní producentka: Kateřina Ondřejková

STIVÍN, IMPROVIZOVANÝ PORTRÉT

Režisérka Markéta Ekrt Válková představuje originálně pojatý dokumentární film věnovaný jedné z nejzajímavějších postav současné hudební scény – bytostnému improvizátorovi, jazzmanovi, multiinstrumentalistovi a skladateli Jiřímu Stivínovi. Dokument přináší unikátní kombinaci Stivínových osobních filmových záznamů, rozhovorů s hudebníky, kolegy, přáteli i rodinnými příslušníky a inscenovaných situací, v nichž se Stivín vrací ke své původní profesi kameramana a na okamžik se s kamerou v ruce stává režisérem vlastního života. V roli jeho mladšího já se objeví herec Ondřej Nosálek.

Hlavní myšlenka filmu spočívá v pojetí improvizace jako životní filozofie. Stivínova schopnost nacházet hudbu v každodennosti, bezprostřednost a téma umělecké svobody jsou všudypřítomné. Ať už v linii jeho hudební kariéry od free jazzu přes osobité pojetí vážné barokní hudby až po mezioborové improvizaci setkání, z nichž je patrné, že Stivín stále dokáže inspirovat nové generace, tak v osobním životě, jak dokládají rodinná setkání či rozhovory s vnučkou v domácí expozici plné hudebních nástrojů, fotek a vzpomínek. Mozaika Stivínova životního příběhu a umělecké cesty ukazuje portrét muže, který celý život hledal svobodu a nenechal se spoutat.

ŠTĚPÁN RAK: KYTAROU KE KOŘENŮM

Intimní portrét výjimečného hudebníka, skladatele a pedagoga Štěpána Raka, který se prostřednictvím hudby vyrovnával s osudem adoptovaného dítěte, hledal své biologické kořeny a formoval svou uměleckou identitu. Film sleduje jeho životní cestu od dětství přes vrcholná období tvorby až po smíření s vlastním původem. Dokument je rozdělen do čtyř kapitol, které představují Raka ve věku 20, 40, 60 a 80 let. Kombinuje výpovědi Štěpána Raka a jeho syna Jana Matěje Raka s archivními záběry, fotografiemi a hudebními ukázkami. Hudba samotného protagonisty tvoří nedílnou

součást filmu. Štěpán Rak je první vysokoškolský profesor kytary v České republice, jmenovaný prezidentem Václavem Havlem. Jeho kariéra zahrnuje sólové vystoupení na moskevské konzervatoři P. I. Čajkovského, spolupráci s legendami českého folku (Šafrán), pedagogickou činností i mezinárodní koncertní aktivitou. Je autorem desítek skladeb, včetně cyklu 24 Paganiniho capriccií pro kytaru, Terra Mystica či Variací na téma J. S. Bacha. Jeho inovativní technika – tzv. Rakovo tremolo – ovlivnila generace kytaristů.

režie a scénář: Markéta Ekrt Válková // **výkonný producent:** Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá // **vystupují:** Jiří Stivín,
 Ondřej Nosálek, Markéta Stivínová, Michael Kocáb, Ondřej Konrád, Alan Vitouš,
 Aleš Charvát, Jiří Válek, Jan Malíř a další

režie: Jiří Vondrák // **výkonná producentka:** Diana Tuyet-Lan Nguyen Kosinová
kreativní producent: Patrick Diviš

REZAVÉ KVĚTY ČESTMÍRA SUŠKY

Dokumentární film režiséra a kameramana Michala Baumberka představí významného českého sochaře Čestmíra Sušky, který se proslavil monumentálními instalacemi ve veřejném prostoru u nás i v zahraničí. Baumberk sleduje jeho tvorbu již několik desetiletí a nyní přináší komplexní portrét umělce, kurátora i organizátora výstav. Film mapuje nejen proces vzniku Suškových děl – od prvotního návrhu, přes výrobu až po hledání místa pro instalaci – ale i jeho občanský postoj a smysl pro komunitu. Díky archivním záběrům se vrací k zásadním momentům, jako byla legendární výstava Malostranské

dvorky v roce 1981, za kterou byl Suška stíhán Státní bezpečností a donucen k emigraci. Po návratu se stal významným aktivistou polistopadové kulturní scény, kde mimo jiné zorganizoval „Staroměstské dvorky“ za účasti prezidenta Václava Havla. Dokument zachycuje nejen samotného autora, ale i prostředí, které spoluvytváří – jeho ateliér v Praze, místo otevřené umělcům z celého světa, i blízké spolupracovníky a přátele. Vrstvením osobních příběhů, uměleckých projektů a občanských postojů vzniká filmový portrét, který přesahuje hranice klasického životopisného dokumentu.

scénář, kamera a režie: Michal Baumberk // **střih:** Tomáš Klímek // **zvuk:** Petr Šoupa, Jiří Čermák // **producent:** BLUE Time // **výkonná producentka ČT:** Jarmila Hoznauerová // **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Kateřina Ondřejková

IDENTITA: FILM O ČESKÉM GRAFICKÉM DESIGNU

Světově známý dražitel a český Američan Nicholas Lowry přilétá z New Yorku do Prahy, aby v roli vášnivého sběratele zmapoval, co zformovalo a definuje českou národní identitu. Putování po České republice ho zavádí do ikonických míst grafického designu včetně Zlína, Litomyšle, Brna či Plzně, kde zkoumá nejen dílo Tomáše Bati, Josefa Váchala, Alfonse Muchy, Ladislava Sutnara, ale i slavné plzeňské pivo. Cesty svérázného průvodce v tartanovém obleku vedou také na

jižní Moravu za estetikou vinných etiket, vydává se na trampský výlet po značených trasách Klubu českých turistů, setkává i současnou generaci tvůrců, jako jsou Petr Babák, Martin Pecina nebo Aleš Najbrt. A skrze rozkrývání české identity se Nicho dostane i blíže ke svým vlastním kořenům – jeho prastrýc v Praze založil továrnu Primeros, která také promluvila do historie české grafické identity.

režie: Kateřina Mikulcová, Petr Smělík // **námět:** Filip Blažek, Linda Kudrnovská, Filip Novák, Jakub Skalický // **scénář:** Petr Hauzírek, Romana Směliková // **kamera:** Jan Šuster // **střih:** Petr Smělík // **hudba:** Martin Hůla // **zvuk:** Jan Štindl // **motion design:** Vít Zemčík // **producent:** Mowshe // **koproducenti:** Bontonfilm, Česká televize – kreativní producentka Martina Šantavá, Swann Auction Galleries

ECHT – FILM O MALÍŘI JANU MERTOVI

Film zachycuje významného malíře Jana Mertu v situaci, kdy kývne na nabídku nové výstavy bez jediného hotového obrazu. Očima jeho syna Tomáše postupně sledujeme otcovu zdánlivě bezstarostnou tvorbu, kde šibeniční termíny mohou trvat i roky. Vidíme Mertu v jeho běžném životě, jak hledá každou možnou záminku, aby se

malování vyhnul. Ovšem běžný život v podání Jana Merty přináší mnoho vtipných až bizarních situací, z nichž některé ho občas osvítl náhlou inspirací. Postupně zjišťujeme, že jeho tvůrčí proces nikdy nepřestává – ani v těch nejnečekanějších chvílích, když třeba přehazuje zahradní kompost.

námět, kamera a režie: Tomáš Merta // **hudba:** Soňa Jelínková, Tomáš Merta, Dominik Dolejší // **zvuk:** Dominik Dolejší // **střih:** Tomáš Merta, Soňa Jelínková
producent: Cinémotif Films // **koproducenti:** Galerie Zdeněk Sklenář, Česká televize – kreativní producent Jakub Mahler

ARCHITEKTURA ČSSR 58–89

Brutálně krásná, ale brutálně opomíjená. Vedle šedé záplavy prefabrikovaných paneláků vznikal ve druhé polovině dvacátého století také výjimečné, spirituální a nadčasové stavby, které budily pozornost i na Západě. Jan Zajíček natočil podle námětu Vladimíra 518 unikátní celovečerní výpravu do předrevoluční architektonické

scény. Na pozadí impozantních záběrů nejzajímavějších českých i slovenských poválečných budov, doplněných o svědectví předních architektů a teoretiků, vystává plastický portrét doby, kde vedle oficiálního a řízeně strukturovaného bujelo mnoho organického, moderního a inspirativního.

režie: Jan Zajíček // **scénář:** Jan Zajíček, Henrieta Moravčíková // **námět a kreativní producent:** Vladimír 518 // **kamera:** Jiří Málek // **střih:** Jan Zajíček, Zdeněk Marek
zvuk: Jan Paul, Miroslav Červená Chaloupka // **hudba:** Ondřej Skala, Vladimír Godár
grafický design: Petr Bosák, Robert Jansa // **producenti:** Film Kolektiv, Azyll Production // **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Martina Šantavá, RTVS - Rozhlas a televízia Slovenska

KRUTÁ LÁSKA: PŘÍBĚH RUTH ELLISOVÉ

Velká Británie, 2024

Čtyřdílná minisérie, natočená pro britskou televizní společnost ITV, vypráví příběh Ruth Ellisové, poslední ženy popravené ve Velké Británii. Ruth v roce 1955 zastřelila svého milence z dobře situované rodiny, který ji fyzicky týral. Sama pocházela z neutěšených poměrů, před soudem však odmítla hrát roli oběti a šla proti všem dobovým společenským konvencím. Titulní roli ztvárnila Lucy Boynton, kterou diváci

České televize mohou znát z nedávno vysílané série Harry Palmer: Případ Ipcress (2021), v roli jejího advokáta vystupuje dnes již hvězdný Toby Jones. Co do zpracování má série filmové parametry, a kromě pravdivého příběhu nabízí i přesah v podobě úvah nad britským třídním systémem, rolí ženy v tehdejší společnosti a tématem ženské vzpoury. Sérii uvedeme v anglickém znění s titulky.

režie: Lee Haven Jones // **scénář:** Kelly Jones // **hrají:** Lucy Boynton, Toby Stephens, Juliet Stevenson a další

AUSTIN II

Austrálie, Velká Británie, 2025

Druhá řada australsko-britského feel good seriálu Austin pokračuje v osmi dílech v líčení životních vzletů a pádů titulního hrdiny, který je neurodivergentní a jehož vztah s nedávno objeveným otcem a obecně širší rodinou tvoří jádro seriálu. Ve druhé řadě vychází Austinovi u velkého nakladatelství kniha a on se musí krom jiného popasovat s jemu dosud neznámým fenoménem slávy. Australsko-britský seriál je čistým příkladem žánru dramedy a jako

takový nabízí dramatický příběh plný velkých emocí, podávaných s notnou dávkou komediálního nadhledu. Vedle ostřílených komediálních hvězd Bena Millera a Sally Phillipsové vystupuje v roli titulního autistického hrdiny skvělý Michael Theo, jenž má v reálném životě poruchu autistického spektra a je autorem populárního podcastu Mr A+, vybízejícího k toleranci k odlišnosti. Seriál uvádíme v anglickém znění s titulky.

režie: Darren Ashton, Madeleine Dyer // **scénář:** Darren Ashton, Kala Ellis, Joe Tucker, Lloyd Woolf, Adam Zwar // **hrají:** Ben Miller, Sally Phillips, Michael Theo a další

GENIÁLNÍ PŘÍTELKYNĚ IV

Itálie, USA, 2024

Závěrečných deset seriálových dílů natočených podle neapolské knižní tetralogie Geniální přítelkyně odkrývá další osudy Eleny a Lily. Obě jsou dospělé, mají muže, milence a svou kariéru. Jejich vztah, někdy hluboký a úzký, jindy nejasný a plný

nedorozumění, je v jejich životech tou jedinou jistotou a tím, co je váže k rodné čtvrti, která stále určuje jejich osudy. Ty jsou propojené do chvíle, než Lila záhadně a beze stopy zmizí, a Elena se rozhodne sepsat příběh jejich přátelství.

režie: Laura Bispuri // **předloha:** Elena Ferrante // **scénář:** Saverio Costanzo, Elena Ferrante, Laura Paolucci, Francesco Piccolo // **hrají:** Alba Rohrwacherová, Irene Maiorinová, Fabrizio Gifuni a další

BELCANTO

Itálie, Belgie, 2025

Maria žije v Neapoli se svými dvěma dcerami Antonií a Carolinou; v minulosti byla velkou operní pěvkyní, ale nyní žije pod ochranou nečestného a násilnického Igina. Své naděje na nový život vkládá do Antonie, která by se podle ní mohla jako pěvkyně

prosadit v Miláně. Po vraždě svého otce uprchnou všechny tři ženy do Milána. Ve městě se Antonia snaží splnit matčin sen a stát se zpěvačkou, ale krátce poté zjistí, že skutečný talent se skrývá v Carolině.

režie: Carmine Elia // **scénář:** Mariano Di Nardo, Federico Fava, Antonio Manca
hrají: Vittoria Puccini, Giacomo Giorgio, Caterina Ferioli a další

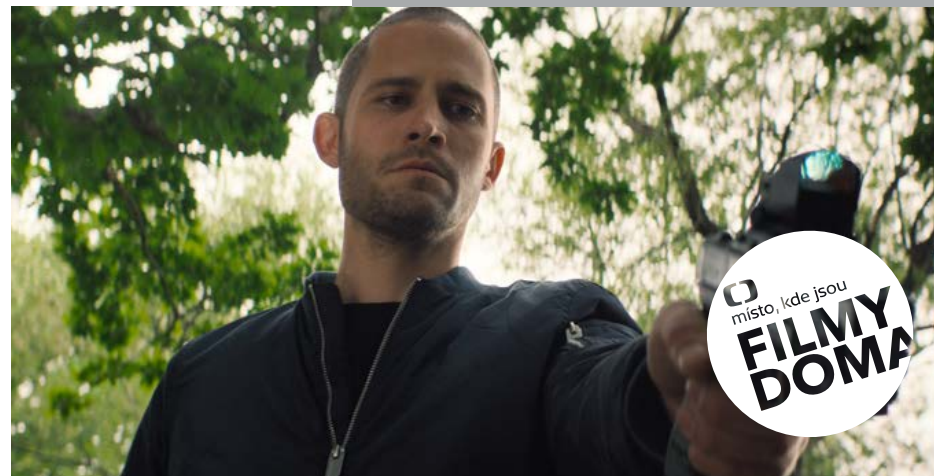
TAJEMSTVÍ A SMYSL ŽIVOTA

Co je smyslem života? Co je láska, humor, strach a smrt? Je všechno jen sen? Kdo jsme a kam směřujeme? Probudíme se, vzpomeneme si? Na tyto

a další otázky se snaží nalézt odpověď celovečerní film Petra Vachlera s názvem Tajemství a smysl života.

režie a scénář: Petr Vachler // **hrají:** Dalimil Klapka, Jan Budař, Josef Polášek, Barbora Seidlová, Andrea Růžičková, Aneta Krejčíková, Robert Jašków, Petr Buchta, Vladimír Javorský a další

PREMIÉROVÉ KOPRODUKČNÍ FILMY

LESNÍ VRAH

Minimalistické krimidrama sleduje poslední rok života jednoho z nejznámějších českých sériových vrahů, Viktora Kalivody. Ten v roce 2005 zavraždil v lese tři náhodné kolemjdoucí. Lesní vrah, jak se mu přezdívá, pracoval jako policista, vyhrál v soutěži Chcete být milionářem a měl

nadprůměrně vysoké IQ. Případu se dostalo velké pozornosti nejen proto, že měl v plánu vystřílet pražské metro ale i proto, že svůj motiv nikdy zcela neprozradil. Dokážeme někdy pochopit, co se odehrávalo v jeho hlavě? Film vychází ze skutečných událostí.

režie: Radim Špaček // **scénář:** Zdeněk Holý // **kamera:** Oleg Mutu
masky: Stáňa Kolářová, Barbora Smolová, Nikola Brůžková // **kostýmy:** Janka Kočíšová // **architekt:** Martin Kotůček // **hudba:** Marzena Majcher-Wojciechowska // **střih:** Jarosław Kamiński // **zvuk:** Marek Hart, Viktor Prášil
producenti: Vernes // **koproducenti:** BFILM, Kijora, Česká televize – kreativní producentka Alena Müllerová, Avanpost Media, Soundguare
hrají: Michal Balcar, Jaroslav Mendel, Tomáš Drápela, Marie Turková, Andrei Toader, Eliška Bašusová, Martin Janouš, Eliza Roth, Lukáš Venclík, Martin Dávidek, Jiří Král, Miroslava Vydrová, Petr Vorel a další

NOČNÍ KLID

M., dobře situovaný muž středního věku, během zahraniční pracovní cesty náhodou na letišti zpozoruje podezřele vypadajícího mladíka. Zdánlivě bezvýznamná výměna pohledů a několika slov však roztočí spirálu nečekaných událostí. Postupně se začne M. zmocňovat pocit strachu a paranoidních myšlenek. Vylomené domovní dveře jsou však dalším jasným

důkazem blížícího se nebezpečí. M. se snaží ve víru velkoměsta odhalit svého pronásledovatele a zároveň se připravit na možný útok. Jeho plány na obranu ho však zavedou do čím dál temnějších situací, které začnou narušovat jeho vztah s přítelkyní a kolegy. Dokáže M. uniknout z pasti, kterou na něj možná nastražila společnost, nebo dokonce on sám?

režie: Michal Hogenauer // **scénář:** Marek Šindelka, Václav Kadrnka
kamera: Šimon Dvořáček // **hudba:** Jakub Kudláč // **zvuk:** Richard Müller
producenti: Sirius Films, Silverart // **koproducent:** PFX, Česká televize –
 kreativní producentka Helena Uldrichová // **hrají:** Pavel Gajdoš, Judit Pecháčková,
 Michal Isteník, Jakub Gottwald, Petr Franěk a další

DVĚ SLOVA JAKO KLÍČ

Na několika kontinentech se odehrávají příběhy o vztahu rodičů a dětí, o osudu a neznámých silách, které řídí naše kroky. Japonský byznysman se chce smířit s dcerou, kterou jako malou opustil, a vydává se s ní na cestu do Himalájí, svobodná matka v Česku dostane, stejně jako on, záhadný dopis, malíř a vyléčený alkoholik potkává krásnou ženu a s ní i možnost rodinného života, spisovatel bere svého

kamaráda a jejich vnitřní démony na výpravu do indonéské džungle, kněz v New Yorku se musí vypořádat se zvláštními sny a na samotě kdesi na břehu Baltského moře čeká starý muž na návštěvu syna. Každý z hrdinů stojí před zásadní změnou ve svém životě a jejich kroky mohou ovlivnit příběh toho druhého. Jejich samostatné cesty se začnou prolínat, a nakonec se spojí do jednoho velkého příběhu života.

scénář a režie: Dan Svátek // **knižní předloha:** Josef Formánek // **kamera:** Jakub Šimůnek // **hudba:** Norbi Kovács // **zvuk:** Ondřej Muška // **architekt:** Ivo Návrat // **střih:** Alois Fišárek // **kostýmy:** Ilona Koutková // **masky:** Pavlína Ždánská // **producent:** Holiday Films // **koproducenti:** IS Produkce, Ekosféra Vision, Imost Invest, Czech Press Group, Statutární město Zlín, Galen Clinic, Česká televize – kreativní producentka Jiřina Budíková, SPŠK, PS Forwarding, Povalač, ČPA // **hrají:** David Švehlík, Ivan Franěk, Diana Dulínková, Daniel Olbrychski, Pierre Richard, Gen Seto, Jana Nagyová, Jaroslav Dušek, Marika Šoposká, Jiří Šimek, Juki Iwasaki a další

The background features several large, overlapping, curved shapes in various colors: yellow, green, blue, orange, red, and dark purple. These shapes are separated by thin white lines, creating a dynamic, swirling effect around the central text.

iVysílání

Hlavně nebuď sám sebou...

filter

Hrají: Antonio Šoposki, Adam Buš
Iva Zahran, Vojtěch Franců, Daniel Šíp
Julie Louthanová, Martha Issová
Simona Peková, Petr Lněnička
Štěpán Benoni a další
Kostýmní výtvarnice: Linda Vondrášková
Scénograf: Marek Špitálský
Hudba: Šimon Holý
Střih: Rolando Garduño
Kamera: Tomáš Frkal
Výkonná producentka: Monika Effenbergerová
Kreativní producent: Jaroslav Sedláček
Scénář a režie: David Semler

 Česká televize

Matty (Antonio Šoposki) žije se svojí maminkou (Martha Issová) a babičkou (Simona Peková) celkem spokojený život. Má výborné kamarády Tonda (Daniel Šíp) a Kláru (Julie Louthanová). Během přijímaček na střední školu se ale seznámí s Radkem (Adam Buš), klukem na první pohled sebevědomým a úspěšným, jehož vnitřní svět je ale docela jiný. Matty udělá v dobré víře pár chyb, které se začnou nabalovat, a jeho dětsky naivní a radostný svět se během pár měsíců stává krutě dospělým.

Jaroslav Sedláček

Kreativní producent

Přechod ze základní školy na střední považuji za první velkou změnu v životě každého z nás. Opouštíte domácí prostředí a své kamarády, děláte první krok do vám zcela neznámého světa, osamostatňujete se. Z velkého dítěte se stáváte malým dospělým. A právě o tom chceme vyprávět – o vnímání složitosti světa, o různorodosti každého z nás, o hledání sebe samých a o tom, že každý problém má řešení, ať vypadá sebehůř.

Diana Tabakov

Manažerka digitálního obsahu

Námět Davida Semlera se dobře trefil do naší poptávky po seriálech pro mladé publikum, které pro iVysílání průběžně hledáme. Děj Filteru měl od začátku spád, plasticky vyobrazené hlavní postavy, a ještě dobře vystihl tohle specifické – a pro většinu lidí i dost příšerné – životní období, a přitom neupadá do moralizování nebo patosu. Jsem ráda, že po delší době, po seriálech jako Pět let, Adikts nebo Vlastně se nic nestalo, které pro iVysílání vznikly v předchozích letech a zaměřovaly se na postavy vysokoškoláků nebo skoro třicátníků, se teď zase podíváme víc mezi teen-agery a na jejich perspektivu.

GENERACE NIKA

Generace Nika je silný dokumentární projekt zachycující život mladých lidí vyrůstajících v realitě současné války na Ukrajině. Autoři projektu dávají prostor generaci, které bylo náhle odebráno dětství, jistoty i možnost plánovat vlastní budoucnost. Prostřednictvím videokamer, mobilních telefonů a osobních deníkových záznamů účastníci vytvářejí autentické výpovědi o tom, jaké je dospívat v prostředí strachu, nejistoty a neustálé hrozby.

Projekt vzniká ve spolupráci s mladými lidmi z Charkova, Chersonu a dalších oblastí zasážených konfliktem. Profesionálové je učí filmovým

základům – jak vyprávět příběh, jak pracovat s emocemi, obrazem i scénářem – a zároveň je podporují, aby skrze tvorbu našli vlastní hlas, sebevyjádření i psychickou oporu. Výsledkem jsou syrové, osobní a často překvapivě poetické krátké filmy, které ukazují, že ani válka nedokáže zcela zastavit touhu tvořit, snít a hledat krásu. Generace Nika přináší intimní pohled na generaci, jejíž dospívání zásadně formuje válka. Ukazuje jejich odvahu, humor, kreativitu i křehkost – a připomíná, že za titulkami a statistikami stojí skuteční lidé a jejich nezaměnitelné příběhy.

WATCHPARTY

Co mají společného nevinná kliknutí na tlačítko „Přijímám vše“, nákupy v e-shopu, brouzdání po nekonečných zdech sociálních sítí, kyberkriminalita nebo informační válka s Čínou? Informace, které jsou cennější než zlato. Sedmidílná dokumentární série na YouTube, která není jen osvětou

o datech. Je to zážitkový ponor do reality, ve které už dlouho žijeme. Jen jsme si toho možná ještě nevšimli. Tvůrci půjdou na dřeň – experiment, který uvidíte, provedou sami na sobě. Vzdělávají, provokují, inspiroují.

MÁME PRO KAŽDÉHO NĚCO

BABYLON BERLÍN

Komisař Rath pátrá ve městě zmítaném ekonomickou krizí, protesty a divokými večírky. Výpravný seriál zasazený do Berlína za časů Výmarské republiky.

režie a scénář: Tom Tykwer, Henk Handloegten, Achim von Borries

hrají: Volker Bruch, Liv Lisa Fries, Leonie Benesch a další

KANCL (UK)

David Brent je šéf, jakého může téhle partě každý závidět. Šéf, který dokáže udržet dobrou náladu za všech okolností, pro něhož je prostě pohoda v kanclu alfou a omegou jeho snažení.

scénář a režie: Ricky Gervais a Stephen Merchant // **hrají:** Ricky Gervais, Lucy Davis, Martin Freeman, Mackenzie Crook a další

ČERVENÝ TRPASLÍK

Tři miliony let se řítí hlubinami vesmíru obří kosmická loď. Nikdo se špetkou zdravého rozumu by na ní dobrovolně nezůstal – a přece je na její palubě život... Britský kultovní sci-fi sitcom.

režie: Ed Bye, Juliet May a další

hrají: Chris Barrie, Craig Charles, Danny John-Jules a další

ŠŤASTNÉ ÚDOLÍ

V malebném Calder Valley v Západním Yorkshiru slouží Catherine Cawoodová, sedmačtyřicetiletá policejní seržantka, která se stále vyrovnává se sebevraždou osmnáctileté dcery Becky. Když už se zdá, že trauma překonala, dozvídá se, že se z vězení vrátil Tommy Lee Royce – muž odpovědný za Beckyinu tragickou smrt.

MIGHTY BOOSH

Vydejte se na cestu magickým časoprostorem.

režie: Paul King, Steve Bendelack

scénář: Julian Barratt, Noel Fielding

hrají: Julian Barratt, Noel Fielding, Rich Fulcher, Michael Fielding

KONEC VEČÍRKU

Vypjaté novozélandské rodinné drama, vyznamenané řadou cen.

režie: Peter Salmon // **hrají:** Robyn Malcolm, Peter Mullan, Tara Canton a další

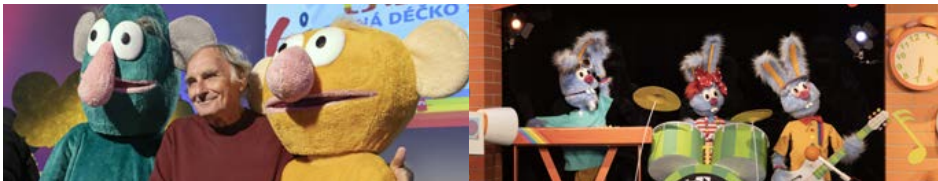
SBORISTKY

Skupina sboristek v kodaňském kabaretu v 70. letech se rozhodne postavit za svá práva proti sexistickému vedení.

režie a scénář: Ditte Hansen, Louise Mieritz // **hrají:** Marie Bach Hansen, Olivia Joof Lewerissa, Nanna Koppel a další

ČT:D

45 LET STUDIA KAMARÁD, 4. 1. 1981

JIŘÍ CHALUPA, SPOLUAUTOR LEGENDÁRNÍHO DĚTSKÉHO POŘADU

Co říkáte na vývoj Studia Kamarád od jeho založení v roce 1981? Napadlo by vás, že pořad vydrží desítky let na obrazovce?

Když jsme Studio Kamarád zakládali, tak jsme věděli, že vzniká něco nového, co je na tu dobu až netradiční, ale nemysleli jsme si, že za desítky let pořad půjde o klasickou záležitost. Samozřejmě, že se pořad vyvíjel. Jednalo se o tři etapy: první trvala přibližně 10 let, druhá, ve které bylo Studio Kamarád vysílané pod různými názvy a třetí je dnešní podoba.

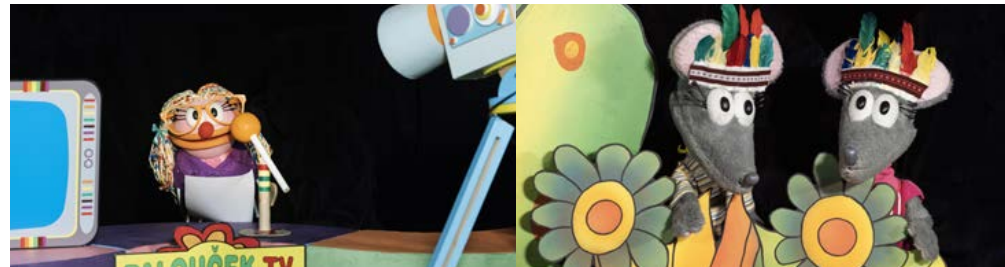
Studio Kamarád je fenomén, se kterým vyrůstalo několik generací a nespočet dětských diváků — co bylo podle vás klíčové pro jeho úspěch?

Šlo o dvě klíčové záležitosti: jednou byla velice šťastná ruka při volbě figur Jů, Hele, Muf a další. Ty se povedlo udělat skvěle výtvarně a najít výborné herce, kteří je namalovávají. Druhou záležitostí je charakter pořadu. Chtěli jsme, aby děti nebyly k televizi odkládány, aby rodiče neřekli: já mám práci, sedni si, dej se na obrazovku. To nám vadilo a snažili jsme se udělat pořad, který bude tak kontaktní, že

si s dětmi bude povídat a zajímat se o ně, aby se jim to líbilo. Samozřejmě, že tam byly pohádky a seriály, ale také mnoho bezprostředních vstupů, například rubrika Můj hlas, kde děti říkaly svoje názory.

Jů a Hele nebo Muf Supermuf patří mezi postavy, které zná téměř každý. Které osobnosti stály za jejich vznikem?

Když to vezmu úplně u základu, tak za celé Studio Kamarád vdčíme především Miloslavu Doubrovovi, který byl tehdy zástupce šéfredaktora v dětské redakci. Měl ženu Kanadanku, a tudíž viděl a znal věci, na které jsme nemohli ani pomyslet. Díky tomu jsme začali vymýšlet figury, které budou jiné, než jsou běžné loutkové postavy té doby. Určitě na nich má veliký podíl to, jak byly vymyšlené a jaké mají charakter. Velký podíl na tom má Stanislav Holý, který je nakreslil velice krásně, manželé Lhotákoví, kteří vyráběli loutky a samozřejmě hlasy Jiřího Lábusa jako Jů a Oty Jiráka jako Hele. Neumím si představit nikoho jiného, kdo by to dělal lépe. Stejně tak Mufa namalovala úžasná Zuzana Skalníková, která už bohužel není mezi námi.

Od ledna ve Studiu Kamarád

JSOU JINÍ!

Humorný finský seriál vypráví o třídě základní školy, kam dochází parta mimořádných dětí. Zatímco v očích ostatních jsou považovány za nezbedy, otloukáčky či podivíny, tyto děti jsou zkrátka jen jiné. V malém kolektivu určeném žákům se speciálními potřebami nacházejí něco, co jim dosud chybělo – přátelství a pocit, že nikdo není sám. Třidu vede empatický učitel Matti, který neustále bojuje se zastaralými metodami ředitelky Anji i s klesajícím rozpočtem školy.

Vizuálně hravý a neotřelý seriál přináší otázky: Proč se někdo chová jinak? Proč někdy nebýváme ve své kůži? A proč je jinakost často tím nejcennějším, co máme?

Pořad vychází z reálných příběhů učitelů speciálního vzdělávání napříč celým Finskem, z každodenní reality školní výuky.

Postavy jsou mnohovrstevnaté, autentické a vznikaly ve spolupráci s dětským psychologem. Seriál Jsou jiní! neposuzuje děti se speciálními potřebami dle jejich diagnóz či slabin, ale ukazuje jejich odlišnosti jako součást povahové přirozenosti, osobnosti i síly.

Porucha autistického spektra, AD(H)D, nevidomost, Tourettův syndrom, úzkostná porucha, nedoslýchavost, hypersenzitivita... Každý díl postupně poodhaluje důvody chování daného dítěte, jeho jedinečnost a prvotní nepochopení proměňuje v empatii. Seriál odlehčeným stylem nabízí odpovědi, které usnadňují přijímání odlišností, pomáhají sblížovat žáky se speciálními potřebami s ostatními spolužáky a ukazují nám všem, že hrdinství může mít mnoho podob.

PREMIÉROVÝ VEČERNÍČEK

ČTYŘLÍSTEK

Po mimořádném úspěchu prvních sedmi dílů večerníčku Čtyřlístek ve vysílání České televize připravili tvůrci další pokračování, na které se těší nejen malí, ale i velcí diváci. Opět se podíváme do městečka Třeskoprsky, kde v útulném domečku se zahrádkou bydlí naši čtyři nerozluční kamarádi Fifinka, Myšpulín, Bobík a Pinda, vždy ochotní a připravení pomáhat nejen sobě navzájem, ale i všem ostatním. Zkušená autorka Čtyřlístku Hana Lamková pro ně vymyslela spoustu nových dobrodružství, kde nechybí legrace

ani přesně dávkované napětí a které nezklamou žádného z obdivovatelů klasických komiksových příběhů Čtyřlístku. Chybět nebudou i další postavy a postavičky v čele se zloduchem a protihráčem Kazimírem Zádrhelem. Dramaturgem nových epizod je Miloš Zvěřina. Původní hudbu zkomponoval Ondřej Soukup. Výtvarníkem a duchovním otcem Čtyřlístku je Jaroslav Němeček, režisérem Michal Žabka. Pro televizní okruh ČT :D realizuje studio Alkay Animation Prague.

režie: Michal Žabka // **scénář:** Hana Lamková // **hudba:** Ondřej Soukup
dramaturg: Miloš Zvěřina // **výtvarník:** Jaroslav Němeček // **výkonní producenti ČT:** Petr Nezval, Zuzana Křivková // **producent Alkay Animation Prague:** Petr Horák // **kreativní producentka ČT:** Barbara Johnsonová
hrají: Tereza Bebarová, Bohdan Tůma, Petr Rychlý, Jiří Ployhar ml., Jan Maxián, Miroslav Táborský, Jan Vondráček, Lucie Němečková

TOBIÁŠ LOLNESS

(francouzský animovaný seriál)

Tobiáš Lolness měří pouhý jeden a půl milimetru a je nejhledanější osobou ve svém světě, Velkém dubu. Když Tobiášův otec učiní převratný objev a napojí se na samotné jádro energie Stromu, uvědomí si zároveň, že její využití by mohlo jejich svět trvale poškodit. Odmítne prozradit tajemství svého vynálezu rozružené komunitě a rodina je vyhnána. Jeden muž je však odhodlán získat zakázané vědění... a jeho plánem je Strom zničit. Nyní

jsou Tobiášovi rodiče uvězněni... Jen Tobiášovi se podařilo uprchnout, ale na jak dlouho? Románu Timothée de Fombelle se od jeho vydání v roce 2006 prodalo přes 1 000 000 výtisků a vyšel ve 30 zemích. Kniha získala řadu ocenění a za necelých deset let se stala klasikou dětské literatury. Příběh o dospívání, dobrodružství, hrdinství, přátelství a přežití se silným ekologickým poselstvím, zasazený do miniaturního světa.

režie: Florian Thouret, Camille-Elvis Théry // **scénář:** Anne-Claire Lehembre, Marie de Banville, Matthieu Chevallier, Nathalie Dargent, Thierry Gaudin, Frédéric Sabrou, Nicolas Verpillieux, Isabelle Wolgust

BELFORT A LUPIN

(francouzský animovaný seriál)

Lupin je vlk, který v kombinaci s Belfortem, aristokratickým psíkem, vytváří nerozlučnou dvojici! Oba baví dělat lumpárny a zažívat nejrůznější

dobrodružství. Společně prozkoumávají všechna zákoutí paláce Versailles a pomáhají zvířatům, která potkají.

režie: Philippe Vidal // **scénář:** Florence Marchal // **hudba:** Thibault Agyeman

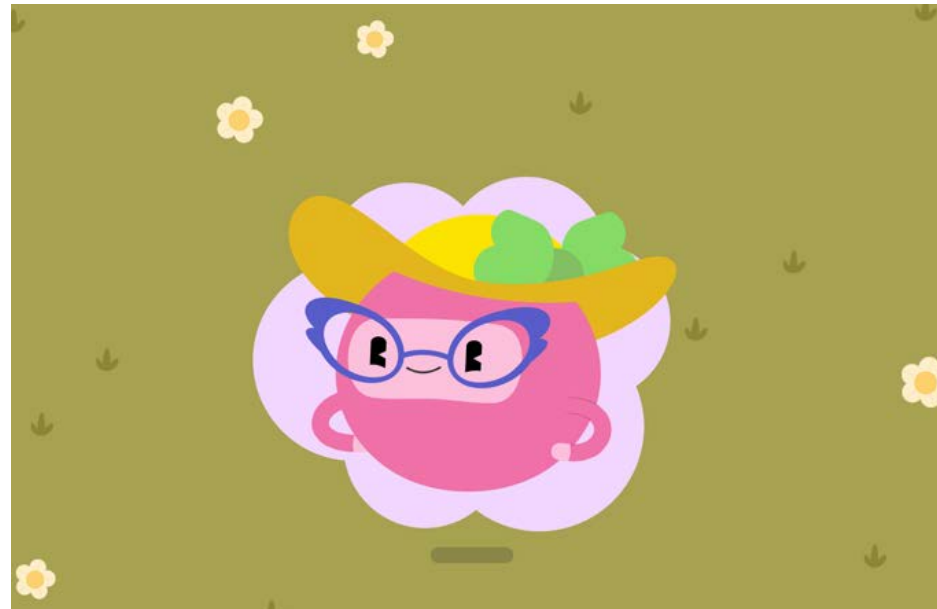
BYL JEDNOU JEDEN PŘEDMĚT

(francouzský animovaný vzdělávací cyklus)

Maestro nám tentokrát prostřednictvím svých cest v čase a své síly miniaturizace ukazuje, že i ty nejbanálnější předměty mají minulost plnou historie; od čokolády

přes plyšového medvídku až po klavír, všichni ušly dlouhou cestu od svého stvoření k podobám, jaké je známe dnes.

režie: Luc Vinciguerra // **scénář:** Vincent Bonjour, Pascal Mirleau
hudba: Mathias Duplessy

ATOMÁKOV

(irský animovaný vzdělávací cyklus)

V Atomákově žije pestrá komunita postav založená na prvcích periodické tabulky. Nikdy není dost brzy na to, začít vysvětlovat základy chemie.

režie: Graham Holbrook

GUMÍDCI

(legendární americký animovaný seriál studia Walta Disneyho)

Odvážní, stateční, laskaví, věrní a přátelští s příběhy, které stojí za vyprávění – to jsou Gumídcí. Připojte se k těmto hrdinům a vydejte se na

dobrodružství v mystické zemi obrů, čarodějů, draků a úžasných tvorů, jak dobrých, tak zlých.

režie: Alan Zaslove, Art Vitello, David Block // **scénář:** Mark Zaslove, Marion Wells, Sheryl Scarborough, Duane Capizzi, Mark Seidenberg, Kevin Hopps, Jymn Magon, Tad Stones, Len Uhley, Terrie Collins, Bruce Talkington, Doug Hutchinson, Bruce Reid Schaefer, Rich Fogel, Bryce Malek, Alan Burnett, Michael Maurer, Kayte Kuch

PHINEAS A FERB

(populární americký animovaný seriál studia Walta Disneyho)

Devítiletí nevlastní bratři Phineas a Ferb jsou experti na důkladné využívání volného času. Jedinou překážkou jejich společným dobrodružstvím je Phineasova náctiletá sestra Candy, která se snaží mámě dokázat, že bráchové nejsou nevinní andílci. Díky nejrůznějším náhodám důkazy vždy zmizí dřív, než by mohly hrdiny prozradit. Velkou zásluhu na tom má

jejich věrný společník, ptakopysk Perry. Na první pohled působí jako líný domácí mazlíček, ale ve skutečnosti je to jen jeho krytí pro tajnou identitu. Ve skutečnosti je tajný agent P, pověřený vládou bojovat proti maniakálnímu vědci Dr. Dutošvarcovi, který vymýšlí zlotřilé plány, jak uvrhnout svět do chaosu.

režie a scénář: Dan Povenmire, Jeff Marsh

VEGESAUŘI

(australsko-nizozemský animovaný vzdělávací cyklus)

Vraťte se do éry, které vládli ti nejšťavnatější a nejchrupavější tvorové, kteří kdy byli na planetě: mocní Vegesauři. Mladá Trikarotopka Zázvorka žije v pestrobarevném prehistorickém údolí Vegesaurů, malé rajske zahradě zalité sluncem, s půdou bohatou na

živiny, bujnou vegetací a rovnoměrnými teplotami. Dokonalý plácek, který bohatý ekosystém Vegesaurů nazývá svým domovem. Každá epizoda je samostatným minipříběhem, který řídí Zázvorka a její přátelé, tři mláďata hrachorexů Wasabi, Split a Minty.

režie: David Webster, Gary Eck, Steve Moltzen, Nick O'Sullivan
scénář: Sam Carroll, Charlotte Rose Hamlyn, Gary Eck, Sylvie Van Dijk, Bruce Griffiths, Amy Stewart, Julie Sam-Yue

NEJLEPŠÍ ZVÍTĚZÍ: SEVERNÍ AMERIKA IV

(soutěžní reality show)

Každý z nich kraluje jiné sportovní disciplíně. Kdo však pokoří všechny sporty a stane se absolutním vítězem? Deset nejlepších sportovců opouští své rodiny a přátelé, aby se utkali ve vrcholné sportovní soutěži. Během deseti soutěžních týdnů budou posouvat hranice svých možností, překonávat strach a poznávat týmovou spolupráci.

ČT sport

NEJVĚTŠÍ SPORTOVNÍ AKCE PLANETY UVIDÍTE NA ČT SPORT

Fanoušky čeká sportovní super rok. Pro Českou televizi bude zároveň spojen s významnými jubilei. Koncem ledna uplyne 70 let od chvíle, kdy Československá televize poprvé živě přenášela ze zahraničí – šlo o zimní olympijské hry v Cortině d'Ampezzo, která bude hry hostit právě i nyní. Sedmdesáté výročí v březnu čeká i nejdéle vysílanou sportovní relaci v historii České televize Branky, body, vteřiny. A stanice ČT sport 10. února oslaví 20 let od zahájení vysílání. Jaké sportovní události bude v roce 2026 ČT sport vysílat?

ZIMNÍ OLYMPIJSKÉ HRÝ 2026

Největší globální akce se uskuteční od 6. do 22. února 2026 v italském Miláně a Cortině d'Ampezzo. Diváci se mohou těšit na široký rozsah vysílání včetně přímých přenosů, studií a doprovodného obsahu. Zvláštní důraz bude kladen na české reprezentanty a jejich příběhy. Velkou výhodou bude také souběžné vysílání na platformě ČT sport Plus, která umožní sledovat více disciplín najednou. Diváci tak nepřijdou o žádný klíčový moment z největší zimní sportovní akce světa.

MISTROVSTVÍ SVĚTA V KRASOBRUSLENÍ

Praha se koncem března potřetí v historii (po letech 1962 a 1993) stane centrem světového krasobruslení a Česká televize bude u toho. Šampionát nabídne vrchol sezony s účastí dvou set nejlepších krasobruslařů a krasobruslařek z padesáti zemí ve čtyřech disciplínách. Světový šampionát do místa konání každoročně přiláká desetitisíce fanoušků a více než 300 milionů diváků sleduje akci u obrazovek po celém světě.

MISTROVSTVÍ SVĚTA V HOKEJI

Hokejové mistrovství světa patří tradičně k vrcholům roku na ČT sport, a jinak tomu nebude ani v roce 2026. ČT sport divákům nabídneme od 15. května kompletní pokrytí turnaje konaného ve švýcarských městech Curychu a Fribourgu. Chybět nebude ani tradiční studio s předními hokejovými experty a rozhovory s hráči přímo od ledové plochy. Na ČT sport Plus budou dostupné i paralelně hrané zápasy.

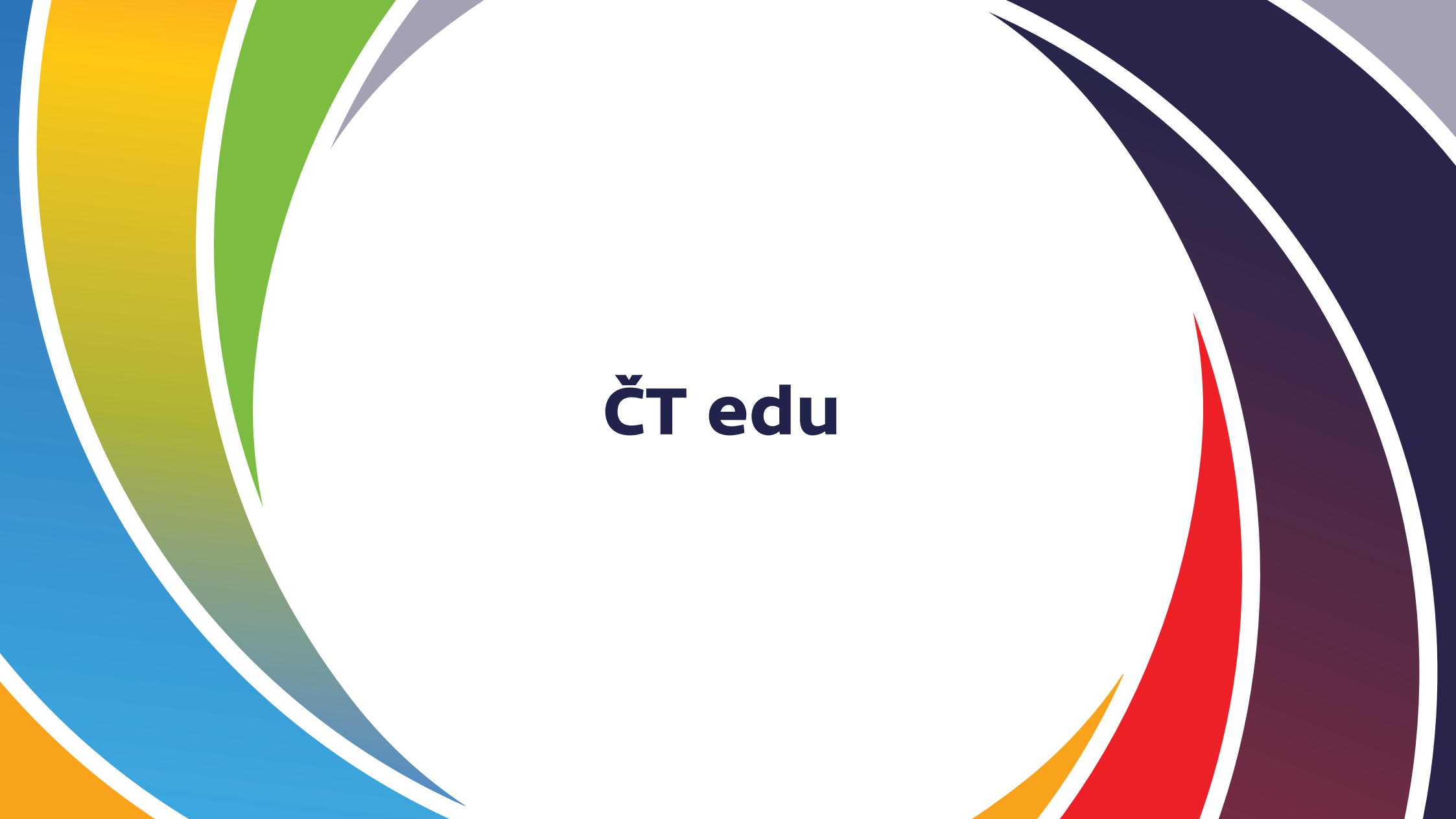
MISTROVSTVÍ SVĚTA VE FOTBALE 2026

Od 11. června proběhne v USA, Kanadě a Mexiku světový fotbalový šampionát a poprvé se ho zúčastní 48 týmů. Česká televize připraví obsáhlé zpravodajství, analýzy a denní souhrny. Studio s experty přinese podrobné rozbory herních trendů, statistik i příběhů jednotlivých týmů. Na ČT sport nebudou chybět ani březnová barážová utkání o mistrovství světa, ve kterých nastoupí i česká reprezentace.

SVĚTOVÉ POHÁRY

ČT sport bude tradičně pokrývat nejprestižnější Světové poháry napříč sporty od biatlonu a alpského lyžování po rychlobruslení či skoky na lyžích. Diváci uvidí desítky přenosů se zaměřením na české reprezentanty. Vysílání doplní aktuální servis, rozhovory a analýzy z kontinuálního studia.

The background features a series of concentric, curved segments in various colors: blue, orange, green, yellow, and red, arranged in a circular pattern around the central text.

ČT edu

DouČTo

na přijímačky

být

DOUČTO: ČT EDU ŽIVĚ DOUČUJE K PŘIJÍMAČKÁM

Přijímačky na střední školu jsou pro většinou deváťáků a jejich rodičů období plné stresu a nejistoty. Klíčová je dobrá příprava. Ne každá rodina si ale může dovolit financovat dítěti přípravné kurzy a doučování tak, jak by bylo potřeba.

Proto ČT edu spouští nový projekt DouČTo – sérii volně dostupných živých lekcí na YouTube a Twitchi, které pomohou žákům připravit se na testy z češtiny a matematiky, z domova a s podporou komunity vrstevníků. Od ledna 2026 až do ostrých testů se žáci na streamovacích platformách mohou setkat s lektorem Jiřím Žežulkou, který je každé úterý krok za krokem provede typovými úlohami z češtiny i matematiky. Vysvětlí, jak je nejsnáze vyřešit, ukáže konkrétní příklady a přidá i tipy, jak během testu zachovat chladnou hlavu. Bude také reagovat na dotazy diváků v živém chatu.

„Přijímačky trochu klamou tím, jak strašně vypadají,“ vysvětluje lektor **Jiří Žežulka**. „Chcem žákům ukázat, jak to dělat co nejjednodušší cestou. V pořadu DouČTo můžou živě trénovat s námi a zábavnou formou testům přijít na kloub.“

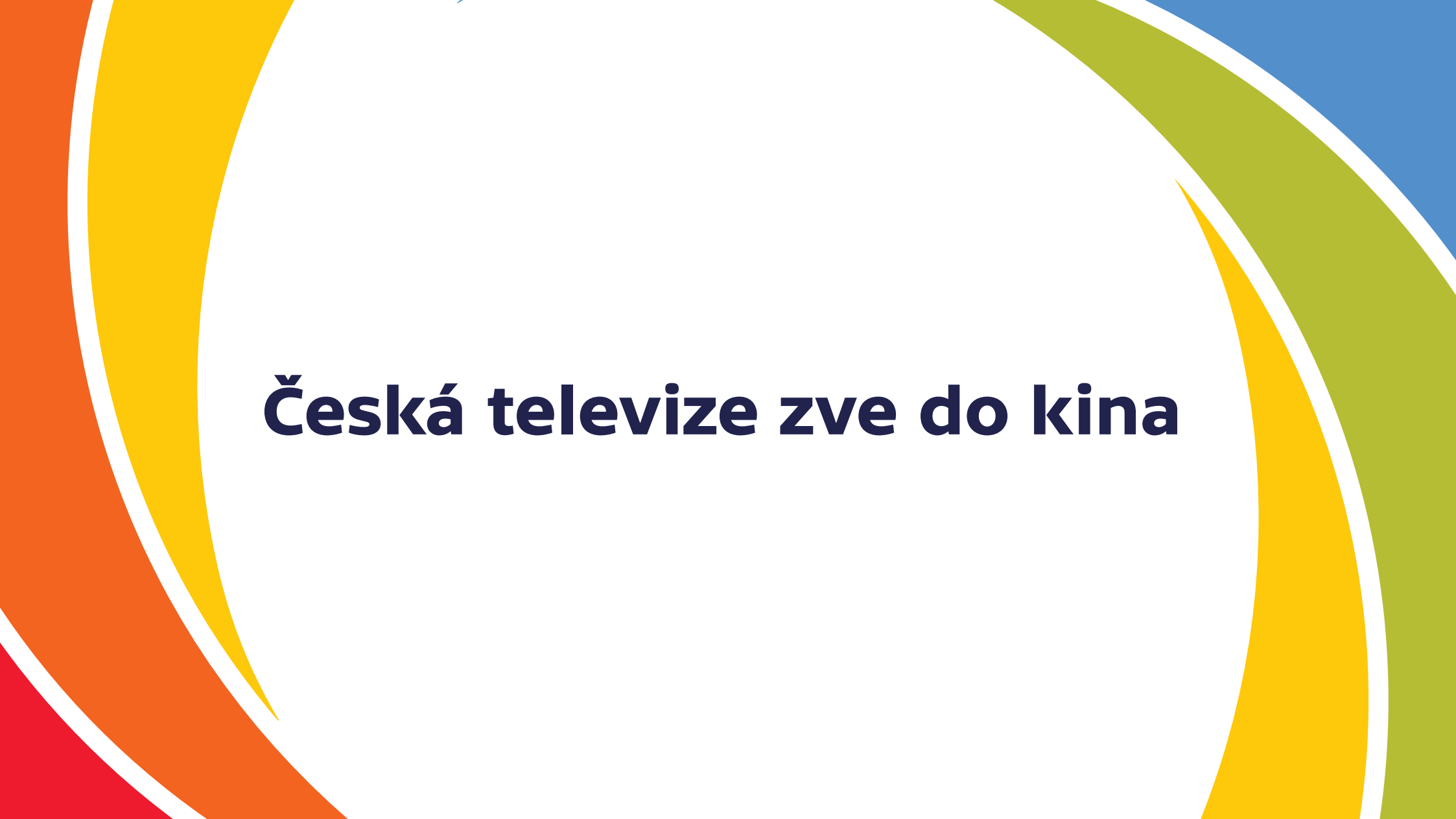
„Přijímačky na střední školy jsou stresujícím tématem téměř ve všech rodinách deváťáků. Pod tlakem nejsou

jen samotné děti, ale také jejich rodiče. Naším cílem je být v tomto období užiteční. Zpřístupnit deváťákům kvalitní a systematickou přípravu na přijímací zkoušky bez ohledu na to, jaké mají rodiny možnosti,“ říká **Anna Kabelková**, vedoucí redakce ČT edu „Z našeho posledního výzkumu mezi deváťáky a jejich rodiči navíc víme, že formát živého vysílání je žákům blízký – učí se v komunitě a nejsou na to sami.“

Projekt DouČTo navazuje na již dostupné vzdělávací materiály k přijímačkám ve formě videí, pracovních listů a informačních brožur, které ČT edu pro deváťáky pravidelně vytváří. První stream se uskuteční v úterý 6. ledna 2026 v 18:00 na YouTube a Twitchi ČT edu. Poslední, výjimečně sobotní díl mezi prvním a druhým termínem přijímaček, proběhne 11. dubna 2026.

Anna Kabelková, Redakce ČT edu

Česká televize zve do kina

POBERTA

Zloděj, lupič, chmaták, podvodník, darebák, gauner – to všechno se skrývá v názvu hraného filmu Poberta. Režisérem stejnojmenné celovečerní heist (lupičské) komedie je Ondřej Hudeček. Ten je mimo jiné známý tím, že jako zcela první český režisér zvítězil na slavném filmovém festivalu v Sundance. Hlavní „hrdina“ Hudečkova nejnovějšího snímku Poberta, Matyáš Řezníček v roli zlodějíčka Lupyna, čerstvě propuštěný z vězení, se vrací do svého rodného města. Sotva se ohřeje na svobodě, už plánuje se svými kumpány, kteří ho předtím vyměnili za podmíněné tresty, další kšeft. „Vláda může vyhlásit absolutně cokoliv.

A víš proč? Protože náš národní talent je och*ávání!“, říká místnímu policajtovi v roli Václava Neužila mafián Asasín v podání Stanislava Majera. Ten pro natáčení Poberty změnil totálně styl a vizáž, včetně odbarvení na blond a trvalé. Režisér Hudeček si napsal do scénáře řadu postav, které na základě své intuice obsadil bez castingu předem vytipovanými herci, kteří se museli pro své role naučit slovácký dialekt, protože režisér situoval děj celovečerního hraného debutu do své rodné jihomoravské Strážnice. Herci se učili nářečí i od místních obyvatel, ty režisér pečlivě vybral do dalších rolí, aby filmu dodali na autenticitě.

režie, scénář, střih, kamera: Ondřej Hudeček // **architektka:** Stella Šonková // **hudba:** Jonatán Pastirčák (Pjoni) // **zvuk:** Viktor Ekrt, Viktor Prášil // **kostýmy:** Helena Tavelová // **producent:** nutprodukce // **koproducenti:** Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, 365 production, nutprodukcia, **hraji:** Matyáš Řezníček, Václav Neužil, Denisa Barešová, Lukáš Příkazký, Stanislav Majer, Eva Vrbková, Filip Kaňkovský, Anna Fialová, Jiří Štrébl a další

KRÁLOVSTVÍ MÝDLOVÝCH BUBLIN

Dokumentární film otevírá bránu do světa rodiny Schichtů, jejichž mýdlové impérium s ikonickým jelenem bylo symbolem inovací a kvality. Možná vám jméno Schicht na první dobrou nic neřekne, ale v meziválečném Československu rezonovalo stejně silně jako Škoda či Baťa. Schichtové nevyráběli jen pověstné mýdlo s jelenem, jejich záběr byl mnohem širší – od kosmetiky Elida po tuk Ceres... Dokument se noří do osudů tří generací rodiny Schichtů a ukazuje

jejich raketový vzestup ze skromných začátků ve sklepech až ke spoluzaložení nadnárodního gigantu Unilever, jehož produkty nás obklopují dodnes. Film je příběhem jejich potomků, kteří hledají své kořeny, vztah k městu, ve kterém nikdo z nich nežije, a přesto zde společně zakoupili novobaroční vilu svých předků. Skrze osobní výpovědi a historické materiály se skládá mozaika pozoruhodného příběhu, který byl na dlouhou dobu téměř zapomenut.

režie: Taťána Marková // **námět:** Martin Krsek, Taťána Marková // **kamera:** Petr Vejslák // **zvuk:** Vojtěch Knot // **střih:** Šárka Sklenářová // **výkonný producent:** Jan Bodnár // **dramaturgie:** Rebeka Bartůňková, Ivo Bystřičan, Katja Dringeberg // **producent:** Film & Sociologie // **koproducent:** Krutón, Česká televize – kreativní producentka Martina Šantavá

AMIŘINY DĚTI

Amira Alhariri přijela do Prahy se svým manželem a dětmi a přivezla si s sebou jen o něco víc než vzpomínky na život, který museli opustit kvůli válce v Sýrii. Během deseti let sledujeme, jak její rodina čelí výzvě, na kterou se nedá připravit: děti vyrůstají mezi dvěma světy. V každodenních situacích, které v sobě nesou nečekané napětí, vidíme, jak se její dcera rozhoduje mezi nošením hidžábu a snahou zapadnout mezi vrstevníky, jak nejmladší syn začíná mluvit lépe česky než arabsky a jak prostřední děti hledají rovnováhu mezi očekáváním rodičů a svou vlastní, rodící se identitou. Zatímco

její manžel buduje malý kebabový podnik a tráví dlouhé hodiny prací, aby rodinu finančně zajistil, Amira se stává její kulturní oporou. Učí děti tradiční recepty, vypráví příběhy z domova a udržuje kontakt s příbuznými rozptýlenými po světě. Přesto s každým dnem sleduje, jak se její děti přizpůsobují novému životu způsobem, který v ní vyvolává hrdost – ale i tiché obavy. Každé z dětí si hledá vlastní cestu k dospělosti v novém prostředí a Amira se stále častěji ptá, jestli se domovem může stát místo, kde se bude odehrávat budoucnost jejich dětí.

režie a scénář: Markéta Ekrt Válková // **kamera:** Matěj Piňos, David Cysař, Voltěch Lukeš, Jan Šimánek // **střih:** Josef Krajbich // **hudba:** Clarinet Factory **zvuk:** Viktor Ekrt, Miroslav Chaloupka // **producent:** Negativ // **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Kateřina Ondřejková

KAPRÁLOVÁ

České komponistce Vítězslavě Kaprálové bylo 22 let, když v roce 1937 odjela studovat hudbu do Paříže. O tři roky později kvůli nemoci umírá. Dokument pojatý jako dialog napříč časem a generacemi se vydává po jejích stopách. Krátké, ale intenzivní období skladatelčina života rekonstruuje pomocí archivních záběrů a dopisů plných bezprostředních dojmů, které

mladá umělkyně sdílela se svou rodinou v Československu. Její odkaz paralelně ožívá díky nové generaci dirigetek, které se jejímu dílu věnují a její skladby interpretují. Portrét Kaprálové se tak stává poctou všem ženám, které se vzdor jazykovým bariérám, předsudkům i svému původu dokázaly prosadit ve světě klasické hudby.

režie: Petr Záruba // **kamera:** Nina Bernfeld, Petr Záruba // **střih:** Josef Krajbich
zvuk: Martin Stýblo // **dramaturgie scénáře:** Eliška Cílková //
producent: Cinepoint // **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Věra Krincvajová

NEVDĚČNÉ BYTOSTI

Sedmnáctiletá Klára a její mladší bratr Teo žijí v bilingvní rodině, jejich rodiče David a Laura se ovšem před nedávnem rozešli. David se rozhodne vzít děti k Jadranu a zapracovat na vzájemném vztahu. To, co vypadá jako pokus o rodinnou idylu, postupně odkrývá hlubší problémy – především u Kláry,

potýkající se s poruchou příjmu potravy. Napětí narůstá, když do jejího života vstoupí místní mladík Denis. Situace nečekanými okolnostmi graduje až k předčasnému návratu domů a Klářině hospitalizaci. Záchrana Klářina života je to jediné, co drží její rodiče pohromadě. A zoufalá situace si žádá zoufalé řešení.

režie: Olmo Omerzu // **scénář:** Olmo Omerzu, Nebojša Pop-Tasić, Kasha Jandáčková // **kamera:** Kryštof Melka // **architekt:** Antonín Šilar // **kostýmy:** Zuzana Formánková // **masky:** Przemysław Smoliński // **střih:** Jarosław Kamiński PSM // **zvuk:** Michał Fojcik // **hudba:** Monika Omerzu Midriaková // **producent:** Endorfilm // **koproducenti:** Cvinger Film, Lava Films, Lonely Production, Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, Punkchart Films, Kinorama, Melocoton Films, RTV Slovenija, Digital District // **hraji:** Barry Ward, Dexter Franc, Barbora Bobulová, Timon Šturbej, Antonín Chmela

AMOUSED: LOSÍ ODYSEA

Existuje něco jako totemové zvíře? A pokud ano, může být jeho volání tak silné, aby i Evropana poslalo na cestu po svých stopách? Režisérka ve své losí odyseji sleduje losem posedlé, takzvané "olosené" lidi po celé planetě. Její cesta vede od putujících a utajovaných losů někdejšího Československa, přes ruskou losí domestikální stanici až po švédskou losí safari, kde losi žijí s lidmi přímo v jejich domácnostech, až do

vzdáleného Nového Skotska v Kanadě. Nakonec se ukazuje, že to nejspíš byli režisérčini předkové, kdo ji přivedl až do Kanady, kde žije původní indiánský národ Mi'qmaků, který považuje losy za posvátná zvířata, za duchovní totem, a má důležitou zprávu o zvířatech a přírodě nejen pro režiséрку, ale pro celý současný svět.

režie: Hana Nováková, **kamera:** Františka Chlumská, Petr Salaba, Andran Abramjan, Marek Brožek, Sergej Borsuk // **střih:** Soňa Jelínková, Marek Bihůň
zvuk: Marek Buranovský **dramaturgie:** Lucie Králová // **producent:** LaDampinque // **koproducenti:** Peter Kerekes, Česká televize – kreativní producentka Věra Krincvajová, FAMU

PŘI ZEMI

Uprostřed české krajiny poškozené odlesňováním kosí Pavel tiše louky, chrání vzácné rostliny a obnovuje rašeliniště. Klára spolu se svými čtyřnohými společníky prochází terén a pátrá po příčinách úhynu dravců. Když objeví otrávené tělo chráněného orla mořského, začíná napínavé vyšetřování, které odhaluje znepokojivou přítomnost sériového traviče. Jak pátrání

postupuje, snímek se stává napínavou sondou spojující environmentální dokument s rytmem kriminálního thrilleru a nutí nás se zamyslet nad rolí člověka v prostředí, které se ocitá na hraně nenávratného vymizení. Jsme schopni znovu probudit své smyslové vnímání a vidět svět, ve kterém žijeme, z perspektivy celku, nikoli z pohledu dominance jednoho druhu?

námět, kamera a režie: Tomáš Elšík // **dramaturgie:** Tomáš Potočný, Kristina Elšíková // **střih:** Mariana Kozáková // **zvuk:** Dominik Dolejší
hudba: Šimon Herrmann // **producent:** Frame films // **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Věra Krincvajová, i/o post

TANEC S MEDVĚDEM

Linda je ve 20. týdnu těhotenství, když se ona a její manžel Marek na kontrolním ultrazvuku dozvědí, že jejich dcera má Downův syndrom. Na případnou interrupci jim zbývá už jen měsíc, ale tato možnost je jim proti mysli. Začnou proto navštěvovat klub pro děti s Downovým syndromem a jejich rodiče, kde se seznamují s Alicí, maminkou dvanáctiletého Adama. Na základě jejich zkušeností v Lindě vyvstává obava, zda nebude

muset obětovat svou slibnou kariéru houslistky. Když požádá o podporu svou matku, ta ji naopak nabádá k potratu. Mezitím se Marek, který pracuje jako dopravní pilot, náhle ocitá na neplaceném volnu na dobu neurčitou. Pár tak čelí stále větší krizi, umocněné nepochopením okolí nad jejich rozhodnutím přivést na svět hendikepované dítě. V ostré hádce mezi nimi pak vůbec poprvé padne zmínka o interrupci jako reálné možnosti.

režie: Jitka Rudolfová // **námět:** Jindřich Motýl, Martin Růžička // **scénář:** Lucie Bokšteřlová // **výkonný producent:** Pavel Vácha // **sound design:** Richard Müller // **hudba:** Jonatan Pastirčák, Martin Štefánik // **kostýmy:** Marek Cpin // **masky:** Zuzana Peschlová // **střih:** Jakub Hejna // **architekt:** Daniel Tůma // **kamera:** Ferdinand Mazurek // **producent:** LUMINAR Film // **koproducenti:** Česká televize - kreativní producentka Helena Uldrichová, ATTACK FILM, STVR: Slovenská televízia a rozhlas // **hraji:** Pavla Gajdošíková, Kryštof Hádek, Klára Melíšková, Vladimír Javorský, Zuzana Kronerová, Petra Špalková, Petr Pěkník, Katarína Šafaříková, Tomáš Palonder, Lukáš Dvořák, Eliška Soukupová, Gabriela Míčová, Elliot Manzanares

ŠAMPIÓN

Mimořádně intenzivní osobní drama mladého muže, který po letech svědomité reprezentace své totalitní vlasti touží po jediném – opustit zlatou klec ČSSR a být svobodný. Jenže právě v této nejzranitelnější chvíli na něj režim stupňuje tlak, aby Ondřeje přinutil

podřídít se jejich nekompromisnímu ultimátu, že musí vyhrát MS 1973 v Bratislavě. Film zachycuje všechny klíčové okamžiky, které osvětlí, proč se na zrnitých záběrech z Bratislavy Ondřej neraduje jako mistr světa, ačkoliv to byl jeho životní triumf.

režie: Jakub Červenka // **scénář:** Nina Morgenstein, Jakub Červenka // **kamera:** Martin Štrba // **hudba:** Michal Novinski // **střih:** Branislav Vincze // **architekt:** Milan Býček // **masky:** Juraj Steiner, Alice Dvorská // **kostýmy:** Katarína Štrbová Bielíková // **producenti:** Bedna Films, B Production // **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Jiřina Budíková, Novinski, Apple pie, PFX **hraji:** Adam Kubala, Jana Nagyová Pulm, Karel Dobrý, Martina Jindrová, Miroslav Hanuš, Cyril Dobrý, Jozef Vajda, Roman Luknár, Peter Kočíš, Zuzana Stavná, Ondřej Kavan, Tomáš Měcháček, Alexander Bárta, Ela Lehotská, Kristýna Spáčová, Lukáš Jurko a další

KONTAKT PRO MÉDIA

Michal Pleskot
+420 603 278 932
Michal.Pleskot@ceskatelevize.cz

Karolína Pelikánová
+420 602 839 973
Karolina.Pelikanova@ceskatelevize.cz

Mirka Srdínková
+420 603 853 364
Miroslava.Srdinkova@ceskatelevize.cz

Andrea Zunová
+420 606 876 966
Andrea.Zunova@ceskatelevize.cz

Eliška Faltusová
+420 777 505 133
Eliska.Faltusova@ceskatelevize.cz

Radek Konečný
+420 775 025 100
Radek.Konecny@ceskatelevize.cz

Patrik Vacek
+420 602 361 585
Patrik.Vacek@ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE A EPRESS ČT

www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/pro-media/

© Česká televize 2025
www.ceskatelevize.cz